

Giới thiệu Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi

Sống lại thập niên năm bảy mươi – đang tiến hành – Mộ Thủy Chi Ngư

Giới thiệu truyện ngôn tình xuyên không hấp dẫn này:

Tô Mặc Nhiên, người con gái thuộc về thế kỷ hai mươi mốt. Cô từng sinh ra trong một gia đình sang và hạnh phúc, nhưng mọi chuyện lại chấm dứt bởi cha và mẹ muốn li hôn khi cô được 10 tuổi.

Họ tự xây dựng nên một gia đình hạnh phúc mới của mình, vì vậy cô còn có người em gái em trai mới nữa.

Còn đối với vị cha dượng và mẹ kế, hay cha mẹ ruột. Ai cũng không quá quan tâm đến cô, chỉ đúng tháng đưa tiền sinh hoạt sau đó để cô tự sinh tự kiếm.

Nói về cuộc sống của Tô Mặc Nhiên, có lẽ hơi nhàm chán. Mỗi ngày đọc tiểu thuyết, sau đó đi mày mò tìm kiếm công thức nấu ăn. Ngoài tiền sinh hoạt được những người kia cung cấp, cô còn tự kiếm chút tiền lẻ nhờ vào việc viết truyện.

Mấy năm sau, trong một lần vô tình cứu được một bà cụ. Sau đó được tặng mặt dây chuyền hình hoa sen màu trắng, làm bằng ngọc. Dưới ánh nắng rọi xuống trông rất dịu dàng và lấp lánh.

Dù không biết vật đó có giá trị như thế nào, nhưng vừa nhìn thấy cô liền thấy rất thích. Do thế một lời cảm ơn, sau đó cất vào trong người đem về nhà.

Thế mà nhờ như vậy, cô có cơ hội xuyên không. Đến một thế giới mới, là thập niên năm bảy mươi.

Cuộc sống mới, làm lại từ đầu, không còn phải đối mặt với những khuôn mặt chán ghét mình nữa. Cô dĩ nhiên không cảm thấy khó chịu gì, còn tìm kiếm được một ông xã cho bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Xuyên Không (Bắt Côn Trùng)

Tô Mặc Nhiên, cô gái bình thường thế kỷ hai mươi mốt, đặc biệt duy nhất chính là cô đã từng có một gia đình giàu sang hạnh phúc mỹ mãn, tại sao nói đã từng, bởi vì cha mẹ cô ly dị khi cô mười tuổi, lại tạo dựng gia đình mới của riêng mình, cô cũng có em trai em gái mới.

Cha dượng mẹ kế đều là người bình thường, không có nhiều ý định ác độc, cũng tự nhiên không thể có tính tình thánh mẫu.

Hai gia đình không đánh không mắng cô, mỗi tháng đúng hạn sẽ phát tiền phí sinh hoạt, và lại tiền phí sinh hoạt còn hết sức phong phú, nhưng chỉ dừng lại ở đây, chẳng quan tâm đã là kết quả tốt nhất.

Từ nhỏ cô đã biết, cô đều là người dư thừa đối với hai gia đình, vì vậy từ khi vào cấp ba cô liền ở ký túc xá, mỗi tháng cầm phí sinh hoạt bọn họ cho sống cuộc sống của mình, không có chuyện gì đặc biệt cũng ít quấy nhiễu gia đình bọn họ, đây là chuyện duy nhất cô có thể làm vì cha mẹ ruột của mình.

Cô bình thường không có yêu thích gì khác, chỉ thích xem tiểu thuyết và nghiên cứu nấu nướng. Bởi vì tiểu thuyết xem quá nhiều cũng bắt tay viết mấy quyển, coi như một trong suốt nhỏ, kiếm chút tiền lẻ, mặc dù cô cũng không thiếu tiền.

Vào tháng mười năm 2011 tình cờ cứu một bà cụ nhận được một mặt dây chuyền hình hoa sen bằng ngọc trắng, chất ngọc trắng dịu dàng, phiếm ánh sáng bóng óng ánh, đón lấy ánh mặt trời nhìn vào bên trong dường như còn lưu động một chất lỏng, coi như dù không biết phân biệt tốt xấu, cô cũng biết mặt dây chuyền bằng ngọc này là một đồ tốt. Cô vẫn hâm mộ nhân vật nữ chính trong tiểu thuyết có tùy thân không gian, vì vậy quý xui thần khiến nhỏ một giọt máu của mình lên hoa sen bằng ngọc trắng này, không ngờ thật sự khiến cho cô lấy được một tùy thân không gian.

Vào tháng mười năm 2011 tình cờ cứu một bà cụ nhận được một mặt dây chuyền hình hoa sen bằng ngọc trắng, chất ngọc trắng dịu dàng, phiếm ánh sáng bóng óng ánh, đón lấy ánh mặt trời nhìn vào bên trong dường như còn lưu động một chất lỏng, coi như dù không biết phân biệt tốt xấu, cô cũng biết mặt dây chuyền bằng ngọc trắng này là một đồ tốt. Cô vẫn hâm mộ nhân vật nữ chính trong tiểu thuyết có tùy thân không gian, vì vậy quý xui thần khiến nhỏ một giọt máu của mình lên hoa sen bằng ngọc trắng này, không ngờ thật sự khiến cho cô lấy được một tùy thân không gian.

Không gian là một hòn đảo giữa hồ, được đặt là Liêm Tâm cư, đảo nhỏ lớn ước chừng mười mẫu, nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, bốn phía đều là nước, trồng đầy đủ loại hoa sen, liếc mắt nhìn không thấy giới hạn. Không gian có tất cả trang bị tiêu chuẩn của không gian, lầu nhỏ, sách quý, rừng trúc, linh tuyến *, suối nước nóng, giếng cỏ, ruộng thuốc, vườn trái cây, đất trồng rau. Không biết có phải tùy thân không gian do dây chuyền sản xuất trên tiên giới chế tạo ra hay không, bằng không sao đều có thể giống nhau đây? Được rồi, cô hơi nhiều lời.

(*) Linh tuyến: Nước suối thiêng.

Sau khi lấy được không gian cô liền ngây ngô ba ngày, đói bụng liền ăn, mệt mỏi liền ngủ, tỉnh liền ngẩn người cho đến ngày thứ tư mới tỉnh táo lại. Tại sao lại xuất hiện tình huống như thế này? Trong tiểu thuyết không viết, trước kia cô cũng chưa từng có kinh nghiệm có được tùy thân không gian, cho nên tới bây giờ cô cũng chưa hiểu rõ. Dù sao cho dù cô tỉnh như thế nào, không bị đổi thành kẻ ngốc hoặc làm người sống thực vật, cô thật vui mừng. Sau khi vui mừng chính là sợ hãi, sao cô lại lấy được bảo bối nghịch thiên như vậy, theo lý thuyết cô coi như là một người lương thiện người tốt, bình thường sẽ hiến chút máu, hoặc đỡ người già qua đường, nhưng đây hoàn toàn không tới mức có thể lấy được tùy thân không gian, chẳng lẽ nói nhân phẩm bùng nổ hoặc có âm mưu gì?

Gần đây cô nàng Tô này vô cùng say mê tận thế tùy thân văn hơn nửa 2012 sắp tới, khắp nơi trên web đều là tuyên ngôn ngày cuối cùng, trong chớp nhoáng này cô nàng Tô cảm thấy chân tướng, tận thế sắp tới. Sau khi ý thức được điểm này, cô lập tức lấy tất cả tích cóp của mình ra, còn định gửi căn nhà ba phòng này đến chỗ môi giới bán. Căn nhà ba phòng này là năm ấy khi cô tốt nghiệp đại học cha ruột đã mua cho cô, lại gửi cho cô một trăm ngàn ở ngân hàng, bán hết quyền thừa kế tài sản của cha. Tiền gửi trong ngân hàng cũng đủ để cho cô tiêu xài nửa đời sau, chỉ cần cô không tùy ý tiêu xài.

Cô nàng Tô lấp đầy phòng ngầm dưới đất cao ba thước gần ngàn mét vuông trong Liên Tâm cư, trang bị máy phát điện dầu mazut cho lầu nhỏ, đặt máy vi tính ti vi, mua ô cứng số lượng lớn, tiếp theo đủ loại tiểu thuyết ca khúc ti vi phim trò chơi. (Ngày này, vào thời điểm này còn không phải tài xuồng các tài liệu khoa học có ích sao?)

Cô nàng Tô khinh bỉ nhìn một cái, chuyện như vậy để cho quốc gia quan tâm đi, cô dân chúng nhỏ xem nào nhiệt gì, cuối cùng cô bỏ sung chút tài liệu có liên quan đến phương diện nông nghiệp rồi buông tay mặc kệ rồi. Mặt thế, thực lực và vật liệu đều quan trọng, cô nàng Tô bắt đầu ở trong thư phòng lật xem sách quý, lật tới lật lui, không phải thứ cô có thể luyện chính là chữ viết cô nhìn không hiểu, cuối cùng để cho cô lật tới một quyển bí quyết rèn thể dưỡng thân còn có một quyển trích hoa phi điệp *.

(*) Trích hoa phi điệp: Dùng hoa lá làm ám khí. Trong tiểu thuyết võ hiệp, chân khí đạt đến cấp bậc cao thủ võ lâm, có thể lấy chân khí truyền qua cánh hoa hoặc lá cây, đạt được mục đích đánh bại địch giành chiến thắng.

Bí quyết rèn thể dưỡng thân có thể cải thiện thể chất người ta, loại bỏ tạp chất trong cơ thể, khiến thân thể người ta nhẹ nhàng động tác nhanh nhẹn, còn có thể luyện được “Khí”, cũng chính là nội lực trong tiểu thuyết võ hiệp. Trích hoa phi điệp là một quyển võ thuật ám khí, điều kiện đầu tiên là luyện được khí.

Vì vậy cuộc sống của cô nàng Tô buổi sáng luyện công buổi chiều chuẩn bị vật liệu.

Chuẩn bị xong tất cả, cô nàng Tô ở trong phòng thuê được chờ đợi ngày mạt thế tuyên bố. Đáng tiếc, mãi cho đến năm mới 2012 qua hết ngày tận thế cũng không tới, cô nàng Tô cuối cùng ý thức được mình bị bẫy, tức giận bất bình rất nhiều không cần thận từ trên giường té xuống, vừa té trực tiếp ném cô lên trên người cô gái khác trùng tên trùng họ vào bốn mươi năm trước.

Năm 1973, Tô Mặc Nhiên nằm ở trên giường, xem xét đôi tay trắng nõn mảnh khảnh của mình, được rồi, biến thành gầy biến thành trẻ ra. Lại xem xét sắp xếp trong phòng, rất tốt, mặc dù không phải là nhà giàu có gì nhưng coi như là có chút tài sản. Lại thử liên lạc không gian, phát hiện không gian vẫn còn, cũng không bởi vì xuyên qua mà biến mất, cô hoàn toàn yên tâm, bảo đảm lớn nhất vẫn còn ở đó. Về phần những thứ khác, mặc kệ tỉnh ngủ lại nói, trời đất bao la ngủ lớn nhất. Cứ như vậy cô nàng Tô ngày đầu tiên xuyên tới ở trong giấc mộng vượt qua.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Bà Lưu (Bắt Côn Trùng)

“Nhiên Nhiên, Nhiên Nhiên.”

“Nhiên Nhiên, cháu có ở đây không? Nhiên Nhiên, mở cửa, Nhiên Nhiên.”

Tô Mặc Nhiên đang say ngủ đột nhiên bị một loạt tiếng gõ cửa đánh thức.

“Ai vậy, người nào không có đạo đức công cộng như vậy, không biết tối hôm qua cô đọc tiểu thuyết tới rất khuya, ủa, đây là đâu?” Tô Mặc Nhiên gãi đầu tóc hơi rối bời, mờ mịt nhìn hoàn cảnh xa lạ trước mắt, kể từ sau khi có không gian cho rằng ngày tận thế sẽ sắp đến, cô đã thoát khỏi đám người đã lâu rồi, ai còn biết tìm đến cô? Không đúng, đây không phải là căn phòng cô thuê, đột nhiên cô thoáng nhớ tới cô dường như đã xuyên qua.

“Người đến, làm thế nào, làm thế nào.”

Tô Mặc Nhiên gấp đến mức lập tức từ trên giường nhảy xuống, lỡ như bị phát hiện không phải nguyên gốc có thể bị mang đi hỏa thiêu không?

Tiếng gõ cửa phía ngoài càng ngày càng gấp rút, cô không kịp nhắm nghiền nữa, vội vàng đi mở cửa, đứng ngoài cửa là một bà cụ có mái tóc hơi hoa râm, vẻ mặt vội vàng quan sát cô.

“Bà Luru, sao bà lại tới đây.” Tô Mặc Nhiên vừa nhìn thấy khuôn mặt này, trong đầu cũng nhớ về tình huống của người này, cô lập tức thở phào nhẹ nhõm, hoàn hảo hoàn hảo. Bà Luru là hàng xóm nhà cách vách của chủ nhân thân thể này, có tình cảm rất tốt với ông bà nội của chủ nhân thân thể, gần như nhìn chủ nhân thân thể lớn lên, sau khi ông bà nội gặp chuyện không may trong nhà vẫn do bà ấy giúp đỡ chăm sóc.

Bởi vì ông nội Tô mới vừa qua đời, mấy ngày nay tâm tình chủ nhân thân thể rất tệ, ngày hôm qua còn chạy đi cãi nhau một trận với hồng vệ binh đã phê đầu ông nội Tô, lúc này chống đối với hồng vệ binh không khác nào lấy trứng chọi đá, kết quả có thể nghĩ.

(*) Hồng vệ binh hay là Vệ binh đỏ (giản thể: 红卫兵; phồn thể: 紅衛兵; bính âm: Hóng Wèibīng, chiến sĩ bảo vệ đỏ) là danh xưng dùng để chỉ các thanh thiếu niên Trung Quốc được giáo dục tôn sùng chủ nghĩa Marx-Lenin và tư tưởng Mao Trạch Đông. Trong Cách mạng văn hóa ở Trung Quốc thập niên 1960, lực lượng này được coi là xung kích trong việc đấu tranh, phá bỏ những tập tục hủ lậu trong xã hội, nhưng dần dần lực lượng này đã trở nên quá khích, họ sử dụng bạo lực tra tấn, phá hoại và cướp đoạt tài sản, nhà cửa, bức tử, giết hại những cán bộ, đảng viên, tướng lĩnh và người dân bị họ cho là thiếu tin tưởng hoặc bất đồng chính kiến với Mao Trạch Đông và Đảng Cộng sản Trung Quốc. Nạn nhân của các Hồng vệ binh bao gồm cả các lãnh đạo cao cấp trong Đảng Cộng sản Trung Quốc và Quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc.

Trong thời kỳ Cách mạng Văn hóa, Hồng vệ binh đã gây hỗn loạn cho xã hội Trung Quốc, đình đốn sản xuất, hàng trăm ngàn đảng viên bị thanh trừng, nhiều bậc lão thành cách mạng, danh nhân văn hóa bị tra tấn, si nhục hoặc phải chết tức tưởi. Trong chiến dịch Bốn dọn dẹp và tiêu diệt Bốn cái cũ, nhiều danh thắng và giá trị văn hóa truyền thống của Trung Hoa bị lực lượng này phá hủy. Đến khi cách mạng văn hóa kết thúc vào đầu thập niên 1970, lực lượng này bị giải tán.

(**) Phê đầu: Chính là không vừa lòng với người hoặc chuyện, trải qua cho phép của mọi người, cộng đồng tiến hành chỉ ra chỗ sai lầm, sau đó bày ra trên mặt bàn để mọi người cùng nhau tiến hành phê bình người hoặc chuyện này. Khác với phê bình chính là, phê bình có thể một mình phát biểu ở chỗ không có ai, nhưng phê đầu nhất định phải ở chỗ kẻ có quyền thế, hơn nữa nhất định đại đa số người đều biết. Phê đầu là thuật ngữ Trung Quốc, nó là đặc thù thật rõ ràng của cách mạng văn hóa, về sau có rất ít người lại dùng từ này.

“Nhiên Nhiên, cháu không sao chứ, lâu như vậy không mở cửa bà còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì, cháu cũng đừng luẩn quẩn trong lòng đi tìm những hồng vệ binh kia gây phiền toái.” Bà Luru tận tình khuyên đưa bé trước mắt, chỉ sợ con bé nhất thời kích động lại chạy đi liều mạng với những hồng vệ binh kia. Những hồng vệ binh kia cũng đều không phải thứ hiền lành gì, xuống tay vừa hung vừa dữ, nào có thể do con bé một cô bé có thể trêu chọc. Bà chỉ sợ cô nhóc này hôm nay lại luẩn quẩn trong lòng đi náo loạn, cho nên sáng sớm bà đã tới gõ cửa, chỉ sợ tới chậm chút cô nhóc này lại đi, may mà không đi còn biết ở nhà ngủ, cũng không biết ngày hôm qua bị Lý Dân thẳng sức sinh kia đánh bị thương như thế nào. Ông nội Tô Mặc Nhiên là một lão giáo sư, bà nội là bác sỹ trung y, vào niên đại này người như vậy dễ dàng bị phê đầu nhất. Hai cụ vẫn khiêm tốn núp ở trong nhà, nhưng vẫn không tránh thoát, khoảng thời gian trước vẫn bị bắt, khi phê đầu bà nội Tô bất hạnh bỏ mình, ông nội Tô tức giận công tâm sau khi an bài cho Tô Mặc Nhiên xong cũng qua đời. Đừng hỏi cha mẹ Tô Mặc Nhiên ở đâu, cha cô chính là một tên đàn ông cận bã, có tiêu tam vứt bỏ mẹ cô, mẹ cô buồn bực không vui chưa tới mấy năm liền đi gặp Marx rồi, khi cô tám tuổi được mẹ cô đưa đến bên cạnh ông bà nội Tô, hấp hối gửi gắm, cô liền vẫn đi theo hai ông bà sống.

“Bà Luru, bà yên tâm, cháu sẽ không đi nữa, cháu sẽ sống tốt, nếu không sẽ phụ một phen khổ tâm của ông nội.” Cô nàng Tô nghĩ kẻ ngu mới đi liều mạng với những hồng vệ binh kia, nếu như nói CG hiện đại là lưu manh, như vậy thời đại này hồng vệ binh chính là thổ phỉ, phá phách cướp bóc thiếu đót khắp nơi, hiện đại dù sao còn là xã hội pháp chế, bây giờ ấy mà...

“Cháu có thể suy nghĩ cẩn thận là tốt rồi, đều do Lý Dân đồ lòng lang dạ sói này, nếu không phải do nó đi mật báo, làm sao sẽ phát sinh chuyện như vậy.” Bà Luru tức giận vội vã nói. A, đúng rồi, trong trí nhớ của cô gái này là có người đi mật báo, nói nhà cô có bộ sách phản động cùng đồ chủ nghĩa tư bản, ông nội Tô và bà nội Tô mới có thể bị bắt đi phê đầu, xem ra người mật báo chính là Lý Dân.

“Bà Luru, bà yên tâm, cháu sẽ không dễ dàng bỏ qua cho ông ta.” Dường như Lý Dân muốn lấy được thứ nào đó của nhà cô, nhưng đòi ông nội Tô không có kết quả rồi mới then quá thành giận đi mật báo với hồng vệ binh, khi hồng vệ binh tới lục soát giống như chỉ điều tra được hai bản sách được gọi là phản động, như vậy ông nội Tô cất giấu đồ ở đâu đấy.

Gia cảnh nhà họ Tô không tệ, cũng coi là thư hương thế gia, người như vậy của cải tích trữ nông hậu, sẽ phải có không ít cất giấu. Trong trí nhớ của chủ nhân thân thể nhà bọn họ giống như ở mặt sau tường có căn phòng bí mật, cô đã từng trong lúc vô tình thấy ông nội Tô đi vào, không phải giấu ở nơi đó đi, Tô Mặc Nhiên có chút không kịp chờ đợi định đến nơi tra xét một chút.

“Nhiên Nhiên, bây giờ cháu còn nhỏ, hơn nữa sẽ phải lập tức hạ phóng * đến Đông Bắc, chuyện này không kịp, đợi sau này hãy nói, lần này Lý Dân đánh cháu bị thương, đoán chừng sẽ bồi thường cho cháu một chút tiền, cháu cũng đừng tâm cao khí ngạo nói không cần, ở nhà ngoan ngoãn tốt, ra cửa nhất thời khó khăn, chừa chút tiền phòng thân cũng tốt.”

(*) Hạ phóng: Chỉ việc điều chuyển cán bộ xuống cơ sở rèn luyện (về nông thôn, đến nhà máy)

Cái gì, sẽ phải lập tức hạ phóng, mặc dù biết có vận động lên núi xuống nông thôn, đó cũng chỉ nghe nói trong sách lịch sử, bây giờ lại muốn đích thân trải nghiệm. Muốn cô một người mười ngón tay không dính nước xuân, bây giờ lại phải xuống đất làm việc nhà nông, cũng không biết thân thể này có chịu được không.

“Bà Luru, cháu biết rồi, bà yên tâm, cháu tuyệt đối sẽ không tiện nghi tên kia.” Ba mạng người nhà họ Tô, một chút tiền sao đủ, cô nhất định sẽ làm cho tên kia ra mặt số máu lớn.

“Vậy thì bà yên tâm, vậy cháu trước dọn dẹp một chút, đợi lát nữa buổi trưa đến nhà bà ăn cơm.”

“Vâng, bà Luru.”

Tiền hàng xóm xóm, cô nàng Tô lập tức đóng cửa lại, cosplay tầm bảo thủ *, triển khai toàn bộ trạng thái bắt đầu tầm bảo khắp nơi. Rốt cuộc tìm thấy được cửa vào căn phòng bí mật phía sau bức họa trong phòng bếp. Ông cụ này đủ khả năng giấu giếm, ai có thể nghĩ tới phía sau bếp lò sẽ có một căn phòng bí mật?

(*) Tầm bảo thủ: Chuột tìm bảo vật (Tầm bảo = tìm bảo vật)

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bấy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Tầm Bảo

Mở căn phòng bí mật kia ra, cả căn phòng bí mật không tính là lớn, chỉ có ba bốn mét vuông, bên trong chất đống ba thùng gỗ lớn.

Cô nàng Tô xem xét, theo dõi mắt sắc bén của cô, ba rương gỗ này chắc là gỗ Hoàng Hoa Lê thượng đẳng, hơn nữa còn là Hoàng Hoa Lê Hải Nam. Hoàng Hoa Lê Hải Nam trưởng thành chậm chạp, chất gỗ kiên cố, hoa văn xinh đẹp, sắc màu nhu hòa, có mùi thơm, trước kia cô đã từng thấy một chuỗi vòng tay Hoàng Hoa Lê giá bán đến một vạn. Đặt ở bốn mươi năm sau riêng ba rương gỗ này chính là một khoản của cải không nhỏ, cô có hiểu biết đại khái về của cải nhà họ Tô, người dùng được rương gỗ như này gia cảnh sẽ không kém.

(*) Gỗ Hoàng Hoa Lê còn được gọi là gỗ Sưa, trong đó, gỗ Hoàng Hoa Lê Hải Nam được liệt vào một trong bốn loại gỗ trân quý nhất theo quan niệm của người Trung Quốc (Tứ đàn, Hoàng Hoa Lê, Kê sí và Thiết lực). Từ xưa, loại gỗ này đã được dùng để sản xuất những vật dụng đắt giá và còn được coi như một cống phẩm cho triều đình.

Cô đi qua mở hòm thứ nhất ra, toàn bộ bên trong hòm là sách đóng buộc chỉ, tờ giấy hơi ố vàng, có phần thậm chí không trọn vẹn, các thể loại khác nhau, đều là vài bản đơn lẻ. Những thứ này cũng đều do ông nội Tô cất giấu. Ông cụ Tô là một lão giáo sư, bình thường yêu thích chính là đọc sách viết chữ đánh cờ, là một văn nhân tiêu chuẩn, từ những thứ ông cụ cất giấu này là có thể nhìn ra được. Tô Mặc Nhiên cẩn thận đóng hòm lại, cái này nếu bị làm hư cô không bồi thường nổi.

Mở cái hòm thứ hai ra, bên trong là một cặp bình sứ cao chừng bốn mươi cm, mắt nhìn thấy giống như Nguyên Thanh Hoa trước kia trên chương trình tìm bảo vật của CCTV có chuyên gia nói tới. Hai đĩa sứ nền trắng hoa xanh, điều khẩu nhìn không ra niên đại gì.

(*) Nguyên Thanh Hoa: Sứ Thanh Hoa thời Cảnh Đức nhà Nguyên có công nghệ chế tác phát triển càng ngày càng thành thực, giới nghệ nhân gọi tắt là “Nguyên Thanh Hoa”. Sứ Thanh Hoa khởi đầu được chế tác vào thời Đường, là một trong những sản phẩm sứ cao cấp Trung Quốc, các sản phẩm gốm sứ được vẽ hoa văn trang trí bằng nước men màu xanh lam, thuộc loại sứ men màu.

(**) Điều khẩu: Chỉ nơi sản sinh ra đồ sứ

Một bộ lọ thuốc hít, hai mươi bốn chiếc, phần lớn đều làm từ ngọc, đủ loại màu sắc hình thái đa dạng. Một bộ mười tám con dấu Điện Hoàng. Hai chiếc nghiên mực, giống như là Lao Khanh đoan nghiên, một chiếc khắc hình rồng mây, một chiếc khắc năm con dơi. Một đồ rửa bút bằng sứ men rạn, chất men trắng hiện hòa lẫn nhụi, là tác phẩm xuất sắc hiếm có.

(*) Lao Khanh đoan nghiên: Chỉ nghiên mực Đoan Khê ở mỏ đá Lao Khanh.

(**) Năm con dơi: Dơi trong tiếng Trung đồng âm với chữ phúc, năm con dơi chỉ ngũ phúc lâm môn (Ngũ phúc gồm có: Trường thọ - Không chết non hơn nữa phúc thọ lâu dài; Phú quý – tiền tài giàu có hơn nữa địa vị tôn quý; An khang – thân thể khỏe mạnh hơn nữa tâm linh yên bình; Hào đức – trời sinh tính tình lương thiện hơn nữa rộng lượng yên tĩnh; Thiện chung (chết già) – chỉ có thể dự đoán trước cái chết của mình, khi chết không bị tai họa bất ngờ, thân thể không ốm đau, trong lòng không lo lắng và phiền não, yên ổn hơn nữa tự tại rời khỏi nhân gian)

Còn dư lại còn có năm quyền tranh chữ và một tấm bìa đá, tấm bìa đá không biết khắc cái gì, hai bộ chữ, ba bức vẽ, cô nhìn không ra được tác giả là ai, chỉ có một thứ cô biết, đó chính là bức tranh vẽ cơ hội đại hạ, đoán chừng không mấy người không biết, đây đúng là tuyệt bút. Những thứ đồ này được cẩn thận cất giấu ở đây, cũng đều là đồ thật.

Cái hòm thứ ba nhỏ hơn hai cái trước một chút, bên trong có một góì ngọc, một thanh ngọc như ý, một bức tượng Quan Âm bằng ngọc trắng, còn có ba chiếc hộp bằng gỗ tử đàn lớn chừng hộp giấy. Một hộp đựng đầy đủ đồ trang sức bằng phi thủy, dây chuyền, vòng tay, nhẫn, vật trang sức, mặt dây chuyền, ngọc bài v.v... Trang sức tràn đầy một hộp, nhìn một cái cũng biết đều là đồ cô. Trong một hộp gỗ tử đàn là tràng hạt, tràng hạt kim cương bồ đề, một pho tượng Phật mạ vàng, hai chiếc vòng bạc, nhìn màu sắc cũng biết thường xuyên mang. Trong hộp cuối cùng để mười thỏi vàng, hai vạn đồng. Những thứ này chắc thuộc về bà nội Tô, có lẽ giống như các loại, trước kia từng nghe bà nội Tô nói, tổ tông của bà là gia đình thế gia vọng tộc.

Tô Mặc Nhiên nhìn xong tất cả mọi thứ bỗng cảm thấy mình phát tài rồi, có những thứ đồ này cả đời mình ăn uống không cần lo. Cô còn chưa kiểu cách đến mức cho dù chết đi cũng phải cất giữ những thứ này, người phải chết còn giữ những thứ vật ngoài thân này có ích lợi gì. Dĩ nhiên dưới tình huống không lo ăn uống cô cũng vui lòng cất giữ những thứ đồ này, dù sao những thứ đồ này tùy tiện cầm đi ra một món đoán chừng cũng có thể làm bảo vật gia truyền, hơn nữa niên đại càng lâu càng đáng tiền.

Tâm tình Tô Mặc Nhiên thật tốt, vung tay lên thu sạch ba hòm lớn vào Liêm Tâm cư đặt trong thư phòng ở lầu hai, liệu hiện giờ cô nàng Tô vật chất đầy

trong hầm ngầm và phòng chứa đồ cũng chỉ có thể để ở thư phòng trước. Thu thập xong bảo tàng của mình, tâm tình của cô lập tức tốt rất nhiều, nhớ tới mình còn chưa đánh răng rửa mặt lập tức tiến vào không gian rửa mặt chải đầu thuận tiện ăn điểm tâm ở bên trong.

Ăn điểm tâm xong cô định thu từng món quý giá trong nhà, dù sao cô sẽ phải lập tức đi Đông Bắc cũng không biết ngày tháng năm nào mới có thể trở về, vẫn thu trước thì tốt hơn.

Ừm, ghế quý phi bằng gỗ từ đàn này không tệ, thu, tượng gỗ này không tệ, thu, ống đựng bút chạm khắc này không tệ, thu...

Khi Tô Mặc Nhiên đang thu đồ thu đến cực kỳ vui sướng, ngoài cửa giống như người đến...

“Có người không, Tô Mặc Nhiên, mở cửa, Tô Mặc Nhiên...”

“Cậu tới làm gì? Còn ngại hại nhà họ Tô không đủ lắm? Hay nói cậu tới đền tiền, tôi cho cậu biết, người đang làm trời đang nhìn, cậu sớm muộn gì sẽ bị báo ứng.” Bà Lưu nhìn thấy người đến lập tức xông tới, chặn ở trước cửa nhà họ Tô.

“Bà đồ bà già chết tiệt này nói gì, tôi làm gì, bà đi sang bên cạnh cho tôi...” Nói xong tiến lên một bước định đẩy bà Lưu tới vờ.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Lý Dân Kỳ Nhân (Bắt Côn Trùng)

“Dừng tay.”

Tô Mặc Nhiên mới vừa đi ra cửa chỉ thấy một người đàn ông trung niên định đẩy ngã bà Lưu xuống đất, vội vàng đi lên trước đỡ, bà Lưu lớn tuổi, người lớn tuổi xương đặc biệt giòn dễ bị gãy xương, nếu để cho bà cứ ngã xuống như vậy không thể không ngã gãy chân hoặc cánh tay, cô đỡ lấy bà Lưu đứng vững ở phía sau.

“Lý Dân, ông ăn no không có chuyện làm chạy đến cửa nhà tôi đùa giỡn cái gì, chuẩn bị xong tiền rồi?” Tô Mặc Nhiên mắt lạnh nhìn người đàn ông trước mắt nói.

“A hử, con nhóc như mày còn muốn để cho tao đền tiền, cũng không soi mặt vào trong nước tiểu mà xem, muốn để cho tao đền tiền, không có cửa đâu.” Vừa nhắc tới đền tiền, con tức của Lý Dân lập tức dâng trào, hử, cõi đời này người có thể để cho ông đền tiền còn chưa ra đời đâu, ông cũng không đền, ông thật sự muốn xem, con nhóc con không cha không mẹ này có thể có cách gì với ông.

Tô Mặc Nhiên nhìn đáng vẻ lưu manh tao không bồi thường tiền cho mày thì mày có thể làm gì tao của Lý Dân thì giận quá hóa cười.

“Con nhóc con này, mày cười cái gì.” Lý Dân bị con nhóc này cười đến sợ hãi trong lòng, sao con nhóc này một ngày không thấy không giống như trước kia.

“Cười ông không nhìn rõ tình thế, ông đánh người bị thương ngay trước mặt mọi người, trường khu phố phán ông đền tiền ông lại dám quyết nợ, ông đây là hành vi gì, nói lớn chuyện ra ông chính là tổn hại luật pháp phá hư đoàn kết ổn định xã hội, nói nhỏ ông chính là không cho trường khu phố mặt mũi, lời trường khu phố nói ông cũng dám chống lại ngay trước mặt, lá gan không nhỏ.” Tô Mặc Nhiên khoan thai thông thả nói.

“Mày... Mày con nhóc kia, đừng tưởng rằng mang trường khu phố tới dọa tao...tao mà sợ người, tao không ăn đáng vẻ này.”

“Mày được đấy Lý Dân, hôm nay mày thuận túy tới để gây chuyện đúng không, đừng tưởng rằng nhà con bé không có người lớn thì mày có thể bắt nạt cô, muốn bắt nạt trước qua cửa của tao đây.” Tính cách bà Lưu cũng dữ dội, nói xong liền vén tay áo lên xông tới, Tô Mặc Nhiên lập tức kéo bà cụ, nếu thật sự để cho bà cụ xông ra xảy ra chuyện không hay thì làm sao.

“Bà Lưu, đừng xúc động, đừng xúc động.”

“Bà đồ bà già, bà già không chết này, đồ vô dụng, còn muốn vì chút tiền bồi thường như vậy của tôi mà liều mạng với tôi, hử, bà đánh thắng được tôi sao? Phụ nữ chính là vô dụng.” Lý Dân chê cười nói, nói xong còn thuận mồm nhổ nước miếng.

Người xem chung quanh càng tới càng nhiều, không ít người cũng đứng ở bên cạnh chỉ chỉ chỏ chỏ, chỉ có điều không ai đi lên giúp một tay, thời đại này chính là như vậy, một khi nhà có người bị phê đầu, người có liên quan tới nhà như vậy người ta sẽ phải sạch quan hệ chỉ sợ bị dính líu.

“Lý Dân, chủ tịch Mao đã nói, ‘Phụ nữ phải gánh nửa bầu trời’, ông khinh thường phụ nữ như vậy chính là xem thường chủ tịch Mao.” Ở trong thập niên này cao nhất là chủ tịch Mao, xem thường chủ tịch Mao là tội danh rất lớn. “Con nhóc mày nói vậy, tao khinh thường phụ nữ khinh thường chủ tịch Mao khi nào?” Lý Dân nghe xong nóng nảy.

“Ông vừa mới nói phụ nữ chính là vô dụng, không phải xem thường phụ nữ thì là gì? Ông còn định chống chế, người xung quanh đây nghe được lời ông nói đều nhiều đó.” Tô Mặc Nhiên nghĩ tới nhất định phải chụp cái mũ này xuống cho ông ta.

“Tao..., đó là tao nói sai, con nhóc mày đừng có mà quan trọng hóa vấn đề lên.”

“Lý Dân, hôm nay tôi đặt lời ở đây, ông đánh tôi đây là chuyện vô cùng chính xác, trường khu phố cũng nói kêu ông bồi thường tiền, tôi thân con gái đi nơi xa như vậy lạ nước lạ cái, không có một chút tiền phòng thân sao được chứ? Ông nói đúng không? Tôi lập tức đi Đông Bắc cũng không biết khi nào mới có thể trở về, ông đền bù cho tôi một chút, chuyện này cứ tính như vậy, nếu không tôi với ông không xong, thò nóng này còn cần người đây.”

Nói xong cô từ từ đi tới bên người Lý Dân dùng âm lượng chỉ hai người nghe được nói: “Tôi chính là biết ông để ý tới lọ thuốc hít của ông nội tôi, nhà ông khẳng định cũng có đồ không thể nói cho người ta biết, ông dám không đền cho tôi tôi sẽ đi nói cho hồng vệ binh biết nhà ông có đồ chủ nghĩa tư bản phản động, cho dù ông giấu được kỹ hơn nữa, tôi cũng có thể nhét một hai món đồ vào cho ông, đến lúc đó đã có thể nói không rõ ràng.”

“Mày... Mày... Mày nói bậy...” Lý Dân lập tức đỏ tròng mắt.

“Tôi có nói bậy hay không lục soát một chút sẽ biết, nếu không bây giờ tôi sẽ lập tức đi tìm hồng vệ binh.” Cô nói xong liền định đi ra ngoài. d1en d4nl 3q21y d0n

“Đợi chút... mày, mày muốn bao nhiêu?” Đến bây giờ Lý Dân biết không phải là lúc hành động theo cảm tính, bây giờ ông cực kỳ hối hận đã tới đây một chuyến, sớm biết bồi thường chút tiền là xong.

“Vậy phải xem thành ý của ông, xem xem một nhà sáu miệng ăn nhà ông đáng bao nhiêu!”

“Mày...” Lý Dân có phần không dám tin, ông lại bị một con nhóc gái bầy.

“Tôi khuyên ông đừng ra vẻ, dù sao bây giờ tôi một thân một mình, chân trần không sợ mang giày, đến lúc đó tôi muốn là ra chuyện cá chết lưới rách gì, một đền sáu, tôi cũng không lỗ, lại nói tôi đi Đông Bắc xa xôi như vậy cũng không biết ngày tháng năm nào mới có thể trở về, ông càng không cần lo lắng, tự ông suy nghĩ thật kỹ đi, tin tưởng ông là một người thông minh, à, đúng rồi, tốt nhất tìm giúp tôi nhiều tem phiếu lương thực thông dụng một chút.” Nói xong cũng không nhìn ông ta, đỡ bà Lưu đi tới nhà họ Lưu.

Ngày hôm sau Lý Dân quả nhiên đưa tới thứ mà cô cần, tem phiếu lương thực năm mươi cân một trăm phiếu, thông dụng cả nước, còn có một vài tem phiếu vài địa phương, cộng thêm ba ngàn đồng. Phí bịt miệng lần này quả nhiên ra bứt lớn, Tô Mặc Nhiên cười khanh khách đón nhận, hơn nữa bảo đảm chuyện không nên nói tuyệt đối sẽ không nhiều lời một chữ.

Thời gian tiếp theo cô liền bắt đầu đi mua đồ cần mang tới Đông Bắc, vật liệu trong không gian không ít, mặc dù có chút đồ không thể dùng nhưng có vài thứ sau khi thay đổi hình dạng vẫn có thể dùng, vì vậy đồ cần mua cũng không phải rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Lên Đường Đi Đông Bắc

Ngày đi Đông Bắc nhanh chóng đã đến, Tô Mặc Nhiên thu dọn tràn đầy hai bao đồ lớn còn có một ba lô nhỏ. Ngày đến ga xe lửa do con lớn nhất của bà Lưu đưa đi, bà Lưu nhét thêm vào trong túi xách của cô năm quả táo còn có hai mươi cái trứng luộc nước trà, lại còn thân thiết chuẩn bị một chút cơm nắm cho cô, để cho cô ăn trên đường.

Trong ga xe lửa người đi tập nập, giống như trong tiểu phẩm Tống Đan Đan miêu tả, người tới người đi tập nập, cờ đỏ phấp phới, pháo nổ lên, chiêng trống vang trời, khắp nơi đều là thanh niên trí thức giống như cô bị hạ phóng đến các địa phương và người nhà tiễn đưa bọn họ. Cô không có ai đưa tiễn, con trai của bà Lưu sau khi giúp cô mang hành lý lên xe lửa đã rời đi, cô chỉ đành một mình ngồi trên giường của mình, vé xe lửa của cô là vé giường nằm phía dưới, vị trí không tệ.

“Tô Mặc Nhiên, tớ nói sao ở sân ga không nhìn thấy cậu, thì ra cậu đã lên trước.” Một cô gái mặc áo khoác màu xanh lá cây quân đội tóc thắt bím đi tới. Cô ấy tên là Lâm Yên, là bạn học cùng lớp với Tô Mặc Nhiên, cùng hạ phóng đến một huyện ở Đông Bắc với cô, chỉ có điều không cùng một trấn, trên đường có người có thể nói một chút cũng không tệ.

“Tớ không có người chào từ biệt nên lên thẳng đây.”

“Đừng đau lòng, cuộc sống mới sẽ bắt đầu.” Lâm Yên nghĩ tới chuyện nhà cô ấy, cũng không biết nên an ủi như thế nào. dinendian.loqidJon

“Ừ, cuộc sống mới sẽ bắt đầu.”

Một toa xe có tổng cộng bốn giường nằm, giường ngủ của Lâm Yên là chiếc giường ở phía trên cô, chỉ chốc lát sau chủ nhân của hai chiếc giường đối

diện bọn họ cũng tới, là hai nam thanh niên, nhìn số tuổi chắc không khác họ nhiều lắm. Đợi thu thập xong, bốn người tự giới thiệu mình, không ngờ bốn người bọn họ đều hạ phòng đến Đông Bắc, hơn nữa còn cùng một huyện, đoán chừng người quản chuyện hạ phòng mua vé cho người hạ phòng đến cùng một chỗ ở cùng với nhau.

Nam thanh niên ở giường dưới đối diện tên là Vương Thạch Lỗi, vóc dáng rất cao, tầm trên dưới một mét chín, khi sinh ra thầy tướng số nói trong mệnh của cậu ấy thiếu thổ (đất), cho nên cha cậu ấy lấy cái tên như vậy cho cậu ấy. Cô thật tò mò, thiếu thổ vì sao phải thêm nhiều thạch (đá) như vậy? Chẳng lẽ tảng đá và đất có liên hệ tất nhiên sao? Bởi vì tảng đá sinh trưởng trong đất? Theo lời Vương Thạch Lỗi thì cậu ấy cũng không rõ ràng lắm. Nam thanh niên giường trên tên là Từ Thường Sinh, cha họ Từ, mẹ họ Thường, trong nhà chỉ có một đứa con như vậy, đáng vẻ rất trắng trẻo ôn hòa lịch sự.

Từ đây ngồi xe lửa đến Đông Bắc phải bốn ngày ba đêm, bốn người dứt khoát cùng nhau cười cười nói nói, thời gian cũng không khó chịu đựng như vậy. Thời đại này ngồi xe lửa khó khăn nhất chính là ăn cơm, đều do mình chuẩn bị đồ ăn, phần lớn đều chuẩn bị một chút lương khô và nước sôi góp nhặt lại tạm chấp nhận liền ăn. Ba người khác chính là như vậy, mang theo bánh mỳ thầu trứng gà và trái cây.

Tô Mặc Nhiên tốt hơn một chút, cô chuẩn bị một chút bánh rán hành, thịt băm, củ cải sợi chua cay, trái cây khô, còn có trà lúa mạch. Cô chia trà lúa mạch mình tự làm cho người khác, nước sôi vừa mở ra một mùi thơm đập vào mặt, có vị hơn nước lọc nhiều. Lại lấy thịt băm và củ cải sợi chua cay ra cho mọi người cùng hưởng, để cho bọn họ kẹp trong bánh mỳ thầu, hương thịt băm tương nồng đậm, củ cải chua cay ngon miệng, thức ăn như vậy xem ra vượt ở nhà rồi.

Có không ít người ngửi thấy mùi thơm của trà lúa mạch tiến đến xin, cô cũng không keo kiệt, mỗi người một ít, thấy người bạn nhỏ còn có thể cho chút trái cây khô hoặc kẹo.

Phong cảnh dọc đường giống như đã hình thành thì không thay đổi, trải qua ngày đầu tiên hưng phấn, hai ngày sau trừ ăn cơm ra rửa mặt đi toilet ra đều vui trên giường nói chuyện phiếm hoặc ngủ, lúc này cũng không có bài tú lơ khơ, nếu không ngược lại có thể chơi đầu địa chủ, đương nhiên điều kiện đầu tiên là bọn họ có gan.

Dọc theo đường đi không ngừng có người xuống xe cũng có người đi lên.

Nhớ lại người xưa từng nói, lên núi xuống nông thôn là một lần di chuyển quy mô lớn của loài người trong lịch sử Trung Quốc, đời sau lên núi xuống nông thôn có cách nhìn có tốt có xấu. Có người cho rằng vận động lên núi xuống nông thôn là vì để thanh niên có văn hóa đến nông thôn tiếp thu giáo dục bản nông và trung nông lại tăng cường liên minh công nông cơ sở, giáo dục thanh niên, nỗ lực lớn để loại bỏ phân chia giữa đô thị nông thôn. Có người lại cho rằng lần vận động này chính là lừa gạt nhân dân và hãm hại biển tượng. Ví dụ như vào năm 1978 chủ tịch Mao từng nói: “Quốc gia tồn ba chục tỉ, mua ba thứ không vừa lòng. Thanh niên trí thức không vừa lòng, cha mẹ không vừa lòng, nông dân không vừa lòng.” Rốt cuộc trận vận động này là tốt hay xấu, cô cũng không nói ra được, dù sao sự vật đều có hai mặt, cho dù kết quả như thế nào, đây đều là số mạng cô không cách nào thay đổi.

Xe lửa trải qua ba ngày chạy băng băng cuối cùng chậm rãi đến ga, nơi này chính là nơi cô sản xuất sinh hoạt trong tương lai, hoàn toàn khác với thành thị mình sống ở kiếp trước, bước xuống xe lửa, Tô Mặc Nhiên có vẻ mong đợi với tương lai.

Chào từ biệt với ba người khác, Tô Mặc Nhiên mang theo hành lý của mình rồi lên xe ô tô đi về phía trấn Miếu Sơn. Chuyến xe này chạy qua trấn Bạch Dương đến trấn Miếu Sơn, trấn Hoài Thủy, đại đa số trên xe đều là thanh niên trí thức được phân đến ba trấn này, còn có một số ít là dân địa phương, tất cả mọi người bao lớn bao nhỏ không ít đồ, trên xe có vẻ đặc biệt chật chội, cũng may bây giờ trời sắp lạnh, nếu không mùi này khẳng định tương đối khó ngửi.

Cô làm quen với thanh niên trí thức Thạch Cương cùng đi thôn Trương gia trấn Miếu Sơn ở trên xe, là một cậu thanh niên trung hậu nội tâm, thân hình to lớn hơi sức rất lớn. Bởi vì trong nhà có việc về nhà thăm người thân mới vừa trở lại. Thạch Cương thấy cô là thanh niên trí thức cùng thôn nên rất chăm sóc cô, giúp cô xách theo hai bọc hành lý lớn, cô hỏi thăm một chút tình huống căn bản của thôn Trương gia, tránh cho hai mắt đen thui cái gì cũng không biết.

Sau khi đến trấn Miếu Sơn đến thôn Trương gia còn có một quãng, đi bộ phải chừng một giờ, nếu như vô tình gặp xe trâu của người trong thôn hoặc máy kéo sẽ nhanh một chút. Sau khi đến trạm cô giúp Thạch Cương đề ý hành lý, Thạch Cương đi tìm một chút xem có xe của người trong thôn hay không. Vô cùng may mắn, đội máy kéo trong thôn có một chiếc máy kéo vừa lúc ở trấn trên, Thạch Cương lập tức kêu cô mang hành lý đi tới.

Máy kéo mang theo người trong thôn đến trấn trên làm việc, phải đợi tất cả mọi người đến đông đủ mới có thể trở về, đại đa số người trong thôn tới trấn trên mua đồ, cũng có một ít người đến bán đồ, thời điểm này kinh doanh kinh tế trên cơ bản đều ở hợp tác xã và trạm thu mua.

Sự phụ lái máy kéo là một chú rất hiền hòa, đàn ông Đông Bắc điển hình, nhiệt tình sáng khoái, biết Tô Mặc Nhiên là thanh niên trí thức hôm nay mới đến lập tức trò chuyện với cô. Hai người đều là người sáng khoái nói chuyện nói đến hợp ý, cảm giác xa lạ mới tới nơi đất khách của Tô Mặc Nhiên dần dần biến mất...

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6

Khoảng mười giờ rưỡi, người mua bán đồ làm việc trên cơ bản đều đến đông đủ, trên xe kéo không lớn tràn đầy mười người chen lấn còn có rất nhiều đồ, cũng may quãng đường không tính là xa, chạy hai mươi phút đã đến, nếu không theo đường xá bây giờ, cái mông của cô không thể không xóc nảy thành bốn cánh hoa.

Tháng chín đến đầu tháng mười giống như là ngày mùa ở Đông Bắc, nghe Thạch Cương nói, tầm giữa tháng mười ở Đông Bắc sẽ đổ tuyết, sau khi tuyết rơi tất cả mọi người đều núp trong nhà làm mèo đông sẽ nghỉ ngơi mấy tháng, cho nên trước lúc mèo đông đặc biệt bận rộn, việc nhà nông rất nhiều, chỉ cần bận rộn qua khoảng thời gian này thì có thể nghỉ ngơi mấy tháng nên mọi người rất vui lòng.

Thanh niên trí thức hạ phóng đến nông thôn tiếp nhận giáo dục bản nông và trung nông, lại tham dự lao động sản xuất xây dựng tổ quốc, cùng nhau làm việc với người nông thôn địa phương kiếm công điểm, bình thường trong thôn sẽ phát khẩu phần lương thực, trong thập niên này cũng chỉ bao ăn no mà thôi. Chỉ có điều nông thôn còn tốt hơn thành thị một chút, có núi có sông có đất đai, có thể bắt chút đồ hoang dã hoặc bắt cá tới ăn, có thể trồng chút rau dưa trước cửa nhà mình hoặc nuôi chút gà vịt, chỉ cần số lượng không nhiều hơn bình thường sẽ không có vấn đề gì, dù sao cũng phải nói điều kiện cuộc sống ở nông thôn còn khá hơn nhân dân ở thành thị một chút, nhưng chỉ về phương diện ăn uống. Những phương diện khác thì không tốt, ví dụ như giao thông, giao thông ở chỗ này căn bản dựa vào đi bộ, trao đổi căn bản dựa vào kêu gào.

Cho dù là kiếp trước hay kiếp này Tô Mặc Nhiên đều chưa từng làm việc nhà nông, cũng không biết cô có thể thích ứng được hay không. Thạch Cương nhìn ra lo lắng của cô, nói với cô, bình thường đội sản xuất đều rất chăm sóc thanh niên trí thức mới tới, sống cũng rất nhẹ nhõm, dần dần quen là được.

Tô Mặc Nhiên phải đến nơi này cũng không quên luyện công, hơn nữa thân thể này dường như càng thêm có thiên phú hơn kiếp trước, nên làm không ít không to. Bí quyết rèn thể dưỡng thân cải thiện thể chất của cô, bây giờ mặc dù nhìn cô còn có dáng vẻ mềm mại yếu ớt, nhưng bên trong tuyệt đối rất cường tráng, quật ngã một tên đàn ông to con khẳng định không thành vấn đề, thể chất như vậy làm việc nhà nông cũng sẽ không quá cực khổ. d1en d4nl 3q21y d0n

Sau khi đến trong thôn, cô trước được dẫn đến chỗ trưởng thôn, sau đó trưởng đội sản xuất dẫn cô đến tòa nhà phân cho cô. Chỗ thanh niên trí thức ở đều cùng một chỗ, một hàng nhà gạch ngói, đều lớn ba gian, trước cửa là cái sân dùng hàng rào tre quây lại, trong sân trồng chút rau. Ba gian phòng hai gian phòng ngủ, một gian là phòng bếp kiêm phòng ăn, phòng ngủ hai người một gian, bởi vì nơi này khá lớn, cho nên mỗi phòng ngủ đều dùng ván gỗ ngăn cách thành hai gian nhỏ, mỗi gian nhỏ cũng có hai mươi mét vuông, như vậy không lãng phí đất đai lại khiến cho mỗi người có một không gian riêng tư của mình. Điều kiện coi như không tệ, ít nhất còn tốt hơn ngủ giường lớn ghép lại nhiều, như vậy nếu như cô muốn ra vào không gian cũng dễ dàng.

Cùng phòng với cô là một nữ thanh niên trí thức tên Tôn Hiểu Mỹ, người Bắc Kinh, năm nay hai mươi tuổi, đến đây vào một năm trước.

Tôn Hiểu Mỹ giúp đỡ Tô Mặc Nhiên chuyển đồ vào trong phòng.

“Nghe nói trong khoảng thời gian này có một nữ thanh niên trí thức sẽ tới, cũng không biết là khi nào, chẳng qua hai ngày trước tôi đã quét dọn xong gian phòng này rồi, chỉ chờ cô tới, xin chào, tôi tên là Tôn Hiểu Mỹ, năm nay hai mươi tuổi đến từ Bắc Kinh.”

“Xin chào, em tên là Tô Mặc Nhiên, mười bảy tuổi đến từ Tô Châu, cảm ơn chị đã quét dọn phòng của em sạch sẽ như vậy.”

Cô móc ra hai quả táo và một đồng kẹo từ trong ba lô.

“Những thứ này em đều mang từ trong nhà tới, chị Hiểu Mỹ, chị cầm ăn đi.”

“Như vậy sao được, chúng ta đều là thanh niên trí thức, là đồng chí cách mạng, hỗ trợ lẫn nhau là nên làm, tại sao có thể muốn đồ của em.” Tôn Hiểu Mỹ vừa nhìn thấy đồ trong tay cô lập tức xua xua tay, chính là quét dọn một chút mà thôi, cũng không phải chuyện lớn gì.

“Chị Hiểu Mỹ, chị cứ cầm đi, về sau chúng ta ở cùng một phòng hơn nữa em mới đến có rất nhiều chuyện còn không quen thuộc còn phải trông cậy vào chị chăm sóc nhiều hơn, chị cũng đừng khách khí với em.” Tô Mặc Nhiên liền tranh thủ nhét đồ vào trong tay chị ấy, những thứ đồ này cũng không đáng tiền, quả táo này do bà Lưu chuẩn bị, kẹo là thổ sản lớn cầm từ trong không gian, đôi giấy gói, ăn ngon hơn kẹo bạc hà kẹo trái cây hiện nay.

“Được, vậy chị không khách khí, về sau có chuyện gì em cứ nói với chị.” Tôn Hiểu Mỹ thấy không từ chối được liền nhận.

“Vậy sau này mong chị Hiểu Mỹ chăm sóc em nhiều rồi, đúng rồi, về sau chị gọi em là Nhiên Nhiên đi, hoặc tiểu Nhiên, người nhà đều gọi em như vậy.” Cô quan sát Tôn Hiểu Mỹ một chút, cảm thấy ánh mắt người này trong suốt, nụ cười chân thành, là người có thể kết giao. Cô phát hiện kể từ sau khi cô luyện rèn thể dưỡng thân, ngũ quan trở nên nhạy cảm khác thường, dễ dàng cảm nhận được yêu thích ghét bỏ của người khác đối với mình.

“Được, Nhiên Nhiên, em trước thu dọn một chút, xem một chút xem thiếu thứ gì, ngày mai cùng đi lên trấn trên mua. Đúng rồi, chúng ta ở đây ăn cơm đều kết nhóm chung một sân, ở trong căn phòng đối diện kia là một đôi vợ chồng, nữ là chị em tốt của chị tên Liễu Nghiên Vũ, nam tên Tống Khai Minh, trong khoảng thời gian này Tống Khai Minh về nhà thăm người thân, cho nên hiện giờ ba người chúng ta cùng nhau kết nhóm. lát nữa đoán chừng đội trưởng sẽ đưa khẩu phần lương thực của em tới.” Tôn Hiểu Mỹ suy nghĩ một chút nói. dinendian.loqidJon

“Vâng, chị Hiểu Mỹ, chị cho em hỏi thăm một người, chị có biết Trương Hoài Dật không.” Tô Mặc Nhiên nghĩ tới trước tiên thăm dò ông cụ nhà họ Trương ở đâu, đợi thu dọn sẵn sàng xong lại đi thăm hỏi.

“Trương Hoài Dật? Trong thanh niên trí thức dường như chưa từng nghe cái tên này.” Tôn Hiểu Mỹ suy nghĩ một chút giống như chưa từng nghe tới.

“Không phải thanh niên trí thức, là người trong thôn này.”

“Vậy chị không rõ lắm, trong thôn này phần lớn mọi người đều họ Trương, chờ một chút em có thể hỏi đội trưởng Lưu, cô ấy chắc biết.”

“Vâng, cảm ơn chị.”

Tôn Hiểu Mỹ cảm ơn Mạc Nhiên cho đi về phòng, sau khi về phòng để xuống một nửa lại đi căn phòng đối diện. Hôm nay Liễu Nghiên Vũ đến kỳ không xuống giường được, cô phải đi nói với chị em tốt của cô một chút, vốn bọn họ đều cho rằng người mới đến có tính khí không tốt không dễ ở chung, bây giờ nhìn dáng vẻ Tô Mạc Nhiên coi như yên tâm, nếu không người ở cùng trong một phòng đều không tốt, sinh hoạt chung một chỗ nhiều ngột ngạt.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Liễu Nghiên Vũ

Khi đội trưởng đội sản xuất Trương Kiến Quốc vội đưa khẩu phần lương thực cho Tô Mạc Nhiên đến cô vừa đứng thu dọn xong, trải chăn lên giường gạch, quần áo bỏ vào trong hòm gỗ lớn, đồ rửa mặt và đồ dùng hằng ngày đều bày ra.

“Đội trưởng tới.” Mạc Nhiên vừa mới thu dọn xong liền nghe thấy Tôn Hiểu Mỹ ở ngoài cửa kêu một tiếng.

“Ừ, tiểu Liễu như thế nào? Đã khá hơn chưa?” Hôm nay Liễu Nghiên Vũ xin nghỉ không làm việc, nói thân thể không thoải mái, những cô nhóc này cũng không dễ dàng xa xứ tới chỗ bọn họ, dưới tình huống bình thường chỉ cần không đáng kỷ luật có thể giúp một phen bọn họ sẽ giúp một phen.

“Uống nước đường đồ thím Lý cho hiện giờ tốt hơn nhiều, ngày mai có thể bắt đầu làm việc rồi.”

“Vậy thì tốt, cô nói với cô ấy chăm sóc cho nhau một chút.”

“Tôi biết rõ, đội trưởng.”

“Thanh niên trí thức mới tới đâu? Thu dọn xong chưa?”

“Đội trưởng, tôi đã thu dọn xong.” Mạc Nhiên nghe bọn họ nói chuyện, lập tức thu dọn một chút rồi đi ra.

“Vậy thì tốt, nếu có vấn đề gì cứ nói thẳng, đến chỗ chúng tôi không cần khách khí, đây là khẩu phần lương thực trong đội chia cho cô.” Nói xong chỉ chỉ túi bên chân.

“Thật phiền cho đội trưởng còn cố ý đi một chuyến.”

“Nói chi vậy.”

“Đội trưởng, tôi muốn hỏi thăm anh một người, chính là ông cụ Trương - Trương Hoài Dật - bạn của ông nội tôi, tôi muốn hỏi thăm một chút nhà của ông ấy đi như thế nào?”

“Cô tìm giáo viên Trương à, hiện giờ ông ấy chắc còn lên lớp dạy mấy đứa bé, nhà ông ấy ở đầu thôn tây, từ chỗ thanh niên trí thức các cô đi thẳng con đường trước mặt này về phía tây, nhà thứ tư đếm ngược là đến, nhưng hiện giờ nhà ông ấy chắc không có ai ở nhà, cô muốn đi tốt nhất chờ tới nay. Cô chính là cháu gái của người bạn lâu năm của giáo viên Trương hả, ông ấy đã sớm nghe nói cô phải tới nhưng thời gian cụ thể thì không biết, không ngờ đã tới.” Trương Kiến Quốc tương đối quen thuộc Trương Hoài Dật, ông ấy là giáo viên tiểu học trong thôn, mặc dù cũng là người của thôn nhưng lúc còn trẻ đi ra ngoài, nghe nói trước kia là giáo viên đại học, mấy năm gần đây huyền ảo gay gắt mới tránh trở lại.

“Đội trưởng Trương, cảm ơn anh, tôi sẽ chờ đến trễ một chút lại đi.”

Tiền đội trưởng Trương, Mạc Nhiên đi vào nhà chuẩn bị quà tặng, lần đầu tiên tới cửa đi tay không luôn không tốt, mang một chút gì đó tốt hơn. Hái được sáu quả táo từ trong không gian, mở một hộp bánh bích quy, mấy gói tầu quỳ hoa sinh *, chia ra dùng giấy dầu sạch sẽ gói lại, ngẫm nghĩ lại tìm một chai rượu đế, vì sợ lộ ra khiến mất mọi người đều rách ra. Thời đại này của cái hiếm hục, đồ nọ kia chắc không sai biệt lắm, mang nhiều để bị hoài nghi.

(*) Tầu quỳ hoa sinh: Tên món đậu phộng sấy, đặc sản Tứ Xuyên. (Hoa sinh = đậu phộng)

Chuẩn bị xong quà tặng đi nhà họ Trương, đột nhiên nghĩ tới Liễu Nghiên Vũ nhà đối diện. Khi tới thảng cảm giác tương đối khổ sở, đặc biệt là người đau bụng kinh nghiêm trọng, theo lý thuyết sau khi kết hôn sẽ có chuyển biến tốt rất lớn, sao Liễu Nghiên Vũ này vẫn đau đến không xuống giường được?

Lấy ra một chai thủy tinh từ trong không gian, ban đầu khi biết phải tới Đông Bắc cô liền nhờ bà Lưu tìm vài chai giúp cô, trong không gian của cô có rất nhiều túi chườm nóng không tiện lấy ra dùng, tìm mấy chai thủy tinh che giấu tai mắt mọi người cũng tốt. Khi tới thảng chườm lên bụng, sẽ cảm thấy thoải mái rất nhiều. Lại tìm một gói đường đỏ, dùng giấy dầu gói một nửa.

Mang theo hai món đồ đi tới cửa đối diện.

“Chị Hiểu Mỹ, em có thể đi vào không?” Giơ tay lên gõ cửa hỏi.

“Vào đi.”

Đẩy cửa đi vào, gian ngoài không có ai ở, chỉ có một tủ sách hai cái ghế, trên bàn để hai bản trích lời chủ tịch Mao và một vài bộ sách cách mạng, trên giường gạch kê hòm và một chút đồ lộn xộn. Liễu Nghiên Vũ ngủ ở phòng trong, Tôn Hiểu Mỹ ngồi bên giường đất nói chuyện với cô ấy.

“Chà, Tô Mặc Nhiên em lại có chai thủy tinh, thật sự quá tốt, thứ này không dễ dàng lấy được. Nghiên Vũ tớ sẽ đổ nước cho cậu, chườm ở trên bụng cậu nhất định sẽ thoải mái.”

Tôn Hiểu Mỹ nhìn thấy chai thủy tinh lập tức kích động, cô đã sớm muốn đi tìm bình thủy tinh rồi, đáng tiếc vẫn không tìm được.

“Sao lại không biết xấu hổ như vậy.” Liễu Nghiên Vũ không ngờ cô gái mới tới lại hào phóng như thế.

“Không sao, chị cầm dùng đi, em mang theo mấy cái, em sợ nơi này mùa đông trời lạnh cố ý để hàng xóm tìm nhiều chai giúp em.”

“Đúng vậy, mùa đông nơi này đặc biệt lạnh, mặc dù có đốt kháng nhưng tối ngủ vẫn phải che kín chắn, nếu như có chai thủy tinh không sợ, ít nhất có thể ấm áp chân.” Tôn Hiểu Mỹ hiển nhiên bị lạnh sợ, âu sầu trong lòng nói.

“Em còn có ba chai, đợi lát nữa đưa cho chị một chai.”

“Như vậy sao được, chị nói chơi thôi.” Tôn Hiểu Mỹ vừa nghe Mặc Nhiên đưa cho cô một bình thủy tinh lập tức lắc đầu một cái.

“Không sao, dù sao em có hai chai đủ dùng rồi, em cứ lấy một chai đi, nếu không đến lúc đó chúng ta cùng một căn nhà, của em chắn nóng hừng hực lại để cho chị ngủ chill lạnh, ý tứ không được tốt lắm, giữa bạn bè không phải cần trợ giúp lẫn nhau sao.”

“Được, chị kết giao với người bạn này, chị liền cầm chai thủy tinh, mùa đông nơi này thật sự quá lạnh, chị sợ.” Tôn Hiểu Mỹ vỗ vỗ bộ ngực nói.

Tôn Hiểu Mỹ cầm chai thủy tinh đi đổ nước nóng, Mặc Nhiên đưa nửa bao đường đỏ cầm trên tay cho chị ấy để chị ấy tiện thể pha một chén nước đường đỏ, hai bút cùng vẽ. Tôn Hiểu Mỹ mừng rỡ đến nỗi vai Mặc Nhiên nói lời tâm giao, về sau ở chỗ này cô làm chỗ dựa, không ai dám bắt nạt Mặc Nhiên.

Năm nay Liễu Nghiên Vũ hai mươi một tuổi, là một người đẹp tiêu chuẩn, ba năm trước đây hạ phóng tới đây, nghe nói chồng cô vừa thấy cô đã yêu khổ sở theo đuổi hai năm mới cuối cùng ôm được người đẹp về. Liễu Nghiên Vũ là ma nữ trong nhà, phía trên có ba người anh trai, điều kiện gia đình không tệ. Cả cha mẹ đều là người có học, cũng coi như thư hương môn đệ, từ cái tên của cô cũng có thể thấy được, nếu như không có học thức ai sẽ lấy cái tên giàu có ý thơ như thế này, đại khái cũng sẽ đặt Mỹ Lệ, Thúy Bình, Quế Hoa v.v... Thời.

Liễu Nghiên Vũ ở nhà tương đối được cưng chiều, trong nhà chỉ có mình chị ấy là con gái, khi hạ phóng tới đây trong nhà tương đối lo lắng, thường xuyên sẽ viết thư hoặc gửi ít thứ qua bưu điện. Khi chị ấy và chồng kết hôn trong nhà không đồng ý, chị ấy dám tiền trăm hậu tấu làm thủ tục kết hôn, gần đến trong nhà cắt đứt liên lạc nửa năm, cuối cùng vẫn là cha mẹ không hạ được quyết tâm đã khôi phục lại liên lạc.

Bởi vì người trong nhà thường xuyên gửi ít đồ, chất lượng sinh hoạt của Liễu Nghiên Vũ tốt hơn các thanh niên trí thức khác nhiều. Nhà các thanh niên trí thức khác nào không phải có mấy đứa con, ít thì ba bốn, nhiều thì mười mấy đều có, nào có thể thời thời khắc khắc nhớ kỹ một đứa con, thỉnh thoảng gửi ít thứ coi như không tệ.

Về phần chồng của chị ấy Tống Khai Minh, từ trong lời của hai người bọn họ có thể nghe ra, đáng đáp không tệ biết thương người, chỉ có điều dường như Tôn Hiểu Mỹ không quá thích anh ta, trong lời nói sẽ có mâu thuẫn theo bản năng. Hai ngày trước trong nhà gửi thư nói là cha anh ta bị bệnh kêu anh ta về nhà một chuyến, không biết vì nguyên nhân gì mà hai vợ chồng lại không cùng nhau về.

Lúc Mặc Nhiên đi, Liễu Nghiên Vũ bọc một bao táo đỏ và long nhãn cho cô, nói cảm ơn cô đưa bình thủy tinh.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Nhà Họ Trương

Sau khi Mặc Nhiên về phòng cảm giác đã đến lúc liền cầm quà tặng, lên tiếng chào hỏi với Tôn Hiểu Mỹ rồi đi về phía tây đầu thôn. Dọc theo đường đi gặp được không ít người dân trong thôn và thanh niên trí thức, vừa nhìn thấy lạ mặt mọi người không khỏi nhìn lâu thêm vài lần, còn gặp Thạch Cường cùng xe dừng lại chào hỏi.

Thạch Cương nghe nói cô được sắp xếp ở trong sân của Tôn Hiểu Mỹ và Liễu Nghiênn Vũ, ánh mắt tối tăm không rõ nguyên nhân, “Tôn Hiểu Mỹ và Liễu Nghiênn Vũ làm người không tệ, mọi người ở chung một chỗ nhất định có thể chung sống rất tốt, chính là thân thể Liễu Nghiênn Vũ tương đối kém, nghe nói hôm nay lại bị bệnh.”

“Không có chuyện gì lớn, lúc em ra tới đã tốt hơn nhiều.”

“À.”

Thạch Cương cũng không hỏi nhiều, chỉ giống như lơ đãng nói sang chuyện khác, “Em đây là đi đâu, còn mang theo rượu?”

“Đi nhà giáo viên Trương Trương Hoài Dật, ông ấy là bạn của ông nội em.”

Trong thanh niên trí thức cũng có người được sắp xếp đến làm giáo viên trong thôn, vừa vận nam sinh cùng phòng với Thạch Cương chính là như vậy, cho nên Thạch Cương cũng biết giáo viên Trương.

Thạch Cương thấy cô xách theo rượu hai mắt lập tức tỏa sáng, ở chỗ này rượu trắng là sản phẩm hạng sang, đặc biệt là bình rượu cô xách theo tương đối xinh đẹp, nhìn biết rượu là hàng cao cấp. Thật ra thì cô cầm chính là rượu trắng bình thường, ở thế kỷ hai mươi mốt mặc kệ là rượu có ngon hay không, bao bì chai rượu khẳng định được thiết kế tương đối cao cấp, loại chai đơn giản của hiện tại hoàn toàn không thể sánh ngang.

Nói đến Thạch Cương cũng là người mê rượu, hiện giờ uống phần lớn là rượu đế nhà nông tự nấu, rượu trắng không dễ mua, hơn nữa nhìn rượu trong tay Tô Mặc Nhiên lấy ra, nhìn một cái cũng biết là rượu ngon. diee ndda flnee q uysd doon

Thạch Cương cảm thấy con sâu rượu trong bụng mình sống lại, chớp mũi dường như quanh quẩn mùi rượu nhẹ. Anh nuốt một ngụm nước bọt, thật lòng muốn ngay bây giờ đến nhà giáo viên Trương xin uống ké.

Từ Tường cùng phòng cũng là giáo viên, có quan hệ không tệ với giáo viên Trương, hai người bọn họ cũng từng đến nhà giáo viên Trương ăn cơm mấy lần rồi, giờ không biết có thể đi hay không, nói xong liền đi vào nhà định đi tìm Từ Tường thương lượng một chút.

Từ chỗ thanh niên trí thức đến nhà giáo viên Trương cũng không xa, mấy phút đã đến.

Vào viện nhìn thấy một phụ nữ chừng năm mươi tuổi ngồi bên cạnh giếng rửa rau, ăn mặc rất sạch sẽ.

“Xin hỏi giáo viên Trương có nhà không?”

Hoa Cẩm đang rửa rau chú ý tới có người vào nhà bà, đầu vừa ngẩng lên đã nhìn thấy một cô gái đứng ở trong sân nhà bà, trong tay còn cầm đồ. Hoa Cẩm quan sát một chút, cảm thấy không nhận ra đoán chừng không phải người trong thôn.

“Lão Trương ở nhà đó, cô là ai.”

“Chào bà, cháu là cháu gái của Tô Diệu Huy, ông nội của cháu là bạn của giáo viên Trương.” Tô Mặc Nhiên lập tức tự giới thiệu.

“A, là cháu hả, mau vào nhà vào nhà.” Hoa Cẩm vội vàng lau khô tay trên tạp dề nghênh đón cô vào nhà.

“Lão Trương, lão Trương, mau ra đây, người đến.” Vừa vào nhà, Hoa Cẩm liền ồn ào, lão già này nhưng đã lầm bầm tới cháu gái nhà họ Tô này có một khoảng thời gian rồi.

Trương Hoài Dật ở trong phòng nghe được giọng bà già lập tức dừng nói chuyện với Bạch Minh Viễn. di ien n#đang# yuklle e#q quiq on

“Ai tới? Không phải cháu gái nhà lão Tô chứ?” Hai người vội vàng từ trên giường đất xuống mang giày xong đi ra. Hai người vừa đi ra ngoài đã nhìn thấy một cô gái thật xinh đẹp đang đứng trong nhà, khóe miệng chứa ý cười nhạt.

Hôm nay Trương Hoài Dật đặc biệt vui mừng, cháu gái bạn cũ cuối cùng đã đến chỗ ông, trước kia lúc lão Tô gửi thư có từng nói cháu gái của ông có tâm tình mâu thuẫn với việc đến Đông Bắc, ông ấy chỉ sợ cô bé này lại bướng bỉnh không chịu tới, dù sao ở chỗ này ông và lão Bạch còn có thể chăm sóc một chút. Bây giờ nhìn thấy con bé tới, lòng thấp thỏm cũng buông xuống.

Lúc cơm tối Tô Mặc Nhiên ăn ở nhà họ Trương, thấy cô mang tới chai rượu trắng kia, Trương Hoài Dật và Bạch Minh Viễn đều rất cao hứng, mở ra uống tại chỗ rồi. Hai lão già không đếm xỉa đến khuyên can của người khác đã xử xong một chai rượu đế rồi, dĩ nhiên còn có hai người Thạch Cương và Tôn Tường, Thạch Cương cuối cùng không chống lại được hấp dẫn của rượu ngon. Ông cụ Trương cũng biết Thạch Cương mê rượu, vừa vào cửa liền nhạo báng cậu ta bị mùi rượu câu tới.

Một bữa cơm ăn được chủ và khách đều vui vẻ, khi nói tới ông nội Tô, tâm tư hai cụ già đều xuống thấp, thương cảm năm tháng vô tình người việc không chắc chắn, cuối cùng vẫn là Tô Mặc Nhiên chủ động điều chỉnh không khí. Sau bữa cơm tối khéo léo từ chối đề nghị của bà nội Trương để cho cô sống chung ở nhà họ Trương cô cảm thấy nếu muốn dung nhập vào cuộc sống nơi này vẫn không cần quá đặc thù, sống chung với thanh niên trí thức có thể dung nhập tốt hơn vào bọn họ, chỉ có điều cô đồng ý sẽ thường xuyên đến xin cơm ăn, Hoa Cẩm mới không miễn cưỡng nữa.

Khi từ nhà họ Trương trở lại chỗ ở thời gian đã không còn sớm, trong phòng để một bình thủy (phích nước), đựng đầy nước nóng, đoán chừng là Tôn Hiểu Mỹ để lại cho cô, người bạn cùng phòng này thật không tồi. Cô rửa mặt để lại một chút rồi chui vào ổ chăn, vốn nghĩ ổ chăn lạnh, lại không ngờ được chăn thật ấm áp tay vừa sờ, đụng tới chai thủy tinh tròn vo, Mặc Nhiên nở nụ cười.

Ngồi xe lừa vài ngày liền tiếp khiến cho mệt mỏi chết rồi, cuối cùng có thể lặng yên ngủ ngon giấc.

Sáng sớm ngày hôm sau cô liền cùng đây, ngày hôm qua đội trưởng đã nói với cô bây giờ hôm nay có xe trâu đi lên trấn trên, nếu như cô cần mua thứ gì đều có thể ngồi xe trâu. Cứ cách ba ngày trong thôn sẽ sắp xếp xe trâu lui tới trấn trên một chuyến, tiện cho mọi người di chuyển. Thời đại này mua cái gì cũng đều phải đi tới hợp tác xã mua bán, nếu không mở quầy bán đồ lặt vặt ở trong thôn tuyệt đối náo nhiệt, nhưng đây cũng chỉ là một chút suy nghĩ mà thôi. dilenda4nle3qu2lydo0n

Tôn Hiểu Mỹ cũng phải đi lên trấn trên, hai người cùng nhau đi tới đầu thôn tập hợp, Tô Mặc Nhiên tính toán nên mua những thứ gì, ngày hôm qua cô ở chỗ nhà họ Trương dùng tem phiếu lương thực thông dụng cả nước đổi lấy một chút tem phiếu địa phương, bây giờ trên người muốn tiền có tiền muốn tem phiếu có tem phiếu tự tin rất đủ. Cái gọi là xe trâu chính là một con trâu kéo một chiếc xe đẩy tay, hai bên tay vịn làm thành hai băng ghế dài mảnh, người muốn đi trấn trên cũng tới thật sớm, chín giờ rưỡi xe trâu sẽ phải chạy về.

Một chiếc xe trâu ngồi sáu người còn có rất nhiều thứ mang đi trạm thu mua, trứng gà nhà mình tích góp lại, chiếu từ lau sấy đan lại, còn có các loại thảo dược. Mặc Nhiên cảm thấy về sau cô có thể hái bào chế một chút thảo dược đi bán, mặc dù bây giờ cô không thiếu tiền, nhưng miếng ăn núi lở không phải là phong cách của cô, cô còn định chờ vào năm bảy mươi bảy tham gia thi tốt nghiệp trung học, thi được đại học Bắc Kinh đến lúc đó cô cũng mua tứ hợp viện ba bốn cửa vào đùa chơi.

Đến hợp tác xã mua bán quan sát một chút đồ vật bên trong, mặc dù là trấn nhỏ nhưng chủng loại rất nhiều, hơn nữa trong không gian có không ít đồ tốt luôn không tiện lấy ra từ không khí, xem ra phải mua thêm một chút đồ đánh yểm trợ.

Sau khi hạ quyết tâm Tô Mặc Nhiên bắt đầu chọn đồ, tiêu, dùng sức tiêu, tem phiếu và tiền trên tay giống như nước tiêu ra. Tôn Hiểu Mỹ cùng đi với cô và nhân viên bán hàng lấy hàng cho cô đều nhìn đến tròn mắt cứng lưỡi, đây là cường hào từ đâu tới, có tiền cũng không thể tiêu như vậy nha, nhanh chóng dọn sạch hợp tác xã mua bán rồi. Xem ra gia cảnh Tô Mặc Nhiên không tệ, có tiền có thể lý giải, có tem phiếu phải suy nghĩ sâu xa, đây chính là thứ có tiền không mua được.

Cuối cùng Tô Mặc Nhiên mua một đồng bao lớn bao nhỏ, vẫn do Tôn Hiểu Mỹ khuyên mới dừng tay, sau này vẫn có thể trở lại không cần mua một lần nhiều như vậy. Nói giỡn, cô cũng không muốn thường xuyên lên trấn trên, lúc này đường đều là đường đất, ngồi xe đẩy tay không có các biện pháp chống động đất, gió lạnh còn thịnh thoảng thổi vào trong cổ, đi một chuyến quả thật khổ thân.

Mua hết đồ dùng hàng ngày, coi như an cư lạc nghiệp ở Đông Bắc

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Lần đầu tiên Tô Mặc Nhiên xuống ruộng, trong đội săn sóc cô bố trí cho cô một công việc thoải mái, nhặt khoai tây. Có người đào khoai tây từ trong đất ra, cô phụ trách nhặt khoai tây lên bỏ vào trong bao bố, việc này không tốn thể lực.

Khoai tây Đông Bắc bình thường gieo giống vào tháng năm, mùa thu thu hoạch, một năm chỉ có thể có một mùa khoai tây. Nơi này bình thường cuối tháng mười sẽ có tuyết rơi đến tháng tư năm sau tuyết mới có thể tan, một năm trong mấy tháng đều bị tuyết lớn bao trùm. Hợp tác thu khoai tây với cô là một nam sinh tên Chu Cường, thân hình cao lớn rất bền chắc, người rất thật thà, làm việc tương đối lưu loát.

Chu Cường ở đằng trước dùng xẻng đào khoai tây ra, cô ở phía sau nhặt, gạt bùn dính trên khoai tây sau đó bỏ vào trong sọt. Đào đất chính là việc kỹ thuật, hạ xẻng chỗ nào, dùng bao nhiêu lực cũng cần chú ý, không thể cậy mạnh mà dùng nhanh. Cô cũng thử đào hai xẻng, đào không chuẩn luôn đào hỏng khoai tây, không thể làm gì khác hơn là bỏ qua.

Khoai tây vừa mới đào lên rất mới mẻ, cô vừa nhặt vừa nghĩ tới một tiểu phẩm về khoai tây ở đời sau.

Khoai tây đi đâu đào,

Khoai tây đi ngoại ô đào,

Đào một bao tải,

Đào một bao tải.

Cô có phần nghĩ không ra đây rốt cuộc là lời kịch của tiểu phẩm nào, chỉ có điều mấy câu đó khắc sâu trong trí nhớ, những gì đang nói là tình cảnh ngay hiện tại, có thể thấy được nghệ thuật phát sinh ở cuộc sống.

Khoai tây còn được gọi là mã linh thực, là một trong năm món chính của Trung Quốc, có giá trị dinh dưỡng cao, sức thích ứng cực mạnh, sản lượng lớn, là cây lương thực quan trọng đứng thứ ba toàn cầu, ở dưới lúa mì và ngô. Mã linh thực thuộc họ sinh sản bằng thân củ, có khả năng làm thuốc, tính vị

ngọt, chủ trị đau bụng, bệnh quai bị, bệnh mụn nhọt phù thũng v.v... Làm đồ ăn, thời gian bảo quản không nên quá dài, nhất định phải để ở nhiệt độ thấp, khô ráo, bảo quản kín. (Chủ thích: Mầm nhỏ có chất độc rất nhỏ.)

Trong đầu Tô Mặc Nhiên đột nhiên nghĩ đến các món ăn ngon về khoai tây, khoai tây thịt bò hầm cách thủy, khoai tây nghiền, bánh khoai tây, sợi khoai tây chua cay, còn có món ăn khoai tây chưng miến nổi tiếng Đông Bắc, nghĩ tới đã nước miếng chảy thẳng hận không thể ngay lúc này cầm khoai tây về nhà nấu ăn.

Trong không gian của cô cũng trồng khoai tây, mùi vị ngon hơn khoai tây phía ngoài, ci có điều đó là thế kỷ hai mươi mốt, không biết so sánh với khoai tây bây giờ như thế nào, dù sao bây giờ thực phẩm an toàn còn không khiến cho người ta lo lắng như vậy.

Ấn tượng đầu tiên của Chu Cường về nữ thanh niên trí thức hợp tác với anh hôm nay chính là xinh đẹp đậm đà, không nói nhiều, trừ chào hỏi lúc đầu, tiếp theo gần như không lên tiếng chỉ lẳng lặng đi theo phía sau anh nhặt khoai tây. Chu Cường muốn nói chuyện với cô lại sợ đường đột con gái nhà người ta, cứng rắn nuốt lời nói vừa tới miệng xuống gãi bộ cảm cho tới trưa.

Chu Cường thật sự không biết người nào đó điển hình là một con rồng ở trước mặt người quen, trước mặt người lạ như một con côn trùng, lần đầu tiên gặp mặt luôn không quá hăng hái, cho nên thu lại bản chất nhị hóa * của cô.

(*) Nhị hóa: Ngôn ngữ mạng chỉ ngốc một cách đáng yêu.

Bình thường xuống ruộng làm việc ăn trưa đều ăn trong ruộng, đều là bánh màn thầu kèm dưa muối, tiện lợi bao ăn no. Mặc Nhiên không mang bánh màn thầu, sinh trưởng ở phương nam món chính của cô chính là cơm gạo, không quen ăn bánh màn thầu. Buổi sáng sau khi cô dậy luyện công liền nấu xong cơm, trắng trứng gà, trứng gà là do bà Trương cho, thanh niên trí thức bọn họ không nuôi gà, muốn ăn chỉ có thể đợi trong thôn phân phối hoặc tốn tiền mua của người dân trong thôn. Lấy táo biển ra bày cơm lên trên, lại lấy trứng cắt thành miếng và củ cải cay, sau đó cuộn lại, cắt thành miếng nhỏ để ăn, dùng hộp cơm đựng, đại công cáo thành.

Không sai, hôm nay cô chuẩn bị chính là cơm cuộn rong biển, vừa là cơm cũng là món ăn, có cơm cuộn rong biển sao có thể không có trà lúa mạch chứ, nấu trà lúa mạch xong bỏ vào trong ấm nước màu xanh lá cây quân đội. Cô giúp Liễu Nghiên Vũ và Tôn Hiểu Mỹ chuẩn bị cơm trưa giống vậy, khiến Tôn Hiểu Mỹ thứ ăn hàng này vui vẻ hồng rỏ, cuối cùng không cần ăn bánh màn thầu khô cần kia.

Đồ tốt phải chia sẻ cùng người là đức tính truyền thống tốt đẹp của dân tộc Trung Hoa.

Mời người ăn cơm là biện pháp tăng tiến tình cảm tốt nhất, có câu nói ăn của người ta, thì nói năng với người ta cũng mềm mỏng hơn, giao tình đều từ ăn mà ra.

Căn cứ vào hai điểm này, Tô Mặc Nhiên chia sẻ cơm trưa của mình với Chu Cường, cô cũng không thích ăn một mình.

Sức quyến rũ của cơm cuộn rong biển không ai có thể ngăn cản, cô cảm giác thái độ của Chu Cường đối với cô chợt thân thiết, quả nhiên lời lẽ chí lý mà lão tổ tông mấy ngàn năm kia tổng kết ra ứng nghiệm vào giờ phút này.

“Em gái là người như thế nào?”

“Tuổi tác em gái không lớn đi, tài nấu nướng lại tốt như vậy, anh vẫn là lần đầu tiên được ăn cơm cuộn ngon như vậy.”

“Em gái, trà này uống cũng rất ngon, giải khát.”

“Em gái...”

Em gái, em gái, em gái anh ấy. Thật sự không nhìn ra, Chu Cường tên to con này lại là một kẻ nói nhảm, cô bắt đầu hơi hồi hận vì chia sẻ cơm cuộn ra ngoài, hiện giờ ai tới cứu cô đây, không trách được sáng sớm khi bố trí cô hợp tác với anh ta, Tôn Hiểu Mỹ ném cho cô ánh mắt đồng tình, chẳng lẽ là cảm động cho mình chịu khổ sở? Tôn Hiểu Mỹ này quá không tử tế, dù sao ở cùng một phòng, trước đó không nên nhắc nhở cô một chút sao.

Chu Cường là người nói nhảm là sự thật được công nhận, hơn nữa rất có thể tự nói một mình, cho dù bạn không để ý tới anh ta, anh ta cũng vẫn có thể nói với bạn, vì vậy không có ai tình nguyện làm việc cùng với anh ta. Anh thấy Tô Mặc Nhiên không chỉ cho anh đồ ăn ngon hơn nữa nghe lời anh nói cũng không tỏ vẻ không kiên nhẫn, bỗng cảm thấy đây là cô gái tốt, vỗ bập đùi quyết định sau này làm việc đều tìm cô hợp tác, lần này Tô Mặc Nhiên chính là một lần sây chân để hận nghìn đời, từ đó bị một kẻ nói nhảm dây dưa.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Sáng sớm trời vừa sáng Mặc Nhiên đã thức dậy, lấy đồng hồ đeo tay ra nhìn mới vừa vặn sáu giờ, thuận tay thu đồng hồ đeo tay vào trong không gian, lúc này cũng không có đồng hồ cao cấp như vậy, cô không dám lấy ra đeo, mỗi lần lấy ra luôn liếc mắt liên tục thu lại, cũng may đồng dây thời gian

trong không gian giống như ở bên ngoài, nếu gấp mấy lần bên ngoài giống như trong tiểu thuyết, đồng hồ đeo tay này sẽ vô dụng rồi.

Sau khi rửa mặt cột tóc thành đuôi ngựa, hiện giờ phần lớn phụ nữ đều bện tóc, cô không nhịn được từ từ bện, trực tiếp bện đuôi ngựa thành nhiều kiểu. Thay quần áo thể thao màu xám tro, khẽ đẩy mở cửa, từ từ chạy tới sau núi từ đường trước cửa.

Người làng quê đều thức dậy rất sớm, không ít nhà đã dăng lên khói bếp. Sáng sớm không khí trong lành, mang theo mùi hoa cỏ thơm ngát, cô chạy tới sau núi. Sáng sớm hôm qua cô phát hiện ra một nơi đặc biệt thích hợp luyện công ở lưng chừng núi.

Một mảnh sân cỏ bao la, tầm mắt trông trải, có thể trông thấy cả thôn trang, còn có thể nhìn thấy mặt trời đỏ rực chậm rãi nhô lên, luyện công ở chỗ này khiến lòng người vui vẻ thoải mái.

Tô Mặc Nhiên vẫn cho rằng mình là người đầu tiên phát hiện ra mảnh đất tốt này, không nghĩ tới hôm nay lại bị một người nhanh chân đến trước. Một người đàn ông mặc quần trang màu xanh lá cây đang luyện quyền trên mặt cỏ, người đàn ông đột nhiên nhìn thấy lộ ra một bóng người, động tác dừng một chút, tiếp đó giống như không nhìn thấy tiếp tục luyện. die nda nle equ ydo nn

Cô nàng Tô nổi giận, giống như một vạn năm độc thân cuối cùng cưới được nữ thần trong lòng, đêm tân hôn lại phát hiện cô dâu đã sớm bị người ăn rồi. Cô cảm thấy tôn nghiêm và địa bàn của mình bị xâm hại, tức giận bất bình định lên trước lý luận, lại phát hiện cô vốn không có tư cách lý luận, lúc này đây không phải là nhà cô, cho dù thứ tự đến trước sau cũng là cô đến sau, lập tức một chậu nước lạnh dội lạnh thấu tim.

Tô Mặc Nhiên hơi lúng túng một chút, vốn cho rằng tìm được một chỗ tốt, không ngờ đã có chủ, vậy phải làm sao bây giờ, chuyển sang chỗ khác luyện cô thật sự không vui, dù sao sân cỏ nơi đây khá lớn, hai người tập luyện dư dả. Cô nàng Tô tuyệt đối không thừa nhận cô vì phát hiện người đàn ông luyện công lại có khuôn mặt mỹ nam yêu nghiệt vạn năm nên mới quyết định lưu lại, cô nàng Tô thích nhất chính là kiểu rõ ràng là khuôn mặt thiếu niên như ánh mặt trời tiêu thụ vạn năm lại nhất định giả vờ đáng vẻ núi băng, hừ hừ, trong lòng chị đây thích nhất, chính là cực phẩm mỹ nam trước mắt này.

Cô làm bộ như không thèm để ý lướt qua mỹ nam, lại đi tới chỗ cách người đàn ông xa một chút rồi đứng lại, làm mấy hoạt động chuẩn bị sau rồi bắt đầu bình tĩnh luyện bát quái chương của mình. Dù sao cô chỉ có bản chài đánh răng không dùng với đàn ông và người khác, luyện công cái gì đều là phù vân, cô tuyệt đối không thừa nhận cô vì mơ ước sắc đẹp của người khác. Có lẽ đời trước đã đọc nhiều tiểu thuyết không có việc gì chỉ thích YY, nhìn thấy đàn ông vs phụ nữ xinh đẹp hoặc đàn ông vs đàn ông sẽ suy nghĩ lung tung, đây là sở thích nghề nghiệp, không liên quan đến tiểu thuyết YY viết như thế nào nha.

(*) YY: tự sướng hoặc suy nghĩ bậy bạ

Cùng một mảnh sân cỏ, hai người không liên quan đến nhau, đánh quyền của mình, cuối cùng kết thúc công việc, xuống núi.

Buổi tối đi nhà họ Trương ăn sủi cảo, Mặc Nhiên một lần nữa nhìn thấy mỹ nam như núi băng kia, bột mỳ màu trắng, ngón tay thon dài, đầu ngón tay tung bay, từng cục bột mỳ biến thành từng miếng vỏ sủi cảo thật mỏng.

“Tiểu Ngôn cán vỏ sủi cảo thật sự vừa nhanh lại tốt, mạnh hơn bà già này nhiều, tiểu Nhiên tới rồi, mau tới ngồi đây, sủi cảo lập tức gói xong.”

“Hai người còn chưa biết nhau đi, nó là cháu nội ông Bạch, Bạch Mộ Ngôn.”

“Con bé là Tô Mặc Nhiên, là thanh niên trí thức mới tới, là cháu gái của bạn cũ của ông Trương cháu.” Bà Trương nhiệt tình giới thiệu cho bọn họ.

Hai người liếc nhau một cái, Mặc Nhiên chào hỏi trước: “Chào anh.”

“Ừ.”

Chỉ một tiếng nhẹ nhàng, trái tim nhỏ của Tô Mặc Nhiên đột nhiên run lên một cái, âm thanh này, đúng là khẩu vị của cô, nếu nói cô 80% nhan không, vậy thanh không của cô chính là 100%. Kiếp trước nếu đọc được tiểu thuyết yêu thích nhất định sẽ tìm đúng bộ phim tương ứng, nếu như giọng nam chính dễ nghe, cô tuyệt đối sẽ xem đi xem lại bộ phim bảy tám mươi lần. d1en d4nl 3q21y d0n

(*) Nhan không, thanh không: chỉ những người có sự yêu thích đặc biệt gần như là điên cuồng, chấp niệm có phản biến thái vạn vạo đối với khuôn mặt (xinh đẹp, mỹ nam, mỹ nữ), giọng nói.

“Tiểu Nhiên, tiểu Ngôn, hai đứa nói chuyện, bà vào trong phòng bếp nhìn một chút.”

Bà Trương đi, cô cũng không biết nên chung đụng với mỹ nam như núi băng ra sao.

“Cái đó, ông Trương không có nhà sao?” Cô tùy tiện tìm một đề tài, cũng không thể lạnh lùng ngồi ở chỗ này đi.

“Ừ, ông ấy và ông nội tôi đi vào huyện.”

“Đi vào huyện làm gì?”

Ông cụ Trương có một đứa con làm việc trong thu mua phế phẩm, đồ rách cũ, không ít đồ cổ tốt đều chảy vào trong trạm thu mua phế phẩm. Trương Bạch hai người thường cách một khoảng thời gian sẽ đi trạm thu mua nhìn một chút, hy vọng có thể bảo lưu một chút đồ vật có giá trị, bọn họ làm rất bí ẩn hơn nữa bên trong trạm thu mua có người, cũng bình an vô sự. Đáng tiếc có thể mang ra ngoài cũng chính là một chút sách vở tranh chữ, hơn nữa số lượng mang ra ngoài không nhiều, rất nhiều thứ chỉ có thể tro mắt nhìn bọn chúng bị hủy diệt.

Chương 11

Editor: Puck - Diễn đàn

Trương Hoài Dật và Bạch Minh Viễn ngồi lác lác trên máy kéo, bên cạnh để một đồng bàn sách, tám phần mới đào ra từ trong trạm thu mua đồ phế phẩm, giá cả rất rẻ. Trong lòng cẩn thận suy tính lần mua đồ này, những thứ đồ này hiện giờ không thể để lộ ra ngoài ánh sáng, nếu như bị người có lòng biết chắc chắn sẽ gây ra sóng to gió lớn.

Bọn họ một bó tuổi còn thường xuyên qua lại giữa thôn trấn, mượn lý do lựa chọn sách vở cho lũ trẻ trong thôn mà rúc vào trạm thu mua phế phẩm chính là nửa ngày, vì chính là có thể bảo tồn những thứ thư họa quý giá kia, không đến nỗi toàn bộ bị tiêu diệt trong một trận kiếp nạn lớn này. Mới vài năm đầu, bọn họ vốn không dám có hành động, sau tình huống dần dần có chuyển biến tốt bọn họ mới dám cẩn thận cất giấu. Những năm bảy mươi mốt đổ về sau tình huống đã tốt nhiều hơn nữa trong hai gia tộc Trương Bạch lục tục có người trở lại vị trí cũ sửa lại án xử sai, lá gan của bọn họ lớn hơn một chút, nhưng vẫn vụng trộm chứ không dám lộ ra ngoài ánh sáng. Cũng không biết cuộc vận động đáng sợ này rốt cuộc khi nào mới có thể kết thúc, bọn họ chỉ có thể ra hết lực lượng của mình vì quốc gia vì xã hội mà ra một phần lực.

“Sẽ lập tức về đến nhà, hôm nay lúc chúng ta đi bà già nói buổi tối làm sủi cảo, vào lúc này về đến nhà sẽ có thể được ăn rồi.” Tô Hoài Dật quần cổ áo, thời tiết mỗi lúc một lạnh, lần sau ra ngoài chắc phải mang áo bành tô che chắn.

“Sủi cảo được, tôi thích ăn sủi cảo, cũng không biết thằng nhóc thú Mộ Ngôn có biết đi hỗ trợ hay không, cả ngày khuôn mặt lạnh như băng không biết tương lai có tìm được cô vợ hay không, ông không biết chứ thằng nhóc thú kia lại giấu mất kính của tôi đi, không phải chỉ đọc sách buổi tối mượn một chút thôi sao.” Bạch Minh Viễn nói đến cháu nội của mình còn tức, cả ngày trông nom đông trông nom tây.

“Lão Bạch này, không phải tôi nói ông, ông nên vừa lòng đi, nếu nó mặc kệ ông ông có thể đọc suốt đêm, nó cũng vì tốt cho ông, ông nhìn ông xem bao nhiêu tuổi rồi còn tưởng mình là người trẻ tuổi sao.”

“Tôi cũng chỉ nói như vậy, thằng nhóc này lúc trước tôi để cho nó đi Hongkong với chú hai nó mà nó cứ không chịu, chỉ muốn cùng đến nông thôn với lão già tôi đây.”

“Nó không phải sợ một mình ông không ai chăm sóc sao, mấy năm nay nếu không có Mộ Ngôn ông có thể sống thoải mái như vậy sao, đừng được tiện nghi còn ra về.” Tô Hoài Dật chường mặt ông già Bạch này rõ ràng rất hài lòng với thằng cháu nội mà còn có ý oán trách khoe khoang trước mặt ông, ai không biết chút tâm tư nhỏ kia.

“Giáo viên Bạch, cháu nội ông tìm vợ nhất định không thành vấn đề, đáng về tuần tú lại có sức lực, ông còn buồn bã cái gì.” Một người phụ nữ cùng xe với bọn họ nói.

“Đáng về tuần tú có lợi ích gì, nó như vậy cả ngày không có khuôn mặt tươi cười con gái nhà ai chịu gả cho nó làm vợ chứ, may mà nó có đáng đáp tuần tú, nếu không tôi còn buồn hơn.” Bạch Minh Viễn vừa nghĩ tới khuôn mặt đó của cháu trai lại buồn, đây rốt cuộc di truyền từ ai vậy, đời này qua đời khác nhà họ Bạch bọn họ cũng không có ai như vậy, rốt cuộc là mầm hồng từ đâu đây? dinendian.loqid]on

“Ha ha, ha ha.” Lòi Bạch Minh Viễn nói khiến người cả xe đều nở nụ cười.

Xe đến cửa thôn đã nhìn thấy Bạch Mộ Ngôn chờ ở đó, nhìn thấy xe dừng liền tranh thủ đỡ sách vở cho hai ông cụ.

“Sao cháu lại tới đây? Không bận giúp làm sủi cảo hả?” Bạch Minh Viễn hỏi.

“Đã sắp xong rồi, chỉ chờ hai người về.”

“Cô bé Mặc Nhiên có tới không?” Trương Hoài Dật hỏi, nghĩ tới nếu không tới thì thuận tiện đi chỗ thanh niên trí thức kêu một tiếng.

“Tới rồi, ở nhà giúp một tay nhóm lửa.”

“Vậy chúng ta nhanh đi về đi, ngày hôm nay cũng chưa ăn cơm ngon, nhanh về uống ngụm canh nóng ấm áp, buổi tối tiểu Ngôn cháu đun cho ông nội cháu chậu nước ấm cẩn thận ngâm chân.”

“Vâng.”

Khi ba người về đến nhà sủi cảo vừa đúng lúc hạ nồi, Tô Mặc Nhiên cũng đã pha xong một ấm trà, vừa khéo có thể vào miệng, cầm ba tách rót mỗi người một tách.

“Trà ngon, búp trà kết chặt, uốn cong như ốc, nước trà hơi trắng xen xanh, mùi thơm ngát câu người, vị ngọt lạnh, sáng khoái thoải mái, đây là Bích loa xuân đi, lão Trương từ khi nào có trà ngon như thế này.” Bạch Minh Viễn uống một ngụm vào liền cảm thán.

“Tôi lấy đâu ra trà ngon, đoán chừng do Mặc Nhiên mang tới đây.”

“Đạ, bình thường cháu cũng thích uống trà cho nên cố ý mang theo một chút tới đây, cháu mang cho hai người hai bao, để sau khi ông Bạch về nhà thì mang theo.” Tô Mặc Nhiên đứng bên cạnh cười nhẹ nói.

“Được, được, vậy coi như ông thơm lây rồi.” Bạch Minh Viễn không ngờ còn có thể mang về, ở nông thôn này trà ngon không dễ kiếm.

“Ông nghe người ta nói rồi, khi cháu con bé này tới đây mang theo không ít thứ, hai ngày trước đi trấn trên còn mua không ít, thiếu chút nữa mang tất cả đồ trong hộp tác xa mua bán, có tiền cũng không thể tiêu như vậy, bây giờ cháu có một mình còn phải chứa chút tiền phòng thân mới được, về sau thiếu cái gì cứ tới đây cầm.”

Thật ra việc tốt không ra tới cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm, chuyện cô mua n thứ đồ chắc đã truyền ra khắp toàn thôn, lần này do cô khinh thường, tiền tài không để lộ ra ngoài, sau này vẫn khiêm tốn một chút thì tốt hơn. diee ndda fnleeq uysd doon

“Cháu biết rồi.”

Bà Trương gói rất nhiều sủi cảo đầy tràn bốn tô, nhân dưa chua thịt heo cùng nhân cải trắng trứng gà. Hai ông cụ có lẽ do đói bụng, mỗi người ăn hai mươi mấy cái sủi cảo.

“Ăn ít một chút, coi chừng ăn nhiều, buổi tối đau dạ dày.” Hoa Cẩm lại một lần ngăn cản chiếc đĩa của bạn già nhà mình còn định ăn nữa.

“Ông nội.” Bạch Mộ Ngôn thấy Bạch Minh Viễn còn không ngừng gấp sủi cảo trong tô, kêu một tiếng.

“Biết rồi, biết rồi.” Bạch Minh Viễn không tình nguyện để đĩa xuống, ông thật sự cảm thấy còn có thể ăn nữa, nhưng nhìn khuôn mặt đen không thể đen hơn của cháu nội, vẫn thôi đi.

Com nước xong, Tô Mặc Nhiên giúp bà Trương thu dọn xong bát đĩa rồi đi.

Hai người nhà họ Bạch vẫn ở lại nhà họ Trương, ba người ở trong phòng không biết nói những gì.

Chờ bên ngoài đến lúc vốn không có ai đi lại, Bạch Mộ Ngôn dời lu nước trong phòng bếp ra, dùng xẻng nạy một tảng đá trên mặt đất, lộ ra tám ván gỗ bên dưới, mở tám ván gỗ lên, bên trong là một không gian nhỏ chừng một mét vuông, bên trong có hai hòm gỗ lớn.

Kéo một trong hai hòm gỗ lên, Trương Hoài Dật cẩn thận bỏ mấy quyển sách và một bản vẽ hôm nay thu góp được vào. Cát xong các thứ, Bạch Mộ Ngôn lại đặt hòm gỗ vào vị trí cũ, khôi phục nguyên dạng tám ván gỗ và tảng đá.

“Được rồi lão Bạch, một ngày một nhọc ông cũng trở về đi nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải dạy học cho đám trẻ.” Trương Hoài Dật thu đông dọn tây xong, lòng căng thẳng cũng nói lỏng. di ien n#dang# yuklle e#q quiq on

“Được, vậy chúng tôi đi, ông cũng sớm nghỉ ngơi một chút.”

Bạch Mộ Ngôn đỡ ông nội mình về nhà sát vách.

“Lần sau để cháu đi đi.” Bạch Mộ Ngôn nói.

“Thế nào, chê ông nội cháu không còn dùng được phải không?”

“Lớn tuổi rồi nên yên ổn ở lại.”

“Cháu thẳng nhóc thú vị này, giống y hệt cha cháu, đều không nói điều dễ nghe, cháu cho rằng ông muốn đi hà, không đi mấy chuyến thu nọ thu kia cứ có cảm giác thật có lỗi với tổ tông, lại nói cho cháu đi có lợi ích gì, cháu biết những bộ sách kia cái nào có giá trị cái nào là tuyệt bản cái nào là bản gốc sao?”

“Cũng không khẳng định ít hiểu biết hơn ông được.”

“Hừ, thẳng nhóc cháu còn mạnh miệng, chỉ cháu như vậy, một đôi lời dịu dàng đều không nói, đi một chuyến còn không phải sẽ đắc tội hết người ta sao, sau này còn đi như thế nào.”

“Hừ.”

“Đừng hừ hừ, đây gọi là đạo lý đối nhân xử thế, cháu có hiểu không? Quá cứng dễ gãy, đã nói với cháu bao nhiêu lần rồi, sao luôn không nhớ được, là người phải ngoài tròn trong vuông.”

“Hừ.”

“Haizz, thằng nhóc thúi này, hiện giờ ông còn ở đây nhìn cháu một chút, về sau khi ông đi rồi cháu sẽ phải làm sao bây giờ, không được, ông phải lựa chọn một cháu dâu thông minh thay cháu trước khi ông đi, nếu không ông đi cũng không yên tâm...” Hai ông cháu thao thao bất tuyệt vào cửa nhà.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Ánh mặt trời ấm áp dịu dàng nhẹ nhàng chiếu lên mặt, không khí trong lành lơ lửng mùi bùn đất thơm thoang thoang, chung quanh là mọi người không ngừng quơ múa lưỡi hái và cái cuốc, mọi người thỏa sức đổ mồ hôi và tình cảm mãnh liệt.

Mặc Nhiên bắt đầu quen cuộc sống bây giờ, mỗi ngày dậy sớm chạy bộ lên núi, trong ánh mặt trời mới mọc luyện một chút quyền pháp hít thở không khí mới mẻ, có lúc trở về làm điểm tâm và bữa cơm tiện lợi buổi trưa muốn ăn, sau đó kết bạn xuống ruộng làm việc, chàng vạng trở về cùng làm bữa tối với Tôn Hiểu Mỹ và Liễu Nghiên Vũ. Sau khi ăn cơm tối xong vào không gian tĩnh tọa luyện công, xử lý không gian, cuối cùng kết thúc công việc tắm một cái ăn chút trái cây uống ly rượu đỏ hoặc xem một bộ phim rồi ngủ, đây chính là quá trình cả ngày của cô.

Tất cả ký ức kiếp trước giống như cũng theo gió thổi tới, trừ trong lòng thỉnh thoảng hiện lên một vài hình ảnh, cái khác đều đã không tồn tại.

Sống ở hiện tại.

Khi lên núi luyện quyền trên căn bản đều sẽ gặp Bạch Mộ Ngôn, bề ngoài người đàn ông này lạnh lùng yêu nghiệt, trầm mặc ít nói, quyền pháp lại cường tráng mạnh mẽ. Cho dù hai người đã ăn cơm chung mấy lần, hai người gặp mặt cũng chỉ gật đầu, sau đó ở trên cùng bãi cỏ luyện đánh quyền riêng, không liên quan tới nhau nhưng lại giống như làm bạn với nhau.

Gặp nhiều ngày như vậy nhưng không nghe ai hỏi tới vì sao mình biết công phu quyền cước, ngay cả ông Trương bà Trương cũng không hỏi, cũng biết Bạch Mộ Ngôn không phải là một người hay lăm miệng, đoán chừng cả thôn cũng chỉ có một mình anh biết cô biết công phu, như vậy cũng tốt.

Thời tiết hôm nay không đẹp lắm, việc đồng áng không nhiều lắm, đội trưởng đã để cho bọn họ kết thúc công việc sớm một chút rồi. Hai người Liễu Nghiên Vũ và Tôn Hiểu Mỹ đi chân trần tới nhà thầy lang trong thôn lấy thuốc, Tôn Hiểu Mỹ bị cảm. Hiện giờ nông thôn cũng không có bệnh viện, trên căn bản đều dựa vào thầy lang, thầy lang đều do trong huyện bồi dưỡng thành, trên căn bản mỗi thôn được bố trí một người, tài nghệ của thầy lang thật sự không như thế nào, căn bản đều căn cứ vào sổ tay thầy lang để xem bệnh.

“Sổ tay thầy lang” xuất bản năm 1969, văn hay tranh đẹp, là một sách quý “Toàn khoa chữa bệnh y dược”, từ ho khan, nôn mửa thường gặp đến bệnh tật xuất huyết não và ung thư phức tạp; từ tri thức phòng bệnh diệt muỗi, diệt ruồi đến đề phòng vũ khí hạt nhân, vũ khí sinh học; từ châm cứu, thảo dược đến thuốc tây thường dùng, không chỗ nào không có. Có sáng tỏ rõ ràng, có đơn giản dễ đi, yêu cầu nguyên tắc hiệu quả thực tế. (Baidu công hiến)

Tô Mặc Nhiên mới vừa vào sân đã nhìn thấy cửa mở ra, một người đàn ông ở trong phòng bếp nấu cơm.

“Anh là?” Tô Mặc Nhiên để công cụ xuống hỏi, trong lòng đoán chừng người đàn ông này chắc là ông xã của Liễu Nghiên Vũ.

“Xin chào đồng chí, tôi là Tống Khai Minh, là ông xã của Liễu Nghiên Vũ.” Tống Khai Minh thấy trước mắt là một cô gái xa lạ không khỏi sững sờ một chút, sau đó đột nhiên nhớ tới trước khi mình đi đường như từng nghe nói tới sẽ có một nữ thanh niên trí thức mới tới, đoán chừng chính là cô, nghĩ tới đối phương có thể không biết mình, vội vàng tự giới thiệu bản thân.

“Xin chào, tôi là Tô Mặc Nhiên, là thanh niên trí thức mới tới, Liễu Nghiên Vũ và Tôn Hiểu Mỹ tới nhà thầy lang lấy thuốc rồi, sẽ lập tức trở lại.” Quả nhiên cô không đoán sai.

“Lấy thuốc? Nghiên Vũ như thế nào?” Tống Khai Minh cau mày hỏi, bà xã của anh có dáng dấp thật xinh đẹp chính là một ám sắc thuốc, ba ngày hai bữa không thoải mái, kết hôn đã một năm rồi mà không có con, lần này trở về...

“Không phải, không phải, là Tôn Hiểu Mỹ bị cảm nhẹ, chị Nghiên Vũ đi theo chị ấy.” Thấy anh ta hiểu lầm Tô Mặc Nhiên vội vàng giải thích, thân thể Liễu Nghiên Vũ tương đối mảnh mai, ở trong khí hậu Đông Bắc lớn như vậy dễ sinh bệnh, chuyện này cô từng nghe Tôn Hiểu Mỹ nói.

“A, vậy thì tốt, nền tảng của Nghiên Vũ không được tốt, tôi đi vắng lại sợ cô ấy không được thoải mái.”

“Không có, không có, trong khoảng thời gian này thân thể chị ấy vô cùng tốt.” Trừ đau bụng kinh ra, lời này Tô Mặc Nhiên chưa nói, cũng không nói ra miệng.

Chỉ chốc lát sau, hai người đi lấy thuốc trở lại.

“Khai Minh, sao anh trở lại trước hẹn vậy, không phải gửi thư nói ngày mai mới có thể trở về sao?” Liễu Nghiên Vũ vừa thấy ông xã giống như con yến non về tỏ lập tức nhanh chóng chạy tới, nhìn dáng dấp hết sức vui mừng.

“Trong nhà không có việc gì liên trở về trước hẹn.”

“Vậy thân thể mẹ chồng như thế nào?”

“Không có gì đáng ngại, chỉ cần tiếp tục uống thuốc là được.”

“Vây...”

“Đợi lát nữa trở về phòng rồi nói.” Liễu Nghiên Vũ còn định nói điều gì nhưng bị Tống Khai Minh ngắt lời.

“Hai người nói chuyện đi, tôi và Mặc Nhiên đi nấu cơm” Nói xong Tôn Hiểu Mỹ liền kéo Tô Mặc Nhiên vào phòng bếp.

Ban đêm Tô Mặc Nhiên đột nhiên mở hai mắt ra, kể từ sau khi rèn luyện rèn thể dưỡng thân, ngũ quan của mình và tổ chất thân thể cũng tăng cường gấp hai người bình thường, cô giống như nghe thấy được tiếng rên rỉ khe khẽ của Tôn Hiểu Mỹ.

Khoác thêm áo khoác xuống giường, bật đèn, đi đến chỗ Tôn Hiểu Mỹ ở gian ngoài. Âm thanh rõ ràng hơn, cô vội vã bật đèn, đi tới bên giường nhìn. Giờ phút này đầu Tôn Hiểu Mỹ đầy mồ hôi, sắc mặt ửng đỏ, cau mày quần trong chăn rên rỉ.

Đây là phát sốt? Lúc cơm tối còn chưa tốt lên, đoán chừng thuốc của thầy lang không có hiệu quả.

Giơ tay lên sờ trán Tôn Hiểu Mỹ, thật nóng, nhiệt độ không thấp. Cô lập tức lấy hòm thuốc từ trong không gian ra, lấy nhiệt kế điện tử, mở chốt nhét vào trong nách Tôn Hiểu Mỹ.

Ba mươi tám độ năm, nhiệt độ quả thật không thấp.

Kéo cổ tay Tôn Hiểu Mỹ ra đặt ba ngón tay lên, bản thân chủ nhân thân thể này học mấy năm y thuật, kể từ sau khi cô đến cũng thừa kế những bản lĩnh này, mạch tượng còn tốt, vấn đề không tốt, quan trọng là phải nhanh chóng hạ sốt. Lấy ra hai viên thuốc hạ sốt từ trong hòm thuốc, một viên thuốc cảm, suy nghĩ một chút lại lấy ra một viên thuốc tiêu viêm, sau đó thu hòm thuốc vào trong không gian.

“Tôn Hiểu Mỹ, Tôn Hiểu Mỹ, tỉnh, tỉnh.” Tô Mặc Nhiên vỗ vỗ khuôn mặt ửng đỏ của cô ấy. Nâng cô ấy dậy tựa vào trên người mình, nhét thuốc hạ sốt và thuốc cảm vào trong miệng cô ấy.

“Nhanh, uống thuốc đi, uống là tốt rồi, nhanh.” Tô Mặc Nhiên bụng nước đưa tới bên miệng cô ấy, cũng may Tôn Hiểu Mỹ còn không nóng đầu, nghe lời cô nói lập tức uống nước nuốt hai viên thuốc trong miệng xuống.

Tô Mặc Nhiên lấy chậu nước nóng, lau trên mặt cổ cô ấy một lần, lại đổi thành nước lạnh, thấm ướt khăn lông đặt lên trên trán. Sau đó Tô Mặc Nhiên vẫn không ngừng thay khăn lông ướt, đo nhiệt độ, hai giờ sau nhiệt độ bắt đầu giảm xuống, cho đến khi trời sáng nhiệt độ cuối cùng bình thường lại, sắc mặt cũng khá hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Lúc Tô Mặc Nhiên bụng cháo đi vào, Tôn Hiểu Mỹ đã tỉnh rồi.

“Cảm giác như thế nào, chị đã hạ sốt, tối hôm qua đã dọa sợ em, sốt cao mặt đỏ bừng.” Tô Mặc Nhiên nâng cô ấy dậy khoác thêm áo, lại nhét một gối đầu sau lưng cô ấy rồi mới để cho cô ấy dựa vào trên đầu giường.

“Nhiên Nhiên, cảm ơn em.” Tôn Hiểu Mỹ hơi yếu ớt vô lực nói, ngày hôm qua cô phát sốt mơ mơ màng màng, cũng cảm giác có người chăm sóc cô, sáng nay mới phát hiện lại là Tô Mặc Nhiên.

“Khách khí cái gì, ở trong cùng một nhà, giúp đỡ lẫn nhau là phải, uống cháo nhanh lên một chút, sau đó uống thuốc lại ngủ một giấc, hôm nay cũng đừng đi làm, em đi nói với đội trưởng.” Nói xong lấy thuốc ngày hôm qua ra đưa cho cô ấy.

“Đây là thuốc tây? Thứ này quá quý trọng.” Ở nông thôn thuốc tây cũng không dễ lấy được, mọi người bình thường đều uống thuốc do thầy lang kê đơn.

“Không có việc gì, chị uống đi, em nhờ người làm cho từ nhà, thuốc không phải dùng để chữa bệnh sao.”

“Vây cho chị uống, nếu như em bị cảm sẽ không có, vẫn giữ lại đi.” Tôn Hiểu Mỹ vẫn không dám nhận, trong nhà có thể mang theo bao nhiêu tới? Uống hết một viên thiếu một viên.

“Không sao, em còn có, chị cứ thoải mái uống đi, lại nói hạn sử dụng không còn mấy năm, quá hạn thì không thể ăn. Tác dụng của thuốc này không tệ, thứ này trị cảm, thứ này tiêu viêm, hai loại thuốc này đều một lần hai viên một ngày hai lần, đoán chừng uống hai ba ngày cảm sẽ tốt lên.” Ban đầu cho là tận thế, mua không ít thuốc men đặt trong không gian, hiện giờ vừa đúng lấy ra dùng, một mình cô lại không dùng hết, chờ sau này càng chưa dùng tới. Diễn đàn lee quýy đôn

“Vây thì chị không khách khí, thuốc thầy lang kê đơn vừa đáng lại vừa chất.” Tôn Hiểu Mỹ nghĩ tới thứ thuốc đen thùi lù kia liền khó chịu, thuận theo uống thuốc cảm.

Sáng sớm Liễu Nghiên Vũ mới nghe nói tối hôm qua Tôn Hiểu Mỹ bị phát sốt, lập tức chạy tới thăm, thấy cô ấy đã khá hơn nhiều mới yên tâm.

“Ban đêm phát sốt sao không gọi chị, một mình em chăm sóc cả đêm, bây giờ còn phải đi làm, quá mệt mỏi.”

“Em không thể không có ý tứ, lại nói vợ chồng chị tiểu biệt thăng tân hôn, càng không thể quấy rầy, dù sao một mình em lại không có chuyện gì.” Tô Mặc Nhiên trên ghẹo nói.

“Hừ, em con bé này nói những gì vậy.” Gương mặt Liễu Nghiên Vũ lập tức nóng lên.

Tô Mặc Nhiên nghĩ tới, người bây giờ thật mắc cỡ, như vậy đã đỏ mặt, cô còn chưa nói gì.

Sau khi Tống Khai Minh trở lại, tâm tình Liễu Nghiên Vũ đã khá nhiều, không có đáng về phò phạc rũ rượi giống đoạn thời gian trước, quả nhiên phụ nữ trải qua đàn ông tươi vào chính là không giống nhau.

Ba ngày sau Tôn Hiểu Mỹ hoàn toàn khỏi cảm rồi, cô ý làm một bữa tiệc lớn cho Tô Mặc Nhiên để cảm ơn cô, còn mua một con gà từ chỗ đồng hương, trải qua chuyện này Tôn Hiểu Mỹ tốt với cô hơn, có chuyện gì tốt đều không quên mang theo cô.

Thời gian trong bình thân chậm rãi trôi qua, thời tiết Đông Bắc bắt đầu càng ngày càng lạnh, mặc áo bông đều cảm giác gió lạnh chui thẳng vào trong cổ áo, cũng may cô có nội lực hộ thể, nếu không thì thân thể nhỏ bé mềm mại của cô thật sự không chống chọi được.

Trong không gian có áo lông, kiểu dáng quá mới mẻ độc đáo màu sắc quá tươi đẹp, cô không dám lấy ra mặc, đang định vào thời điểm nào đó tháo lông bên trong ra tìm người làm một cái lần nữa.

Đoán chừng không lâu nữa sẽ có tuyết rơi, việc nhà nông cũng nặng, mọi người đều muốn cưỡi trước khi tuyết rơi làm xong việc nhà nông.

Tô Mặc Nhiên vác một bó cành cây từ sau núi đi về nhà, bây giờ mỗi ngày bọn họ đều ra sau núi đốn củi đốt, mùa đông nơi này rất lạnh, muốn đốt kháng sưởi ấm cần rất nhiều củi đốt, phải chuẩn bị xong trước khi tuyết rơi, bằng không đợi tuyết rơi, tuyết đọng có thể tới bắp đùi, đến lúc đó không có cách nào ra ngoài đốn củi.

Người làng quê đều rất chú ý bảo vệ môi trường sinh thái, mặc dù ngoài miệng bọn họ không nói, nhưng hành động thực tế đều làm như vậy. Bất cứ giữ lớn thả nhỏ, săn thú giống cái mang thai không săn, đốn củi chỉ chặt cành cây khô. Đây là tổ huấn, nhà nhà truyền miệng, lên núi dựa vào núi, xuống nước dựa vào nước.

“Phù...” Đi được nửa đường, cô để bó củi xuống nghỉ ngơi một lúc, mặc dù giác quan và tổ chất thân thể có thể tăng cường, nhưng chiều cao lại không tăng trưởng, hiện giờ cô vẫn là cô nhóc một mét năm mươi tám, ngay cả một mét sáu còn chưa tới, củi cao cỡ hơn người không thể gánh được chỉ có thể vác lên. die nd da nl e q uu ydo n

Cuộc sống nông thôn thời đại này thật gian khổ, sưởi ấm nấu cơm đều phải dựa vào một chút củi đốt, không giống về sau cái gì cũng dựa vào điện, máy điều hòa không khí, lò sưởi tay, lò sưởi điện, thảm điện, túi chườm nước nóng điện, dùng điện vừa tiện lại sạch sẽ.

Nghĩ tới cuộc sống tốt đẹp sau này, cô bắt đầu hơi lảng lảng, đột nhiên bên cạnh xuất hiện một cánh tay xốc bó củi của cô lên lập tức đi về phía trước.

Là anh ta, Bạch Mộ Ngôn.

“Cái đó, đợi chút, đợi chút.” Tô Mặc Nhiên hoàn hồn, lập tức đuổi theo.

Trên vai Bạch Mộ Ngôn vác một bó củi trên tay ôm một bó củi vẫn bước đi như bay, giống như không nghe thấy tiếng kêu gào phía sau, vẫn nhanh chóng đi về phía trước.

Tô Mặc Nhiên chạy bước ngắn mấy bước cuối cùng đuổi theo anh ta, cũng không biết nên nói gì, không thể làm gì khác hơn là đi theo phía sau anh ta.

Đến cửa phòng thanh niên trí thức, Bạch Mộ Ngôn buông bó củi trong tay đi thẳng.

“Cảm ơn anh.” Tô Mặc Nhiên nói về phía bóng lưng anh ta.

“Mặc dù người như núi băng nhưng vẫn rất nhiệt tình.”

Nếu Bạch Mộ Ngôn biết Tô Mặc Nhiên đánh giá anh như thế không thể không học máu, anh không phải nhiệt tình, chỉ có điều thấy cô vác củi cố hết sức như thế liền như quỷ thần xui khiến đi tới, cho đến khi anh ôm củi vào tay mới phản ứng kịp. Đã ôm cũng không thể vứt xuống, không thể làm gì khác hơn là giúp cô ôm tới nơi thanh niên trí thức ở. Cho tới bây giờ anh không phải là người nhiệt tình, có lẽ bởi vì cô là cháu gái của bạn ông Trương

mới giúp đỡ, Bạch Mộ Ngôn nói thầm trong lòng thuyết phục mình như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Bộc Phát

Editor: Puck - Diễn đàn

Vừa trở về, Tôn Hiểu Mỹ liền trực tiếp ném mấy thứ lên giường gạch, ngồi ở bên giường đất hờn dỗi.

“Sao vậy?” Tô Mặc Nhiên bưng tách trà đi tới hỏi, lúc đi mặt mũi còn tràn đầy hưng phấn, tại sao trở về lại có dáng vẻ này, xảy ra chuyện lớn gì?

Tôn Hiểu Mỹ liếc nhìn Tô Mặc Nhiên, muốn nói lại thôi.

“Nếu không tiện nói, thì đừng nói.” Cô cũng không phải người bát quái, chuyện của người ta cô cũng không cần phải biết rõ.

“Sớm muộn gì cũng sẽ biết.”

“Thật quá đáng, Tống Khai Minh thật sự không phải đồ tốt gì.” Tôn Hiểu Mỹ vỗ giường đất một phát căn rằng nghiêng lợi nói, cô thật sự không nghĩ tới bình thường Tống Khai Minh chó hình người, sau lưng lại là kẻ vong ân phụ nghĩa không như heo chó.

“Tống Khai Minh người ta chộc giận chị như thế nào rồi.” Tôn Hiểu Mỹ vẫn không quá thích Tống Khai Minh, hỏi cô ấy nguyên nhân vì sao cô ấy cũng không nói ra, chỉ nói là cảm giác, chỉ vì e ngại là ông xã của bạn thân nên bình thường vẫn khuôn mặt tươi cười đối xử, hôn nay là như thế nào...

“Em không biết, lần này chị đi Vương gia truân bên cạnh nghe nói... Nghe nói...” Tôn Hiểu Mỹ ấp úng không biết nên nói như thế nào, đây dù sao cũng không phải chuyện tốt gì, nếu như Liễu Nghiên Vũ biết được, còn không biết sẽ như thế nào.

“Nghe nói cái gì.” Tô Mặc Nhiên hơi tò mò, Tống Khai Minh rốt cuộc làm cái gì, chộc cho Tôn Hiểu Mỹ tức giận như vậy. di1enda4nle3qu21ydo0n

Tôn Hiểu Mỹ suy nghĩ một chút cũng không có ký được nhiều, “Nghe nói lần trước Tống Khai Minh trở về vốn không phải bởi vì mẹ anh ta sinh bệnh nặng mà là trở về tiếp phụ nữ, trước kia anh ta có một người phụ nữ thanh mai trúc mã, quan hệ của cha mẹ hai nhà cũng rất tốt, sau đó bởi vì cha người phụ nữ kia thất bại trong tranh đấu quyền lợi bị miễn chức, anh ta và người phụ nữ kia mới không thể hạ phóng đến cùng một chỗ, sau đó liền cắt đứt liên lạc. Hiện giờ cha người phụ nữ kia phục hồi nguyên chức lập tức điều con gái về trong thành, người phụ nữ kia còn nhớ mãi tình cũ không quên, muốn cha mình điều cả Tống Khai Minh về, cha cô ta đồng ý, điều kiện chính là anh ta phải ly hôn rồi kết hôn với con gái ông ta.”

Tôn Hiểu Mỹ không thoải mái trong lòng lại không dám nói với Liễu Nghiên Vũ, dù sao Mặc Nhiên cũng không phải người lắm mồm liền nói toàn bộ một hơi giấu trong lòng ra. Tình tiết máu chó đến cỡ nào, thì ra nghệ thuật thật sự phát nguồn từ cuộc sống.

Tô Mặc Nhiên nghe cũng không cảm thấy kỳ quái, kiếp trước trong lịch sử về lên núi xuống nông thôn có miêu tả chuyện này. Hai người khi là thanh niên trí thức có tình cảm mà kết hôn, sau đó vì một bên có thể được điều về thành quả quyết ly hôn với bên kia. Còn có đáng xấu hổ hơn, một vài thanh niên trí thức không muốn ăn khổ liền kết hôn với đồng hương địa phương, về sau có thể được điều về thành liền ghét bỏ người ta là người vợ hoặc người chồng nông thôn mà trực tiếp yêu cầu ly hôn, hoặc dứt khoát không lĩnh giấy chứng nhận, mà người làng quê bình thường cho rằng làm nghi thức rồi ăn uống rượu mừng rồi coi như đã kết hôn mà không lĩnh giấy chứng nhận cũng không sao.

Bình thường nhìn Tống Khai Minh người còn không tệ, đối xử với Liễu Nghiên Vũ còn rất tốt, không giống với dáng vẻ còn nhớ mãi tình cũ không quên.

Rầm...

Tôn Hiểu Mỹ vừa dứt lời, ngoài cửa liền truyền đến một tiếng vang thật lớn, Liễu Nghiên Vũ đứng ngơ ngác ở đó, đồ trên tay rơi trên mặt đất, tán lạc đầy đất...

“Nghiên Vũ, cậu... Cậu nghe được rồi?” Tôn Hiểu Mỹ xoay người có phần không dám tin nhìn cô ấy, còn định tìm cơ hội như thế nào đó từ từ nói cho cô ấy biết, hiện giờ phải làm sao. Dieen ddan lee quiy đon

“Hiểu Mỹ, cậu nói... Đều là thật?” Về mặt Liễu Nghiên Vũ ngây ngốc nhìn Tôn Hiểu Mỹ hỏi, không thể tin ông xã thường ngày săn sóc chú ý bảo sao nghe vậy lại phản bội mình.

“Ờ còn có thể lừa cậu sao? Ờ chính tai nghe thanh niên trí thức ở Vương gia truân sát vách nói, thanh niên trí thức đó cũng là người Bắc Kinh, còn có quan hệ thân thích với nhà Tống Khai Minh, khoảng thời gian trước anh ta cũng trở về Bắc kinh, tận mắt nhìn thấy Tống Khai Minh và người phụ nữ kia ở chung một chỗ, Nghiên Vũ...” Tôn Hiểu Mỹ thấy dáng vẻ này của cô ấy cũng biết nhất thời cô ấy khẳng định không tiếp nhận nổi.

Không đợi Tôn Hiểu Mỹ nói xong, Liễu Nghiên Vũ lập tức đảo mắt một vòng té xỉu trên đất.

Tô Mặc Nhiên vội vàng giúp đỡ Tôn Hiểu Mỹ cùng nhau đỡ Liễu Nghiên Vũ lên giường gạch nằm xuống. Tô Mặc Nhiên càng không ngừng ấn huyết nhân trung của Liễu Nghiên Vũ ý đồ gọi tỉnh cô ấy.

“Nghiên Vũ, Nghiên Vũ, cậu cần phải chịu đựng, vì Trần Thế Mỹ đó không đáng giá, Nghiên Vũ.” Tôn Hiểu Mỹ vẫn không ngừng gọi.

Haizzz, chị đừng kích thích chị ấy như vậy được không?

“Chị Hiểu Mỹ, đừng nói nữa... Để chị Nghiên Vũ yên tĩnh một chút.” Tô Mặc Nhiên thấy Liễu Nghiên Vũ khẽ tỉnh lại lập tức ngắt lời Tôn Hiểu Mỹ, đừng vì khó khăn lắm mới tỉnh, lại một lần kích thích mà ngắt đi.

“Nghiên Vũ, Nghiên Vũ, cậu cũng đừng dọa tớ.”

“Chị Nghiên Vũ, chị cảm thấy như thế nào?” Tô Mặc Nhiên hỏi.

“Chị không sao, cảm ơn em, hai người đi ra ngoài đi, để cho tôi yên lặng một chút.” Liễu Nghiên Vũ yếu đuối nói.

Tôn Hiểu Mỹ nằm ở đầu giường còn định nói tiếp gì đó, Tô Mặc Nhiên lập tức lôi cô ấy ra ngoài, lúc này vẫn lưu lại cho người trong cuộc một không gian riêng tư thì tốt hơn, thanh quan khó quản việc nhà, người ngoài không tiện nhúng tay. Sau khi đi ra không lâu, bên trong phòng truyền tới một trận tiếng ghen ngào ðề nén.

“Khốn kiếp, chị đi tìm tên súc sinh kia tính sổ.” Nói xong, Tôn Hiểu Mỹ sai bước chạy ra ngoài.

“Chị Hiểu Mỹ chị Hiểu Mỹ.” Tôn Hiểu Mỹ đi như một trận gió, cô muốn cản cũng cản không được, còn không biết thái độ của Tống Khai Minh là gì, hiện giờ nào thật sự lớn được không?

Thôi, là phúc thì không phải họa, là họa thì tránh không khỏi, mặc cho số phận thôi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Mất Tích

“Cậu nghe nói gì chưa? Tống Khai Minh muốn điều về thành?”

“Điều về thành? Chuyện khi nào, không phải tớ chỉ đi ra ngoài một ngày, làm sao lại xảy ra chuyện lớn như vậy, nói nhanh lên, cậu ta điều về thành như thế nào, Liễu Nghiên Vũ cũng cùng trở về sao?”

“Cậu còn không biết sao, Tống Khai Minh muốn ly hôn với Liễu Nghiên Vũ, nghe nói trước kia ở nhà cậu ta có một người bạn lâu năm, lần này điều về chính là liên quan tới cha của người bạn lâu năm này, điều kiện chính là Tống Khai Minh phải ly hôn.”

“Thật sao? Ban đầu Tống Khai Minh này theo đuổi Liễu Nghiên Vũ hai năm mới cầm người tới tay, hiện giờ bởi vì điều về thành mà đạp xuống, đúng là Trần Thế Mỹ.”

“Ai bảo cha người bạn lâu năm của người ta có quyền chứ.”

“Thật đúng là biết người biết mặt nhưng không biết lòng, như vậy Liễu Nghiên Vũ liền đáng thương rồi, danh tiếng từng ly hôn cũng không hay.”

“Chính là vậy.”

...

Ngày hôm qua, Tôn Hiểu Mỹ cuối cùng vẫn náo loạn sự tình lên, hai ngày nay tất cả thanh niên trí thức đều đang bàn luận chuyện này, người đồng hương trong thôn cũng có nghe nói tới. Phản ứng trong đám thanh niên trí thức về chuyện này không giống nhau, có người bày tỏ oán giận cho rằng Tống Khai Minh đứng núi này trông núi nọ vong ân phụ nghĩa, có người thương tiếc Liễu Nghiên Vũ gặp phải kẻ phụ tình, cũng có người hả hê với chuyện này.

Giấy không gói được lửa, sau khi vỡ lở ra, hai vợ chồng đóng cửa nói chuyện một lần.

Tống Khai Minh vốn thật sự cho rằng mẹ bị bệnh nặng mới trở về, nhưng sau khi về đến nhà mới phát hiện hoàn toàn không có chuyện gì, mẹ êm đẹp ở nhà. Sau đó mới biết người trong nhà viết thư lừa anh về, bác Tần sửa lại án sai rồi, phục hồi nguyên chức, Tần Tố Ngọc cũng được điều về thành, Tần Tố Ngọc chính là thanh mai trúc mã lớn lên cùng anh. die nd da nl e q u u ydo n

Phải nói khi đó tình cảm của anh với Tần Tố Ngọc một chút cũng không gat người, hai người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, anh cũng từng thích Tần Tố

Ngọc, nhưng sau đó lại bị hạ phóng đến Đông Bắc, hai người dần cắt đứt liên lạc, tình cảm tự nhiên liền phai nhạt. Khi gặp gỡ Liễu Nghiên Vũ thì trái tim yên lặng của Tống Khai Minh lần nữa sống lại, anh yêu Liễu Nghiên Vũ.

Khi anh và Liễu Nghiên Vũ kết hôn, cha của Tần Tổ Ngọc còn chưa được sửa lại án sai, Tần Tổ Ngọc và anh cũng không ở cùng nhau, ngày hạ phóng cũng không biết khi nào có thể kết thúc, người trong nhà cũng không phản đối.

Anh nói người trong nhà buộc anh ly hôn ở chung một chỗ với Tổ Ngọc.

Anh nói anh yêu là Liễu Nghiên Vũ, nhưng cha mẹ lại lấy cái chết ra uy hiếp.

Anh nói trong nhà cũng không đồng ý anh cưới Liễu Nghiên Vũ, người con dâu duy nhất bọn họ thừa nhận là Tần Tổ Ngọc.

Anh nói anh cũng không có cách nào, anh cũng không thể trơ mắt nhìn cha mẹ đi tìm cheest.

Anh nói anh cũng rất khổ sở, là anh thật có lỗi với Liễu Nghiên Vũ.

Cuối cùng Tống Khai Minh nắm tay Liễu Nghiên Vũ khóc nức nở, càng không ngừng nói xin lỗi.

Liễu Nghiên Vũ chỉ ngơ ngác nằm trên giường gạch, cặp mắt vô hồn, không có tiêu cự, cho đến bây giờ cô vẫn không hiểu tất cả là xảy ra chuyện gì. Hồi lâu cô đẩy tay Tống Khai Minh đang kéo tay mình ra, đẩy anh ta ra khỏi phòng, mặc cho anh ta gõ cửa như thế nào cũng không đáp.

“Nghiên Vũ, Nghiên Vũ, ăn chút đồ ăn đi, cậu đã một ngày một đêm không ăn gì, tiếp tục như vậy thân thể sẽ suy sụp.”

“Nghiên Vũ, Nghiên Vũ.” Tôn Hiểu Mỹ gõ cửa hồi lâu đều không nghe thấy bất cứ động tĩnh nào, trong lòng cả kinh, sợ Liễu Nghiên Vũ sẽ làm ra chuyện gì lập tức đẩy cửa đi vào, lại phát hiện bên trong nhà không một bóng người.

“Mặc Nhiên, Tô Mặc Nhiên, không thấy Nghiên Vũ, không thấy cô ấy.”

“Sao lại không thấy, buổi trưa còn nghe được tiếng động.”

Tô Mặc Nhiên lập tức cùng Tôn Hiểu Mỹ đi ra ngoài tìm, hiện giờ cảm xúc của Liễu Nghiên Vũ rất không ổn định, lúc này chạy đi cũng không biết sẽ làm việc gì, trời sắp tối rồi, nhất định phải tìm trở về trước khi trời tối, nếu không nguy hiểm.

Cô để Tôn Hiểu Mỹ đi tới những chỗ mà Liễu Nghiên Vũ bình thường hay đi tìm một chút, cô đi tìm đội trưởng huy động mọi người cùng nhau tìm, nhiều người sức mạnh lớn, nhất định phải tìm được Liễu Nghiên Vũ trước lúc trời tối.

Đội trưởng Trương nghe nói Liễu Nghiên Vũ mất tích, lập tức tổ chức thanh niên trong thôn và thanh niên trí thức cùng nhau tìm kiếm, anh cũng nghe chuyện của hai vợ chồng Liễu Nghiên Vũ, biết tình huống bây giờ vô cùng nguy hiểm, trong chốc lát không thể trì hoãn.

Cả trong thôn trừ người già, phụ nữ và trẻ nhỏ tất cả đi ra giúp một tay, có người nói nhìn thấy Liễu Nghiên Vũ đi vào phía sau núi, mọi người cứ ba người một tổ đi ra sau núi tìm. Tập hợp lực lượng người cả thôn, trước khi trời tối vẫn không tìm được. Sau khi trời tối sợ xuất hiện nguy hiểm, đội trưởng đề tất cả mọi người đi về, chỉ còn lại mấy người sau cùng vẫn còn đang tìm kiếm, đáng tiếc bọn họ không tìm được dấu vết, cuối cùng không thể không quay về nhà. di3nd@nl3qu.yd0n

Liễu Nghiên Vũ này rốt cuộc đi đâu? Cũng không ai biết.

Tống Khai Minh tỏ vẻ hối hận ngồi sững trên đất, anh biết mặc dù bề ngoài Liễu Nghiên Vũ nhu nhược nhưng trong nội tâm hết sức cứng rắn, thà làm ngọc vỡ, hiện giờ vô có mất tích chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều.

“Ngài già mù sa mưa như vậy để cho ai nhìn? Anh ước gì Nghiên Vũ gặp chuyện không may, như vậy anh có thể không hề có ký chút nào mà theo sát người tình cũ kia của anh như hình với bóng, tôi thấy Nghiên Vũ mất tích nói không chừng là do anh làm, anh đồ khôn kiếp, lương tâm bị chó ăn hết.”

“Tống Khai Minh, nếu như Nghiên Vũ xảy ra chuyện không may, tôi và anh không xong.” Tôn Hiểu Mỹ không nhìn nổi dáng vẻ nửa sống nửa chết hiện giờ của Tống Khai Minh, càng không ngừng giận dữ gầm lên với anh ta, tức giận còn cao hai cái, Tống Khai Minh cũng không đánh lại mặc kệ cô đánh.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Trong viện nhỏ của thanh niên trí thức, cũng có một người khác trong lòng cực kỳ nóng nảy, người này chính là Từ Tường.

Cho đến giờ Thạch Cương cùng phòng với anh vẫn chưa trở về.

Từ Tường biết Thạch Cương thích Liễu Nghiên Vũ, đã thích từ rất sớm rồi. Chỉ có điều tình tình Thạch Cương kín kẽ không quen biểu đạt, cho nên vốn không có ai biết cậu ấy thích Liễu Nghiên Vũ, nếu như không phải anh và Thạch Cương ở cùng một phòng thường ở chung một chỗ mới phát hiện một chút dấu vết.

Sau khi Liễu Nghiên Vũ và Tống Khai Minh kết hôn, Thạch Cương quả thật tinh thần sa sút một thời gian, sau đó Thạch Cương đã khôi phục như trước không còn quan tâm tới chuyện của Liễu Nghiên Vũ, giống như tất cả đều là quá khứ.

Nhưng lúc tin tức Tống Khai Minh phụ bạc Liễu Nghiên Vũ thậm chí còn muốn ly hôn với cô ấy truyền đến, Từ Tường cũng biết Thạch Cương chưa từng quên người phụ nữ kia, giống như có lẽ quá khứ thật ra chỉ chôn tình cảm được sâu hơn mà thôi.

Sau khi biết Liễu Nghiên Vũ mất tích, Thạch Cương giống như điên chạy ra ngoài, anh đuổi theo cũng đuổi không kịp, kết quả cho tới bây giờ còn chưa trở về

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Tiếp Tục Sau Khi Mất Tích

Nửa đêm đổ mưa to, hai người Tô Mặc Nhiên và Tôn Hiểu mỹ ngủ chung một chăn, nằm trên giường đều không ngủ được.

“Cũng không biết bây giờ Liễu Nghiên Vũ đang ở đâu, có biết tìm một chỗ trốn mưa hay không, con nhóc thúi này, chờ chị tìm được cô ấy xem chị có đập chết cô ấy không, vì một người đàn ông như vậy mà coi thường mạng sống của mình, quá ném mặt mũi phái nữ thời đại mới chúng ta.” Tôn Hiểu Mỹ oán hận nói.

“Chị cũng đừng quá gấp gáp, người hiền có trời phù hộ, em tin tưởng chị Nghiên Vũ sẽ không xảy ra chuyện gì, chị ngủ đi nhanh lên, sáng sớm ngày mai còn phải ra ngoài tìm người, không ngủ sao có tinh thần.”

“Chị chính là tức không chịu nổi, hôm nay nhìn thấy Tống Khai Minh, chị thật sự muốn làm thịt anh ta, ban đầu vì cưới Nghiên Vũ nói bao nhiêu lời có ích, thề thốt bao nhiêu, bây giờ mới hơn một năm đã bắt đầu thay đổi.”

“Đàn ông đáng tin heo mẹ biết leo cây, cho nên về sau chị ngàn vạn lần đừng để cho người ta lừa, nhất định phải mở to hai mắt, đặc biệt là những kẻ chỉ biết nói mà không biết làm này.”

“Hừ, chị mới không ngốc như vậy, từ vừa mới bắt đầu chị đã cảm thấy Tống Khai Minh không phải là người tốt, nhưng Nghiên Vũ vừa lòng anh ta, chị cũng không tiện nhiều lời.”

“Dạ, dạ, ngài con mắt tinh tường phân biệt hóa nhân kim tinh.” Cái này gọi là gì? Người ngốc có phúc của người ngốc, hoặc là trực giác của động vật nhỏ đơn thuần với sự vật không tốt luôn sâu sắc đến làm cho người ta giật sợ.

Sáng sớm, trời còn chưa sáng, một bóng người từ sau núi phi nước đại xuống, không lâu liền tiến vào một căn phòng khu nhà thanh niên trí thức không thấy gì nữa.

“Cậu cuối cùng đã trở lại, cậu một đêm này rốt cuộc đi đâu, quần áo đều ướt đẫm, thay nhanh lên.” Từ Tường vừa nghe có người mở cửa liền biết rõ Thạch Cương trở lại, vội vàng khoác quần áo ngênh đón, lại thấy toàn thân Thạch Vũ ướt nhẹp, sắc mặt tái nhợt, vội vàng đổ nước nóng để cậu ấy lau mặt, giúp cậu ấy thay quần áo ướt sũng.

“Không có việc gì, chính là dính chút nước mưa.” Thạch Cương vô tình nói.

“Như vậy còn không có việc gì, cậu cũng không phải không biết trình độ chữa bệnh ở nông thôn, nếu có như thế nào liền trực tiếp chờ chết, cậu nhanh lên giường đắp chăn, làm không tốt không thể không bị cảm.”

“Không có việc gì... Ồi...” Mới vừa chạm tới mép giường, Thạch Cương cũng cảm giác trên tay truyền đến một trận đau đớn tan lòng nát da.

“Cậu làm sao vậy?” Từ Tường chạy tới nhìn, khi nhìn thấy ngón tay trở và ngón giữa của Thạch Cương hiện ra vằn vẹo không bình thường, trong lòng thờ đốc vì kinh ngạc.

“Không có việc gì, sai khớp mà thôi.”

“Cậu, cậu, nghiêm trọng như thế, sai khớp không phải thầy lang có thể xem, còn phải nhanh chóng tìm một trung y mới có thể bó xương, hiện giờ đi đâu tìm, cậu rốt cuộc đã làm gì, sao lại thành ra như vậy? Tìm được Liễu Nghiên Vũ?” Suy đoán này của Từ Tường chính xác không thoát khỏi liên quan tới Liễu Nghiên Vũ, Thạch Cương này vì Liễu Nghiên Vũ ngay cả tính mạng cũng có thể bất cứ giá nào.

“Tìm được, trời vừa sáng, tôi đoán chừng sẽ có người vào núi tìm cô ấy, hiện giờ cô ấy ở trong hang núi lúc trước chúng ta thường tránh mưa, cậu chờ một chút theo chân bọn họ đi tìm, tìm cơ hội không để lại dấu vết nhắc nhở.” Thạch Cương nói.

“Sao vậy, sao tìm được người mà cậu không mang cô ấy về.”

“Khi tôi tìm được cô ấy, cô ấy bị đau chân, sau đó trời lại mưa, tôi không thể làm gì khác hơn là cõng cô ấy tới hang núi mà chúng ta thường tránh mưa, ở đó qua cả đêm, cô nam quả nữ nếu để cho người ta biết sẽ không tốt cho thanh danh của cô ấy, cho nên trời chưa sáng tôi liền xuống núi.”

“Cậu thật tốt bụng, ông xã người ta Tống Khai Minh tối hôm qua còn cùng trở lại với mọi người, cũng không đơn độc tiếp tục tìm, ông xã người ta cũng không gấp gáp, cậu nói cậu xem nào nhiệt gì, hiện giờ tay làm thành như vậy, nếu không điều trị khỏi bị tàn phế thì làm như thế nào?”

“Tàn phế thì tàn phế đi, chi cần cô ấy không sao là được.”

“Cậu... Cậu đồ ngu dần, tức chết tôi rồi.” Nói xong Từ Tường tức giận đến phát tay áo rồi đi, cuối cùng lại quay lại trợ giúp Thạch Cương không tiện thay quần áo ướt ra, thật đúng là nói năng chua ngoa nhưng tấm lòng như đậu hũ điển hình.

Trời vừa sáng, ngoài khu nhà thanh niên trí thức đã tập hợp rất nhiều người, đội trưởng Trương đang tổ chức mọi người vào núi tìm tiếp, đại đa số người đều tương đối ủng hộ, đồng ý giúp đỡ, cũng có một số người không bằng lòng.

“Mới sáng sớm tinh mơ gọi chúng tôi đến chỉ vì tìm cô ta, chính cô ta muốn tìm cái chết còn để cho nhóm người chúng ta lao tâm lao lực đi tìm, tại sao, tôi không làm.” Sáng sớm Ngô Mẫn bị người đánh thức cho rằng đã xảy ra chuyện gì, kết quả vừa nghe muốn đi tìm Liễu Nghiên Vũ lập tức giận dữ, tại sao để cho cô đi tìm chứ.

Ngô Mẫn này vốn không ưa Liễu Nghiên Vũ, thì ra khi Ngô Mẫn vừa mới tới Đông Bắc liền gặp được Tống Khai Minh, hơn nữa có cảm tình với anh ta. Khi đó tuy Tống Khai Minh không tỏ vẻ thích cô nhưng cũng không nói chán ghét, Ngô Mẫn cảm giác mình có một phần cơ hội, vốn tưởng rằng hai người có thể thành, nhưng không nghĩ tới nửa đường nhảy ra một Liễu Nghiên Vũ, cướp đi tất cả lực chú ý của Tống Khai Minh, từ đó Ngô Mẫn liền hận Liễu Nghiên Vũ, bây giờ nhìn cô ta xui xẻo trong lòng còn không biết đắc ý bao nhiêu.

Nghe Ngô Mẫn nói như vậy, mấy thanh niên trí thức có quan hệ tốt với Ngô Mẫn phản đối.

Cuối cùng đội trưởng Trương quyết định, bằng lòng đi tìm người thì đi, không muốn có thể đi về.

Ao ào một tiếng, mấy người phản đối kia đều rời đi hết.

Những người còn lại cũng không ít, sắp xếp một chút mọi người chuẩn bị vào núi.

“Đội trưởng, tối hôm qua đổ mưa to, nếu Liễu Nghiên Vũ còn sống sẽ phải tìm một chỗ tránh mưa đi, nếu không trước vào mấy chỗ hang núi mà người săn thú hái thuốc nghỉ ngơi để tránh mưa tìm một chút.” Trước lúc xuất phát, Từ Tường đột nhiên đứng ra nói.

“Ừ, cậu nói cũng đúng, đầu tiên chúng ta tìm trong hang núi trước, không tìm được nữa thì tìm chung quanh một chút.” Đội trưởng Trương nhanh chóng phân chia đội ngũ, tổng cộng hang núi mà người vào núi săn thú hái thuốc bình thường dùng để nghỉ ngơi có năm cái, đội ngũ chia làm năm đội, mỗi đội tìm một cái.

Tô Mặc Nhiên liếc nhìn Từ Tường, cảm giác anh ta nói như vậy, giống như biết trước chuyện gì, chẳng lẽ nói anh ta biết Liễu Nghiên Vũ ở trong hang núi nào?

Tô Mặc Nhiên lập tức kéo Tôn Hiểu Mỹ tới bên cạnh Từ Tường tỏ ý muốn chia cùng một đội ngũ với anh ta, Bạch Mộ Ngôn cũng đi ra, anh liếc mắt nhìn Từ Tường, không nói gì, ý tứ kia cũng hết sức rõ ràng.

Từ Tường lau trán không hề tồn tại mồ hôi hột.

Hừ hừ, mỗi một người có cần nhạy cảm như vậy không, anh vừa nói bọn họ đều đoán được, haizzz.

Tô Mặc Nhiên quan sát Từ Tường một chút, bởi vì thân thể người này yếu ớt không làm được việc nặng, hơn nữa học thức không tệ, trong thôn liền sắp xếp cho anh ta ở tiểu học trong thôn làm giáo viên.

Thật ra Từ Tường là người trẻ tuổi có dáng dấp không tệ, khi cười lên rất dịu dàng, phong cách tao nhã lịch sự, đều nói quân tử như ngọc, nói chính là người như vậy. Chỉ tiếc sắc mặt anh ta tái nhợt, thân hình gầy gò, giữa hai chân mày giống như có một luồng khí uất ức lưu chuyển, ấn đường biến thành màu đen.

Tô Mặc Nhiên cẩn thận đánh giá Từ Tường, sắc mặt tái nhợt, ấn đường biến thành màu đen, dưới mắt có chấm xanh, đôi môi hiện lên màu đỏ không bình thường, hô hấp khi thì dồn dập khi thì chậm chạp, thân hình gầy gò, những thứ này sao lại giống như chứng bệnh được miêu tả trong một quyển sách ở trong không gian của cô, chẳng lẽ...

Cô quyết định tìm thời gian thử dò xét, trước mắt cũng không phải thời cơ tốt, vẫn tìm được Liễu Nghiên Vũ trước rồi nói, dù sao đều là thanh niên trí thức cùng một thôn có nhiều thời gian. Cô lại cũng chỉ từng xem trong sách thuốc, muốn trị tận gốc cô còn cần nghiên cứu một chút, lại nói Từ Tường này vừa nhìn cũng biết là người gia tộc lớn ra ngoài, giờ tay nhấc chân toát ra phong thái nuôi dạy không che giấu được, trong gia tộc lớn việc xấu xa ngầm ngầm nhiều nhất, cô cũng không muốn xen vào việc của người khác rước lấy phiền toái không cần thiết, vẫn nên quan sát xem xét.

Tô Mặc Nhiên thu hồi ánh mắt của mình, bình tĩnh đứng bên cạnh Tôn Hiểu Mỹ, cúi đầu không biết đang suy nghĩ điều gì.

Ngay khoảnh khắc khi cô thu hồi tầm mắt, trong mắt nhu hòa của Từ Tường xẹt qua một tia sắc bén, giống như một ánh mắt lơ đãng xẹt qua trên người cô.

Một màn này trùng hợp cũng rơi vào trong mắt Bạch Mộ Ngôn.

Chương 17: Tìm Được

Sau khi chuẩn bị xong, đoàn người chuẩn bị lên núi, giống như nghĩ đến điều gì, Tô Mặc Nhiên đột nhiên nói, “Chờ tôi một chút.”

Cô nhanh chóng trở về sân nhỏ, về nhà lấy cái mền trước, lại đi phòng chứa củi tìm hai cây gậy trúc thô to bằng cánh tay dài hơn hai mét cùng với một cuộn dây thừng, suy nghĩ một chút lại dùng bình nước pha một bình trà đường treo trên người, lúc này mới ôm đồ chạy tới tập hợp.

“Em mang gậy trúc, sợi dây, để làm gì.” Tôn Hiểu Mỹ thấy cô cầm rất nhiều đồ vội vàng nhận lấy.

“Có lẽ sẽ dùng tới, mới vừa xuống núi đường đi trơn trượt, cây gậy trúc có thể coi như gậy.” Nếu quả thật như cô phỏng đoán, Liễu Nghiên Vũ ở trong một hang núi nào đó cho đến bây giờ vẫn không về tám phần chắc đã bị thương, vẫn làm xong các biện pháp đề phòng trước tránh cho đến lúc đó phiền toái.

Từ Tường nhìn đồ trong tay cô, trong mắt lóe lên một tia sáng.

“Cũng không cần cầm cây to dài như vậy chứ.”

“Nhất thời không tìm được thứ thích hợp, chấp nhận dùng thôi.”

Một nhóm bốn người đi lên phía sau núi tìm, tìm được một hang núi tránh mưa, quả nhiên Liễu Nghiên Vũ đang ở bên trong.

Khi bọn họ tìm đến, Liễu Nghiên Vũ đang ngồi trên tảng đá có lót rom rạ, trước người là một đồng lửa, bên cạnh còn có chút củi đốt, quần áo trên người khô chắc không gặp mưa.

Tô Mặc Nhiên liếc nhìn Từ Tường bên cạnh, sao anh ta biết Liễu Nghiên Vũ ở trong hang núi? die,n; da.nlze.qu; ydo/mn

Từ Tường đối diện với ánh mắt nghi ngờ của Tô Mặc Nhiên, chỉ có thể nhún nhún vai, hiện giờ anh không thể nói là Thạch Cương nói cho anh biết.

“Nghiên Vũ, đã tìm được cậu.” Tôn Hiểu Mỹ vừa nhìn thấy cô ấy lập tức nhào tới.

“Ôi.” Liễu Nghiên Vũ nhìn thấy người tới, vừa định đứng lên, chỗ cổ chân truyền đến đau đớn một trận, đau đến cô lập tức ngã về trên tảng đá.

“Cậu làm sao vậy, như thế nào?” Tôn Hiểu Mỹ thấy thế vội đỡ cô ấy.

“Không có việc gì, không có việc gì, chính là không cẩn thận bị đau chân.” Liễu Nghiên Vũ đau đến sắc mặt hơi tái nhợt, tóc hơi xốc xếch.

Tôn Hiểu Mỹ vén ống quần cô ấy lên, mắt cá chân tím bầm, sưng thành bánh mỳ thần sầu lớn.

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Để cho em xem.” Tô Mặc Nhiên đi tới đứng bên cạnh Liễu Nghiên Vũ, đưa tay sờ lên mắt cá chân của cô ấy.

“Không có chuyện gì lớn, bẻ lên là được, chỗ sưng đỏ này dùng chút dầu hồng hoa xoa bóp một chút, chị Nghiên Vũ trước uống chút nước đi.” Mặc Nhiên cầm bình nước trên người đưa cho cô ấy, lúc trước cô pha là nước trà đường, vào lúc này vừa đúng vừa miệng.

“Cảm ơn em, Mặc Nhiên.” Liễu Nghiên Vũ nhận lấy bình nước uống ngụm nhỏ, trà ngọt ngào sủi ảm lòng cô.

“Chân không thể chạm đất, làm như thế nào?” Tôn Hiểu Mỹ nóng nảy, dựa vào hai người phụ nữ bọn họ làm sao xuống núi được, chẳng lẽ để Bạch Mộ Ngôn công xuống? Thân thể thẳng nhóc Từ Tường này giống như gió vừa thổi sẽ té khăng định không trông cậy được vào.

“Em có biện pháp, trước chờ một chút.”

Tô Mặc Nhiên đặt hai cây gậy trúc cầm theo tới lên đất, dùng sợi dây thừng bện qua giữa hai cây gậy trúc, chỉ chốc lát sau một cái cằng cứu thương giản dị đã làm xong.

“Được rồi, thử thôi.”

Hai người Từ Tường và Bạch Mộ Ngôn một trước một sau khiêng cằng cứu thương, vốn Tôn Hiểu Mỹ nói thân thể Từ Tường quá yếu cứ để cho cô và Bạch Mộ Ngôn khiêng, Từ Tường lại nói anh còn chưa yếu đến mức ngay cả một cái cằng cứu thương cũng không khiêng nổi.

Đọc theo đường đi Tôn Hiếu Mỹ còn không ngừng nói với Từ Tường, “Nếu anh khiêng không nổi nhanh gọi tôi.” di3n~d@n`l3q21y"d0n

“Anh có được không vậy, cầm cự không nổi nhanh nói.”

Về đến nhà, Tôn Hiếu Mỹ chân không chạy đi tìm thầy lang, Bạch Mộ Ngôn đi thông báo cho những người khác để cho bọn họ không cần tìm tiếp.

Trong nhà chỉ còn lại ba người Liễu Nghiên Vũ, Từ Tường, Tô Mặc Nhiên.

“Thạch Cương, không sao chứ?” Liễu Nghiên Vũ liếc nhìn Từ Tường hỏi.

“Không chết được.” Không biết tại sao giọng Từ Tường có phần không vui.

“Tay của anh ấy...” Liễu Nghiên Vũ định hỏi gì lại phát hiện câu từ của Từ Tường không được tốt, dừng lại ở đó.

“Không biết, trời vừa sáng liền bị cậu ta đẩy ra ngoài tìm cô, hiện giờ cũng còn chưa tìm thấy lang.”

Tô Mặc Nhiên thế mới biết thì ra Thạch Cương cứu Liễu Nghiên Vũ, cũng cô đến hang núi tránh dầm mưa, lại nổi lửa sưởi ấm canh chừng cô cả một đêm, sợ ảnh hưởng đến danh tiếng của Liễu Nghiên Vũ, trời chưa sáng đã trở về.

Mặc Nhiên cảm thấy Thạch Cương này mới là người đàn ông chân chính.

Thầy lang trong thôn tới, nhưng bó tay hết cách với chân của Liễu Nghiên Vũ. Thầy lang do trong huyện huấn luyện thống nhất, tổng cộng chỉ huấn luyện một hai tháng, huấn luyện chính là truyền nước, phần xương cốt này thật sự chưa từng học, sau đó chỉ kê chút thuốc tiêu viêm và dầu hồng hoa là được rồi.

“Vậy phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ đưa đi bệnh viện huyện?” Tôn Hiếu Mỹ hỏi.

Đời trước Tô Mặc Nhiên cũng từng bẻ khớp, chỉ có điều khi đó sức lực tay cô không đủ, khi bẻ khớp đặc biệt mệt mỏi, hiện giờ không giống vậy, sau khi luyện rèn thể dưỡng thân lực lượng đã gia tăng rồi.

“Em xem giúp chị một chút.”

Tô Mặc Nhiên đi qua ngồi xổm xuống, đặt chân Liễu Nghiên Vũ lên chân mình, nhéo chỗ sưng tấy.

“Đau...” Liễu Nghiên Vũ khăn trương nhìn tay Tô Mặc Nhiên đặt trên cổ chân của cô.

“Thả lỏng.” Động tác của Tô Mặc Nhiên êm ái xoay xoay quanh mắt cá chân của cô ấy, chậm rãi vận động.

Toàn thân Liễu Nghiên Vũ căng thẳng, hai tay túm chặt cái mền dưới thân.

Tô Mặc Nhiên xoay xoay hồi lâu cũng không có động tác gì, điều này khiến cho Liễu Nghiên Vũ hơi nóng nảy.

“Chị Nghiên Vũ, chị và Tống Khai Minh định ly hôn sao?”

“Hả?” Liễu Nghiên Vũ không ngờ Tô Mặc Nhiên sẽ hỏi chuyện này, nhất thời ngẩn người ở đó.

“Chị, a...” Một tiếng hét thâm.

Khi Liễu Nghiên Vũ mất hồn, Tô Mặc Nhiên đột nhiên túm chặt lấy bả một phát, rắc rắc, được rồi.

“Được rồi, chị thử đi loanh quanh xem còn đau không.”

Liễu Nghiên Vũ đi loanh quanh, phát hiện mắt cá chân thật sự không đau, chỉ có điều sưng tấy nghiêm trọng, “Mặc Nhiên, em thật lợi hại, đã hết đau.”

“Nhiên Nhiên, không ngờ em còn có tay này.” Tôn Hiếu Mỹ vừa nhìn chân của Liễu Nghiên Vũ khỏi rồi, lập tức ngạc nhiên nhìn Tô Mặc Nhiên.
dieendaanleequydomn

“Bà nội em là bác sỹ trung y, từ nhỏ em cũng theo học một chút, đợi lát nữa để chị Hiếu Mỹ dùng dầu hồng hoa xoa bóp đẩy máu bầm ra, kê chân, lại nghỉ ngơi vài ngày liền xong chuyện.”

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Lúc Tống Khai Minh trở lại, Liễu Nghiên Vũ đã tốt rồi, chỉ có điều bây giờ Liễu Nghiên Vũ không muốn gặp anh ta, để Tôn Hiếu Mỹ đuổi anh ta đi.

Trước khi Từ Tường trở về liền nói tình huống của Thạch Cương cho Tô Mặc Nhiên một lần, hy vọng cô có thể giúp Thạch Cương nắn lại xương, cô đồng ý.

Khi nắn lại xương cho Thạch Cương cũng không khó khăn, nói rõ ý đến, trực tiếp túm lấy hai ngón tay của anh thì triển đại lực kim cương chỉ một lần,

cũng không quản anh ta có khăn trương hay không, dù thế nào đi nữa anh ta là đàn ông, chút đau này mà không chịu nổi còn tính là đàn ông gì.

Nhìn Thạch Cương giống như bị cảm nhẹ, cô lại có tình cung cấp thuốc cảm, Thạch Cương vẫn là thanh niên trí thức đầu tiên mà cô biết từ khi tới đây.

Buổi tối Tô Mặc Nhiên vào không gian, tìm kiếm quyển sách về bệnh tình của Từ Tường.

Thật ra thì Từ Tường cũng không phải bị bệnh mà bị trúng cổ độc, một loạn cổ độc tên là thất nhật phệ tâm cổ. Tên như ý nghĩa thất nhật phệ tâm cổ chính là cứ mỗi bảy ngày sẽ phát tác, lúc phát tác sẽ có đau đớn giống như vạn kiến đốt thân. Từ Tường này rốt cuộc đã đắc tội ai, lại bị hạ cổ ác độc như vậy.

(*) Thất nhật = bảy ngày, phệ tâm = cắn nuốt tim

Thất nhật phệ tâm cổ được xếp hạng thứ sáu trên bảng xếp hạng cổ hiếm, theo như ghi lại mười cổ đầu tiên trên bảng xếp hạng cổ hiếm đã biến mất nhiều năm, không nghĩ tới bây giờ lại bị cô phát hiện.

Theo trong sách thuốc nói thất nhật phệ tâm cổ này cũng không phải không có thuốc nào chữa được, chỉ cần dùng ngân châm đóng huyết lại lấy nội lực bức ra là được. Nhưng mà thất nhật phệ tâm cổ này hết sức xảo hoạt, thường ngày núp ở khắp nơi trong cơ thể vốn không cách nào tra tìm, chỉ có điều con sâu nhỏ này lại có khuyết điểm hết sức trí mạng, yêu ngọt, đặc biệt yêu thích mật ong mùi vị trong veo, phẩm chất càng thượng thừa càng tốt.

Sau khi biết được phương pháp giải phệ tâm cổ, cô suy tính có cần giải giúp Từ Tường hay không, cuối cùng thấy trong sách thuốc nói có một bí pháp có thể thông qua từ cổ khổng chế mẫu cổ, hơn nữa chỉ cần người ăn tinh thể cổ trùng này, cổ trùng cấp bậc thấp hơn nó đều không thể tổn hại được, chỗ tốt như vậy để cho ánh mắt của cô lập tức sáng lên, nếu như vậy còn sợ cái gì? Vốn không dám giải chính là bởi vì sợ người hạ độc trả thù, hiện giờ có bí pháp như vậy cô hoàn toàn không cần lo lắng.

Chiếm được tin tức mình muốn lại giải quyết được họa lớn trong lòng, Tô Mặc Nhiên lập tức ra khỏi không gian, định ngủ ngon một giấc, chờ sau đó tìm cơ hội thử phệ tâm cổ một chút, nhìn xem có đúng là thất nhật phệ tâm cổ không.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Ly Hôn

Mặc dù Tống Khai Minh nói anh ta có bao nhiêu bất đắc dĩ, Liễu Nghiên Vũ cuối cùng vẫn còn ly hôn với anh ta, một cộng rom cuối cùng ép hồng cuộc hôn nhân của bọn họ là một bức điện báo đến từ kinh thành.

Tần Tổ Ngọc mang thai.

Bức điện báo này khiến tất cả giải thích của Tống Khai Minh biến thành châm chọc, ánh mắt Liễu Nghiên Vũ nhìn anh ta giống như nhìn món đồ cực kỳ bẩn thỉu, điều này khiến cho anh ta cảm thấy nhếch nhác khó chịu, nghĩ tới những chuyện kia lại phát hiện đã không cách nào mở miệng.

Ngày bọn họ ly hôn, Đông Bắc rơi xuống trận tuyết đầu tiên, bông tuyết bay là tả bay múa đầy trời, chi chốc lát sau cả vùng đất liền trùm lên một màu trắng bạc, khắp nơi đều là màu trắng sạch sẽ, toàn bộ thế giới đều có vẻ sạch sẽ, linh hoạt kỳ ảo.

Bông tuyết bay múa đầy trời chiếu rọi trong lòng Liễu Nghiên Vũ, trái lại về mặt hết sức bình tĩnh, bình tĩnh đến làm cho người ta sợ hãi.

Những năm bảy mươi, ly hôn là chuyện thật sự rất cần dũng khí.

Buổi tối ba người bọn họ cùng trùm chăn nằm trên giường gạch nói chuyện phiếm, Tôn Hiểu Mỹ không dám để cho Liễu Nghiên Vũ ngủ một mình, chỉ sợ cô ấy sẽ nghĩ lung tung làm ra chuyện gì không kịp hối hận.

Tôn Hiểu Mỹ khuyên Liễu Nghiên Vũ không nên quá đau lòng nhịn hồng thân thể, vì tên đàn ông nát đó không đáng giá.

Liễu Nghiên Vũ nói cô thương tâm khổ sở không phải bởi vì người đàn ông kia.

Thật ra thì cô và Tống Khai Minh ở chung một chỗ chính là trong thời gian một năm, hai năm trước khi kết hôn vẫn luôn là Tống Khai Minh theo đuổi cô, sau khi kết hôn cô mới chính thức đặt Tống Khai Minh vào trong lòng.

Thời gian một năm này nói ngắn cũng không ngắn, nói dài cũng không dài, tình cảm giữa cô và Tống Khai Minh còn chưa sâu sắc đến mức không có anh ta đến chết cũng không thay đổi. dfienddn liequidoon

Cô thương tâm khổ sở như vậy không phải bởi vì Tống Khai Minh phản bội, mà thất vọng với đàn ông và tuyệt vọng với tương lai.

Đàn ông rõ ràng một giây trước vẫn còn thể non hèn biến tình nồng ý mật với mình, một giây tiếp theo lại có thể lời ngon tiếng ngọt thậm chí còn bỏ lên

giường với người phụ nữ khác.

Anh ta nói anh ta không thể tự làm chủ, là bởi vì cha mẹ lấy cái chết ra ép buộc, thật sự buồn cười.

Người khác có thể ép buộc anh ta gặp mặt cô ta, còn có thể ép buộc anh ta cởi áo tháo dây lưng vắt súng ra trần sao?

Đàn ông khác súc sinh ở chỗ chính là đàn ông có tư tưởng, có thể khống chế hành vi của mình, mà đàn ông không quản được nửa người dưới của mình tính là đàn ông gì, khác súc sinh ở điểm nào.

Mà Tống Khai Minh không chỉ là súc sinh không quản được nửa người dưới của mình, còn là một kẻ hèn nhát điển hình, làm việc sai không dám thừa nhận lại đẩy trách nhiệm đến trên người cha mẹ, dám làm không dám nhận càng khiến cho cô khinh thường. Cô không chỉ giận anh ta phản bội lời thề lúc bọn họ yêu nhau, càng giận chính mình lại có mắt không trông chọn tới chọn lui lại chọn thứ mặt hàng như vậy, còn ngủ chung với anh ta hơn một năm, bây giờ suy nghĩ một chút cũng cảm thấy mắc ói.

Còn có chính là những năm bảy mươi này cũng không khoan dung với phụ nữ đã ly hôn, địa vị rất thấp. Chỉ có rất ít người sẽ lý trí với chuyện ly hôn như vậy, đại đa số người đều sẽ không quan tâm tại sao bạn ly hôn, chỉ cần đã từng ly hôn sẽ có điểm nhor, lúc tái hôn cũng rất khó tìm được một đối tượng tốt. Cho dù là mẹ chồng hay mẹ đẻ nhà ai đều không đồng ý tìm con dâu đã từng ly hôn, thái độ của cha mẹ thường quyết định mầu chốt thành bại hôn nhân. die,n; da.nlze.qur,ydo/mn

Tình huống như vậy hiếm có người phụ nữ đã từng ly hôn nào đồng ý tái giá, đặc biệt là ở nông thôn, nếu như có đứa bé tình nguyện giữ lấy đứa bé cả đời.

Dưới tình huống như thế, Liễu Nghiên Vũ càng cảm thấy tiền đồ hoàn toàn tối tăm.

Sau khi thất bại với đàn ông, Liễu Nghiên Vũ bộc phát khát vọng được người thân an ủi, cuối cùng viết thư nói chuyện với cha mẹ trong nhà chuyện mình ly dị cùng với tình trạng gần đây của mình, cha mẹ già nóng lòng con gái yêu lập tức ngồi xe lửa chạy tới Đông Bắc.

Lại nói Tống Khai Minh, sau khi ly hôn, ngày hôm sau anh làm thủ tục dọn dẹp đồ đạc trở về kinh thành, nếu không trở về bụng của Tần Tố Ngọc sẽ không giấu được. Anh để áo bông và tiền trên khoản mục trong thôn của mình lại cho Liễu Nghiên Vũ, sau khi Liễu Nghiên Vũ biết lấy yên tâm thoải mái.

Nghe nói lúc Tống Khai Minh đi bị đánh úp không ngờ, bị người dùng bao tải bịt kín đánh cho tê người một trận, ngay trên đường anh ta ngồi máy kéo lên thị trấn ở thôn bên cạnh.

Sau khi Tôn Hiểu Mỹ biết được luôn miệng khen hay, không biết vị anh hùng hảo hán kia là ai giúp cô ra con tức này. Tôn Hiểu Mỹ đã sớm muốn đánh Tống Khai Minh, chỉ có điều vẫn luôn không tìm được cơ hội.

Liễu Nghiên Vũ nghe được mắt lóe lên, cúi đầu trầm tư.

Mặc kệ Tống Khai Minh như thế nào, thời gian vẫn còn tiến lên. Tuyết đọng bám dày đặc toàn bộ vùng đất, khắp nơi đều trắng xóa một mảnh, nhiệt độ hạ xuống dưới không độ, bây giờ có rất ít người ra ngoài hoạt động, vốn đều làm mèo đông trong nhà.

Trong phòng đốt kháng hết sức ấm áp, bên trong phòng có một cái kệ gỗ cao ba tầng, trên mỗi tầng để một cái chậu gỗ to lớn, trong chậu gỗ là màu xanh biếc khả quan, màu này ở Đông Bắc nhìn thấy màu xanh lá cây khó được cỡ nào.

Trồng rau dưa ở trong phòng là do Tô Mặc Nhiên đọc tiểu thuyết lấy được dẫn dắt, nhân vật chính trong sách dùng phương pháp này trồng ra rau xanh trong mùa đông từ đó rất được hoan nghênh, cô cũng quyết định thử một lần.

Tìm ba bốn chậu gỗ lớn, một chậu trồng hành tỏi một chậu trồng rau cải một chậu trồng rau hẹ, mỗi ngày tỉ mỉ chăm sóc hơn nửa dùng nước giếng không gian tưới mới thành công nhủ lên chồi xanh, bây giờ đã có đáng về xanh um tươi tốt. di3n~d@n'13q21y"d0n

Không ít người biết cô trồng ra rau xanh về nhà cũng nhìn quả bầu mà vẽ gáo, không ít người cũng trồng ra ngoài, chỉ có điều mọc không được tươi tốt như cô, cô chọn lựa mấy nhà chăm sóc tương đối tỉ mỉ len lén tưới nước giếng lên cho chúng, thoạt nhìn không khác cô lắm, dần dần rau xanh nhà cô cũng không bị người ta để ý như vậy.

Mùa đông thích hợp ăn lẩu nhất, nước canh đỏ nóng, thịt tươi ngon hoặc cắt miếng hoặc cắt khối không ngừng nhúng vào trong nồi nước canh, cá viên trắng nõn từng viên tròn mập, lại nhúng thêm một ít rau xanh nhẹ ngon miệng, một nồi nước quả thật là món ngon trên đời.

Ba người núp trên giường gạch ấm áp dễ chịu, vây quanh cái lẩu trên kháng không ngừng đưa đưa.

“Thật cay, thật cay.”

“Ăn thật sáng khoái.”

“Nước... Nước...”

Đúng lúc ba người ăn đến lửa nóng thì ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa.

“Lúc này ai tới nhỉ?” Liễu Nghiên Vũ buông đũa xuống hỏi.

“Nhìn một chút chẳng phải sẽ biết, hai chị ăn trước đi, em đi xem một chút.” Tô Mặc Nhiên nhảy xuống kháng, khoác thêm áo khoác ngoài, đi ra ngoài mở cửa.

Cửa vừa mở ra, một đôi vợ chồng trung niên đứng ở phía ngoài, khoác áo khoác quân phục thật dày đội mũ, trên đầu đặt ba cái ba lô cực lớn, dáng vẻ rất mệt mỏi phong trần.

Tô Mặc Nhiên vội vàng mời hai người vào phòng, người đàn ông xách ba lô đi vào.

“Xin hỏi Liễu Nghiên Vũ ở đây đúng không?” Người phụ nữ mở miệng hỏi.

“Dạ, chị Nghiên Vũ ở đây, hai bác là?”

“Chúng tôi là cha mẹ của Nghiên Vũ, con bé có ở đây không?” Người phụ nữ vừa nghe con gái mình ở đây, thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng tìm được.

“Hóa ra là chú dì, chị Nghiên Vũ ở đây, đang ở trong phòng ăn lẩu, chú dì đi theo cháu.”

Cha mẹ Liễu Nghiên Vũ chạy hơn mười ngày đi đường cuối cùng đã tới.

“Tôn Hiểu Mỹ, cá viên đó là tớ nhìn thấy trước.” Còn chưa vào trong phòng đã nghe thấy Liễu Nghiên Vũ kêu to một tiếng.

“Là tớ gặp trước, tiên hạ thủ vi cường hậu hạ thủ tao ương * , không phải cậu không biết.” Tôn Hiểu Mỹ nói đúng lý hợp tình.

(*) tiên hạ thủ vi cường = ra tay trước được lợi, hậu hạ thủ tao ương = ra tay sau bị thiệt thòi

“Cậu... Cậu...”

Mắt thấy hai người tham ăn này lại định cãi vã, Tô Mặc Nhiên một phát vén rèm cửa thật dày lên nói: “Chị Nghiên Vũ, chị xem ai tới.”

“Ai vậy...”

“Cha... Mẹ...”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Cha Mẹ Nhà Họ Liễu

Cha mẹ nhà họ Liễu nhìn thấy trạng thái con gái mình không tệ, còn có thể giành ăn với người ta, lập tức yên tâm không ít.

Con gái rời nhà hơn ba năm, bọn họ một lần cũng chưa từng gặp, nháy mắt liền từ thiếu nữ chưa cưới biến thành người phụ nữ ly hôn, biến hóa này khiến cho bọn họ không thể tiếp nhận, càng cảm hận người đàn ông đã tổn thương con gái của bọn họ.

Kể từ khi cha mẹ vào phòng, Liễu Nghiên Vũ đã nhào vào trong ngực mẹ Liễu khóc lớn một trận, không cần biết bạn lớn bao nhiêu, ở trước mặt cha mẹ vĩnh viễn là đứa trẻ, cái ôm trong ngực mẹ là cảng an toàn ấm áp nhất, khóc cho tất cả tổn thương uất ức mấy ngày nay ra.

Tô Mặc Nhiên và Tôn Hiểu Mỹ cùng đi nhà bếp làm chút thức ăn cho cha Liễu mẹ Liễu, quan tâm để không gian lại cho một nhà ba người bọn họ, bọn họ đã lâu không gặp nhất định có rất nhiều lời muốn nói.

Nhiều thêm hai người, một cái lẩu cũng không đủ ăn, hơn nữa cha Liễu mẹ Liễu mới bốn ba đường dài, trên đường ăn đồ hơi đơn giản, lúc này ăn đồ quá cay không tốt cho dạ dày, vẫn ăn một chút thanh đạm thì tốt hơn.

Hôm nay họ ăn lẩu, Tô Mặc Nhiên dùng xương lớn hầm một nồi nước lớn, làm nước lẩu dùng hết một nửa, còn dư lại gần nửa nồi. Cô rót nước canh vào trong nồi, đốt lửa lên, đánh hai quả trứng, lấy mì cán tay hôm qua ăn còn dư lại ra, thả vào trong nồi, lại bỏ vào một chút rau cải rửa sạch, thêm chút muối, chỉ chốc lát sau hai tô mì rau cải trứng gà nước xương đã làm xong, có nước có đồ, có tư có vị.

Tô Mặc Nhiên và Tôn Hiểu Mỹ bung tô mì một trước một sau vào phòng.

“Chú dì, đói bụng không, ăn chút mì nước cho ấm áp đi.” Tôn Hiểu Mỹ đặt tô mì lên trên bàn đất.

“Thật ngượng ngùng, làm phiền các cháu.” Mẹ Liễu lau nước mắt hơi ngượng ngùng.

“Không sao, chú đi mau nhân lúc còn nóng ăn đi, để lạnh mùi vị không ngon.”

“Cha mẹ hai người mau ăn đi, trên đường cực khổ.”

Cha Liễu mẹ Liễu quả thật cũng đói bụng, bụng to ăn, còn khen Tô Mặc Nhiên làm đồ ăn ngon lắm.

Cha Liễu mẹ Liễu đến sân nhỏ này rất được hoan nghênh, mẹ Liễu làm được một tay thức ăn ngon, hơn nữa mang theo không ít đặc sản quê hương trước tới thăm con gái, cô và Tôn Hiểu Mỹ hai người cũng ăn không ít đồ ngon.

Vào ngày đến đây, Liễu Nghiên Vũ liền dẫn cha mẹ đến chỗ trưởng thôn chào hỏi, dù sao phải ở trong thôn một thời gian ngắn. Trong thôn không phân phát lương thực cho người bên ngoài đến, đây là quy củ, nhưng bọn họ có thể tự động mau cùng đồng hương hoặc đến trấn trên mua.

Tổng Khai Minh đi, căn nhà vốn thuộc về hắn trong thôn muốn lấy lại, hiện giờ vừa đứng cho cha Liễu mẹ Liễu ở, đây cũng là quan tâm lớn nhất mà trong thôn có thể cho. Liễu Nghiên Vũ vốn còn định nếu như trong thôn không sắp xếp chỗ, cô liền đưa nhà cho cha mẹ ở, mình ngủ chung với Tôn Hiểu Mỹ.

Cha Liễu mẹ Liễu đến chỗ thanh niên trí thức dâng lên một con giò luộc, nhà ai cũng không cung chiều con gái cung chiều thành như vậy. Hiện giờ nhà ai không phải mấy đứa con, cha mẹ nhà ai sẽ vì đứa con nào mà cố ý đi lại, còn phải nghỉ ngơi thời gian không ngắn, người đồ mất cũng không phải không có.

Ngô Mẫn vốn cho rằng sau khi Liễu Nghiên Vũ ly hôn sẽ vô cùng thê thảm, người phụ nữ đã ly hôn ở nông thôn có thanh danh không tốt, thường đều là trung tâm của lời đồn đại. Nhưng sau khi Liễu Nghiên Vũ ly hôn, mặc dù sa sút tinh thần một khoảng thời gian, nhưng lại giống như người không có việc gì, bình thường chung đụng với người ta cũng không còn thấy tự ti ngược lại càng thêm tự tin, điều này vốn cho cô ta có nhan sắc không sai giờ càng thêm nét mặt tỏa sáng, hiện giờ cha mẹ cô ta còn đặc biệt vì cô ta mà chạy tới, điều này khiến cho Ngô Mẫn thiếu chút nữa cắn gãy răng.

“Một người phụ nữ từng cưới một lần có gì hay mà đặc chí.”

“Không trách được Tổng Khai Minh không cần cô ta, cả ngày không làm việc, ăn mặc trang điểm xinh đẹp trên hoa ghẹo nguyệt, thật sự coi mình là thiên kim tiểu thư.”

“Nói là Tổng Khai Minh ngoại tình, chuyện ở đây ai biết đã xảy ra chuyện gì, không chừng bởi vì Liễu Nghiên Vũ là một con gà mái không để trứng mới ly hôn, vì danh tiếng của mình mà đẩy tội danh lên người Tổng Khai Minh, thật đúng là vô si.”

Vài lời đồn không tốt dần dần truyền ra từ trong thanh niên trí thức.

Tình huống trước mắt là như thế nào?

Liễu Nghiên Vũ vừa mới mở cửa đã thấy người đàn ông đứng đặc đứng ở phía ngoài, khoác áo bông dày, trong tay xách một túi lớn.

“Có chuyện gì sao?” Liễu Nghiên Vũ tỏ vẻ khẩn trương nhìn anh.

Trí nhớ về một đêm kia đã bị Liễu Nghiên Vũ ấn sâu trong đáy lòng, cô thật sự không biết dùng thái độ gì đối mặt với người đàn ông đã từng giúp đỡ mình. Cô không thông minh cũng không ngu ngốc, cô cũng biết một chút tâm tư của người đàn ông trước mặt, cho dù trước kia không biết, trải qua một đêm ở chung muốn giả bộ không biết cũng không được.

Nhưng bây giờ cô không thể đáp lại bất cứ điều gì, không chỉ bởi vì cô vẫn chưa quên đi đau đớn, còn có gần đây lời đồn đại trong thôn càng lúc càng mãnh liệt, lúc này còn truyền ra chút nói bóng nói gió, cô thật sự sẽ bị nước bọt của đám bà tám kia làm chết đuối.

Thạch Cương si mê nhìn người phụ nữ trước mặt, kể từ sau khi cha Liễu mẹ Liễu đến đây, cuộc sống của Liễu Nghiên Vũ cực kỳ thư thái, sắc mặt đỏ thắm thần thái sáng láng, đây quả thật không khoa học, đây là trạng thái mà người phụ nữ vừa ly hôn nên có sao?

Điều này khiến cho anh xuống tay như thế nào, cách thức ôn nhu săn sóc thừa cơ mà vào một lần ra tay chiếm được v.v... mà Từ Tường hoa hoa công tử đó dạy anh thực hành như thế nào? Chẳng lẽ anh còn phải tiếp tục chịu đựng một mình tiếp, không được, phải trở về tìm Từ Tường thương lượng một chút.

“Anh tìm Tô Mặc Nhiên.” Trong đầu liên tục xoay chuyển nhưng trên mặt vẫn sóng êm gió lặng, Thạch Cương nói ra được lý do tốt.

“Hiện giờ Mặc Nhiên không có ở đây, đi nhà giáo viên Trương ăn cơm.” Liễu Nghiên Vũ thờ phào nhẹ nhõm, chỉ sợ anh nhất thời rối rắm nói ra một vài lời không thể cứu vãn.

Thạch Cương nghĩ thầm, Từ Tường cũng được gọi đi nhà họ Trương ăn cơm, tôi còn có thể không biết cô ấy không có ở đây sao, cô ấy mà ở đây còn chưa tới rồi.

“Vậy em giúp anh đưa cái này cho cô ấy, nói cảm ơn cô ấy đã giúp anh nắn lại xương.” Nói xong chuyển túi xách lớn trong tay mình vào trong phòng.

“Được, chờ cô ấy trở lại em nói cho cô ấy.” Liễu Nghiên Vũ nhìn túi đồ còn rất nặng cũng không biết đựng cái gì, không phải đồ của mình cô cũng không tiện hỏi.

“Được, vậy anh đi trước.” Nói xong Thạch Cương đi thẳng về nhà rồi, chờ nhanh chóng thương lượng một chút đối sách với Từ Tường, thừa dịp cha mẹ

của cô đều ở đây định chuyện ra.

Nhìn Thạch Cương từ khi bắt đầu vào nhà vẫn mặt không chút thay đổi (Hơ, đó là do anh ta vẫn đang suy nghĩ sự tình, lực chú ý không ở đây), Liễu Nghiên Vũ cảm thấy người đàn ông dịu dàng xấu hổ đêm đó hình như là ảo giác thật ra chỉ tồn tại trong ảo tưởng của mình.

Phụ nữ chính là sao mâu thuẫn như vậy, hy vọng Thạch Cương đừng nói vài lời khiến cho cô khó xử, đợi đến thật sự như cô mong muốn, trong lòng lại cảm thấy không thoải mái.

Liễu Nghiên Vũ lắc lắc đầu, mình rốt cuộc đang suy nghĩ gì, còn ngại sự tình chưa đủ nhiều sao? Đừng nghĩ.

Ba miệng ăn nhà họ Liễu thương lượng một chút, quyết định ngày mai đi trấn trên mua lượng lớn gạo và dầu, lại mua chút trứng gà, bột mì, bột ngô với đường hương trong thôn, cộng thêm khẩu phần lương thực của con gái qua mùa đông ở đây chắc là đủ.

Liễu Nghiên Vũ nói lễ mừng năm mới trong thôn còn có thể phát một ít hàng tết, có trứng gà thịt heo, kêu bọn họ đi trấn trên dùng mua.

Tô Mặc Nhiên com nước xong trở lại nhà, Liễu Nghiên Vũ giao đồ Thạch Cương đưa tới cho cô, Tô Mặc Nhiên mở ra nhìn, lại là một túi gạo, ước chừng có năm sáu chục cân.

Thạch Cương này thật sự lợi dụng cô hoàn toàn, thứ này tặng cho ai vừa nhìn hiểu ngay, cô có khẩu phần lương thực trong thôn phát, tặng thêm gạo có ích lợi gì?

Tô Mặc Nhiên xách gạo vào trong phòng bếp, nói với hai mẹ con nhà họ Liễu đang dọn dẹp trong phòng bếp: “Di à, ngày mai mọi người không cần lên trấn trên mua gạo rồi, vừa đúng có một thanh niên trí thức tặng một túi gạo tới đây, mọi người lấy ăn đi.”

“Như vậy sao được, đây là người ta đưa cho cháu, chúng ta sao có thể ăn.” Mẹ Liễu vừa nghe vội vàng từ chối. d1en d4nl 3q21y d0n

“Không sao đâu dì, dù sao cũng tặng không, mọi người ăn đi.”

“Cái này không được, không được, tại sao có thể chiếm tiện nghi của cháu, nếu không như vậy đi, chúng ta lấy tiền mua của cháu.”

“Như vậy sao được, quan hệ giữa cháu và chị Nghiên Vũ, nói tiền sẽ tổn thương tình cảm.” Nếu cô thật sự thu tiền nhà họ Liễu, quay đầu lại không biết Thạch Cương có chém cô không.

“Anh em ruột thịt còn cần tính toán rõ ràng, không lấy tiền, chúng ta không thể ăn.”

“Chị Nghiên Vũ, chị nói một câu đi, nếu chị không muốn bây giờ em liền trả về, đến lúc đó...” Đến lúc đó nếu Thạch Cương định làm gì cô đã không thể quản được.

“Mẹ, để cho mẹ ăn thì mẹ cứ ăn đi, con và mấy người Mặc Nhiên không cần khách khí như thế.” Liễu Nghiên Vũ cuối cùng giữ lại túi gạo này, cô không ngờ Thạch Cương còn biết đưa gạo tới.

“Đúng thế đúng thế, không cần khách khí.” Cuối cùng hoàn thành nhiệm vụ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Từ Tường Phát Bệnh

Sau khi Từ Tường com nước xong ở nhà họ Trương trở về khu thanh niên trí thức.

Chỗ ngực Từ Tường mơ hồ đau đớn, giống như có thứ gì đó đang không ngừng ngo ngoáy, anh cố nén đau đớn đi cùng một chỗ với Tô Mặc Nhiên.

“Anh làm sao vậy?” Tô Mặc Nhiên hỏi.

“Hả? A, không có gì.” Ở đây trừ Thạch Cương, hai ông cụ Trương Hoài Dật và Bạch Minh Viễn ra, những người khác cũng không biết bệnh tình của mình, anh cũng không thể nhiều lời.

“Em thấy anh đầu đầy mồ hôi, đôi môi tái nhợt, giống như đáng về quá không thoải mái.” Tô Mặc Nhiên làm bộ như tò mò hỏi.

“Có thể do hai ngày nay thân thể không tốt lắm, hôm nay lại uống rượu, thân thể hơi yếu, nghỉ ngơi một đêm sẽ hết chuyện.”

“Vậy thì tốt.” Tô Mặc Nhiên cũng không hỏi tới, trong lòng suy nghĩ kết quả không sai biệt lắm với dự đoán của cô.

Từ Tường về đến nhà, vừa bước vào phòng, Thạch Cương liền từ phòng bên cạnh đi tới, nhìn bước chân Từ Tường hơi choạng vạng lập tức đỡ cậu ấy ngồi trên giường gạch.

“Sao lại thế này, sao lại giống như bệnh trạng phát bệnh, không phải còn chưa tới thời gian sao?” Thạch Cương tỏ vẻ trầm trọng hỏi.

“Không có việc gì, không nghiêm trọng, chính là trước ngực hơi đau, chắc không phải phát bệnh.” Từ Tường đưa tay sờ lên ngực, đau đốn hôm nay tới kỳ quái, chẳng lẽ bệnh tình có gì thay đổi? Hay là...

“Trước tiên uống thuốc đi.” Thạch Cương nhanh chóng lấy viên thuốc Từ Tường thường uống ra, rót cho cậu ấy ly nước.

Từ Tường nhận lấy nước và thuốc uống vào, sau khi uống thuốc vào cảm thấy tốt hơn nhiều, cả người cũng thả lỏng xuống.

“Gặp được Liễu Nghiên Vũ?” Từ Tường hỏi.

“Gặp được.”

“Đưa gạo cho người ta rồi?”

“Đã đưa rồi, buổi tối Tô Mặc Nhiên trở lại cô ấy chắc biết phải làm sao.”

“Không gặp cha mẹ cô ấy sao?”

“Không gặp, chỉ có điều trạng thái của Liễu Nghiên Vũ dường như không tệ, không có cái gì mà đau lòng sa sút như cậu nói, vậy phải làm sao bây giờ, hôm nay gặp tớ còn tỏ vẻ đề phòng, giống như sợ tớ ăn luôn cô ấy đi.” Thạch Cương nói tỏ vẻ thất bại.

“Nhìn dáng vẻ không có tiền đồ của cậu kìa.” Từ Tường trầm nghĩ trong lòng, Liễu Nghiên Vũ đề phòng cậu còn đề phòng một chút cũng không sai, cậu vốn muốn ăn cô ấy, không chỉ ăn người còn định ăn luôn cả tim, cậu đồ sói đuôi dài này.

“Hôm nay cậu ở nhà họ Trương làm cái gì, tại sao bệnh tình lại đột nhiên phát tác?”

“Cũng vẫn ăn uống như bình thường không có gì đặc biệt, phải nói đặc biệt chính là ăn hai viên kẹo táo đỏ mật ong Tô Mặc Nhiên mang đến, sau đó cảm thấy ngực hơi đau một chút, chẳng lẽ...” Trong mắt Từ Tường thoáng qua một tia sáng, anh cảm thấy lần đột nhiên phát bệnh này của anh khẳng định không thoát khỏi liên quan tới Tô Mặc Nhiên, có lẽ cô ấy biết được cái gì, nhìn một tay nắn xương của cô ấy cũng biết cô ấy không đơn giản, nhìn dáng vẻ chắc lúc nào tìm thời gian gặp cô ấy.

“Cậu hoài nghi kẹo táo đỏ mật ong có vấn đề?”

“Sợ rằng không chỉ kẹo táo đỏ mật ong có vấn đề, người làm kẹo táo đỏ mật ong còn là vấn đề lớn hơn.” Từ Tường khẳng định nói.

“Có ý gì? Tô Mặc Nhiên có vấn đề?” Thạch Cương cảm thấy chuyện này không thể nào, anh và Từ Tường tới đây thân phận đều được bảo vệ cẩn mật, lại nói Tô Mặc Nhiên là cháu gái của bạn ông cụ Trương, nếu như có vấn đề ông cụ Trương không thể nào không rõ ràng!

“Thì có lẽ vậy, chuyện này tớ phải thương lượng một chút với ông nội, xem ông cụ nói như thế nào.” Ngày mai Từ Tường sẽ đi gửi điện báo.

“Vậy cũng được, cậu nghỉ một lát, tớ đi múc nước cho cậu, tắm xong đi ngủ sớm một chút.”

Sau khi Tô Mặc Nhiên trở về nhà suy nghĩ một chút tình cảnh ăn cơm tối nay cũng xác định được Từ Tường đúng là trúng thất nhật phệ tâm cổ, hôm nay cô cố ý mang kẹo táo đỏ mật ong đi, chính là định thử dò xét phản ứng của Từ Tường một chút. Quả nhiên không ngoài dự đoán của cô, Từ Tường ăn hai viên kẹo táo đỏ mật ong xong liền biến sắc, mặc dù hết sức che giấu, nhưng vẫn không chạy thoát được ánh mắt của cô.

Từ Tường này thật sự giống như trâu bò, đau đốn khoan tim như vậy cũng có thể nhịn. Nếu như nói đứt tay là đau đốn cấp một, phụ nữ sinh con là đau đốn cấp mười, vậy thất nhật phệ tâm cổ này chính là cấp hai mươi, đoán chừng năm đó Quan Vũ cạo xương chữa thương cũng không khác anh ta lắm.

Bản thân cô là người chỉ bị vết thương nhỏ thôi đã đau chết đi sống lại đau nửa ngày, thật sự không thể giải thích được cứ mỗi bảy ngày đau một lần là khái niệm gì, nhưng chuyện này cũng không làm trở ngại cô kính nể Từ Tường con “Rùa Ninja” này, dựa vào điểm này, cô đều có kích động lập tức đi giải độc giúp anh ta.

Cô chui vào trong không gian, lật tất cả sách thuốc liên quan đến cổ và độc trong không gian ra cẩn thận tìm đọc, cần phải làm không hề có chút sơ hở nào. Cô chưa từng tiếp xúc với thứ này, chỉ có thể theo sách thuốc tự mình tìm hiểu, trước khi chưa hết sức nắm chắc vẫn không hành động thiếu suy nghĩ để tránh biến khéo thành vụng.

Trong lòng Tô Mặc Nhiên suy nghĩ không nóng nảy từ từ nghiên cứu, bên chỗ Từ Tường lại không nghĩ như vậy rồi.

Từ Tường bị trúng bệnh lạ này từ năm năm trước, tìm hiểu danh y khắp thiên hạ đều bó tay hết cách vốn không biết anh bị bệnh gì, càng đừng nói tới tiến hành điều trị, chỉ có thể dựa vào tác dụng của thuốc để giảm bớt cảm giác đau đốn. Hơn nữa chất độc này tổn hại chức năng cơ thể làm ngăn chặn tuổi thọ, rất nhiều bác sĩ đều kết luận anh sống không quá ba mươi tuổi, năm nay anh đã hai mươi tuổi rồi, nói cách khác tính đi tính lại cũng chỉ có tám năm tuổi thọ. Gia tộc vì vậy mà gặp đã kích không lờ, anh là người đàn ông duy nhất vào thế hệ này của nhà họ Từ, trung niên tang con, tuổi già tang cháu, không người nối nghiệp, gầy người hương khói là một phương pháp ác liệt nhất.

Hiện giờ không dễ dàng có người biết được loại bệnh này, dường như còn hết sức hiểu rõ, đây quả thật khiến cho anh mừng rỡ như điên, anh lập tức gửi điện báo cho ông cụ Từ chương môn nhà họ Từ ở Kinh thành, báo lại tình huống một lần, hỏi thăm có phải chọn lựa hành động không.

Sau khi ông cụ Từ nhận được điện báo do cháu nội gửi về, một mình trốn trong thư phòng suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng ông kêu Từ Tường trước không nên hành động thiếu suy nghĩ. Tật bệnh mà danh y thiên hạ này cũng chưa bao giờ nghe tới, một cô gái nhỏ lại biết, chuyện này như thế nào cũng cảm thấy quý dị.

Ông cụ kêu Từ Tường tiếp tục tiếp xúc với Tô Mặc Nhiên thuận tiện dò thăm xem có tình huống khác thường gì không, chờ ông tra rõ bối cảnh gia đình Tô Mặc Nhiên rồi lại nói. Sau khi gửi điện báo cho Từ Tường xong, ông cụ lập tức kêu người dưới đi thu thập tất cả tin tức về Tô Mặc Nhiên, có hết sức càng chi tiết càng tốt.

Ông cụ Từ nói với Từ Tường, nếu như cô ấy cảm thứ gì đến dò xét cháu nói không chừng hiện giờ đang chờ cháu đi mắc câu, vẫn chờ một chút, nói không chừng cô ấy chờ không kịp liền tự mình đưa tới cửa.

Từ Tường suy nghĩ một chút cảm thấy không tệ, nếu như cô ấy muốn đưa tới sự chú ý của mình nhất định có toan tính, mình không thể làm gì khác ngoài đợi cô ấy bại lộ bí mật là được.

Đáng tiếc hai ông cháu nhà họ Từ đều nghĩ sai, Tô Mặc Nhiên vốn không phát hiện ra Từ Tường đã phát giác chuyện cô biết bệnh của anh. Đồi trước Tô Mặc Nhiên chính là một trạch nữ chưa từng trải qua âm mưu quỷ kế gì, tâm cơ không sâu. Tại sao có thể so sánh được với Từ Tường người ra đời trong gia tộc lớn, từ nhỏ lớn lên trong hoàn cảnh đấu tranh quyền lực tôi lừa anh gạt, sao cô có thể nghĩ đến sự quan sát của Từ Tường lại nhạy cảm như thế, nhất định chính là nhân tính *. Cô thử dò xét Từ Tường chính là bởi vì tò mò, hiện giờ xác định rồi đương nhiên quan tâm cũng không có, mặc dù cô bội phục kiên nghị ân nhân của Từ Tường nhưng sẽ không vội vàng đi ôm chuyện, cô và Từ Tường cũng chính là quan hệ đồng nghiệp bình thường, nói khó nghe một chút chính là sống chết của anh không liên quan một chút nào đến cô.

(*) Nhân tính: chỉ một người đặc biệt có tâm nhân, có khả năng tính kế, đối nhân xử thế khôn khéo, không dễ gạt gẫm, xử sự khéo léo đưa đẩy không chịu thiệt thòi.

Nếu như Từ Tường muốn đợi Tô Mặc Nhiên chủ động đi tìm anh, vậy anh nhất định phải thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Kể Chuyện Xưa

Bắt đầu từ ngày đó, Từ Tường và Tô Mặc Nhiên tiếp xúc nhiều, anh cũng bắt đầu quan sát cẩn thận cô gái mang một chút sắc thái thần bí này, anh làm rất bí ẩn, người ngoài vốn không nhìn ra.

Về Liễu Nghiên Vũ, Từ Tường đề nghị với Thạch Cương chính là trước án binh bất động, cô ấy mới vừa ly hôn chính là lúc ở nơi đầu sóng ngọn gió, lúc này nếu tuôn ra tin tức gì càng thêm bất lợi cho cô ấy. Hiện giờ chỉ có thể lảng lạng quan tâm, âm thầm không tiếng động, lưu lại ấn tượng tốt trước mặt hai cụ, về sau tự nhiên sẽ nước chảy thành sông.

Bé con à bé con cậu đừng quá tham, qua ngày mùng tám tháng chạp chính là qua năm, qua ngày mùng tám tháng chạp cách cuối năm càng ngày càng gần.

Cháu trai Trương Trí Viễn nhà Trương Hoài Dật cũng được đưa đến nông thôn đón lễ mừng năm mới.

Tiểu Trí Viễn năm nay mười tuổi, bình thường ở cùng cha mẹ trong huyện thành, vào ngày trường học nghỉ cũng tới nông thôn chơi. Lần đầu tiên thấy cậu bé Tô Mặc Nhiên cho cậu bé một thanh kẹo sữa, từ đó về sau thằng nhóc này liền dính lấy cô.

Trương Trí Viễn rất thích chị xinh đẹp này, bởi vì chị biết làm rất nhiều đồ ăn ngon, sơn tra ngào đường, bóng gạo mật ong, kẹo táo đỏ mật ong, khoai tây chiên, đậu phộng xốp giòn, v.v... Những thứ này đều là thứ mà cậu bé khi ở trong thành đều không được ăn, cũng chưa từng thấy có người bán.

Chủ yếu nhất là chị Tô còn có thể kể chuyện xưa để nghe.

Có một ngày Tô Mặc Nhiên không có việc gì thì kể cho tiểu Trí Viễn một đoạn Na Tra náo biển, không nghĩ tới lần này càng không thể cứu vãn, đứa bé này coi cô thành vua kể chuyện xưa, mỗi ngày vừa đến buổi chiều, cơm nước xong còn không kịp chờ đợi tới đây nghe chuyện xưa, tự mình tới nghe còn không tính, kêu cả mấy bạn nhỏ thường chơi tốt ở trong thôn tới nghe chung, mấy đứa nhóc kia mang theo băng ghế đồ ăn vặt nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh ngồi trước kháng của cô chờ nghe chuyện xưa.

Cô vắt hết óc kể mấy chuyện nhỏ Hậu Duệ bắn mặt trời, Tinh Vệ lấp biển, Trầm Hương cứu mẹ, bát tiên quá hải, v.v..., khi tế bào não của cô sắp chết sạch, cô đột nhiên ý tưởng lóe lên, dứt khoát kể chuyện dài, sau đó liền kể về Tây du ký, mỗi ngày kể một tập, chuyện xưa lại dài, đủ kể tới một năm.

Tây du ký khi là một bộ phim truyền hình kinh điển, đặc biệt là phiên bản Lục Tiểu Linh Đồng đóng vai diễn viên chính quả thật có thể nói là “Kịch thần”, nghỉ hè hàng năm đều có đài truyền hình không ngừng phát lại, nội dung tình tiết đã sớm thuộc như cháo, chỉ có điều cô vẫn vào không gian tìm khắp nguyên tác và phim truyền hình ra ôn tập một lần nữa, còn ghi chép, mẹ nó, còn nghiêm túc hơn năm đó đi học.

“Hôm nay chúng ta lại kể một chuyện xưa mới.” Tô Mặc Nhiên ngồi xếp bằng trên kháng, trên kháng để một bình trà và ba cái tách. Phía dưới là tám đứa bé ngồi xếp thành một hàng, có lớn có nhỏ, trong tay mỗi đứa đều ôm bông ngô, trên người mang theo bình nước. Kể từ sau khi cô làm ra bông, đồ ăn vật này thịnh hành ở trong thôn xóm, nguyên liệu món ăn này cũng không đắt, người lớn cũng bằng lòng làm một chút cho đứa bé nhà mình.

Kể từ sau khi nghe chuyện xưa của cô, Tôn Hiểu Mỹ và Liễu Nghiên Vũ cũng theo tới tham gia náo nhiệt, lúc này hai người đều ôm bông ngô ngồi trên giường gạch, hai người bạn xấu này, Tô Mặc Nhiên đã không dám nhìn thẳng.

“Có chuyện xưa gì mới?” Tôn Hiểu Mỹ tò mò hỏi, cô đều không biết trong bụng Tô Mặc Nhiên có nhiều chuyện xưa để nghe như vậy.

Liễu Nghiên Vũ từng nghe cha Liễu nói, Tô Mặc Nhiên kể đều là chuyện xưa thần thoại cổ đại.

Sau khi cha Liễu đến vừa mới bắt đầu còn chưa thích ứng, sau đó vào tiểu học trong thôn đi dạo một chút làm quen với Trương Hoài Dật, lập tức thành tri kỷ, hiện giờ ban ngày gần như đều ở nhà họ Trương, có lúc cơm cũng không trở lại ăn.

“Hôm nay kể chuyện xưa Tây du ký, chính là một con khỉ, một con heo, một kẻ ngốc cộng thêm một con ngựa, hộ tống một hòa thượng đi Tây Thiên thỉnh kinh, trên đường gặp phải các loại yêu ma quỷ quái đánh cướp, trải qua chín chín tám mươi mốt nạn, cuối cùng thành công.” Tô Mặc Nhiên trực tiếp sử dụng lời nói thẳng thắn rõ ràng nhất miêu tả một chút tình tiết đại khái của tây du ký.

“Chị Tô chị mau kể đi, em sắp không đợi kịp.”

“Đừng vậy, đừng vậy.”

“Mau kể, mau kể.”

...

Một đám nhóc ngồi phía dưới náo loạn lên.

“Được rồi, được rồi, đừng ồn ào, bây giờ bắt đầu kể.”

Tô Mặc Nhiên uống một ngụm nước, trầm giọng, chuyện xưa bắt đầu kể.

“Ở cổ đại xa xôi, phía đông có một quốc gia tên là nước Ngao Lai, quốc gia này có một tòa hoa quả sơn, trên núi có một tảng đá tiên. Tảng đá tiên này mỗi ngày hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, dần dần có linh tính, đột nhiên có một ngày tảng đá nứt ra, sinh ra một con khỉ đá. Con khỉ đá này tránh nắng với đám khỉ trong núi, vô ý phát hiện ra một thác nước từ trên đỉnh núi chảy xuống. Khi con xung phong đứng ra, chui vào thác nước, phát hiện bên trong lại là một hang động rộng rãi, yên tĩnh, tất cả con khỉ báỉ khi đá là vua, gọi nó là Mỹ Hầu Vương...”

Cô kể từ chỗ Hầu Vương ra đời đến đại náo thiên cung, thu phục Trư Bát Giới, chờ nói đến ba lần đánh bạch cốt tinh thì trong phòng nhỏ của cô đã đầy ắp người. Trẻ con trong thôn, thanh niên trí thức ở khu thanh niên trí thức, hai ông cụ Trương Hoài Dật và Bạch Minh Viễn này cũng chạy tới tham gia náo nhiệt, cô biết cuộc sống lúc này không có trò giải trí gì, nhưng đừng khủng bố như vậy đi, đối mặt với nhiều người như vậy cô bắt đầu hơi kinh sợ.

Đứa bé chỉ kèm theo ghế ngồi và đồ ăn vật, người lớn mang theo nhiều hơn, khâu bao tải mang theo kim chỉ, bao tải; bên cô lau mang theo chày búa có lau; mỗi người đều không phải tay không mà đến, trên tay mỗi người đều mang theo chút việc, vừa nghe chuyện xưa vừa làm việc, hai việc làm không trễ nải. Phòng vốn không lớn vừa đến thời gian bắt đầu kể chuyện liền bị chen lấn tràn đầy.

“Tôn Đại Thánh khổ cầu Đường Tăng, Đường Tăng vẫn không chịu tha thứ cho ngài, ngài chỉ đành nhịn đau từ biệt sư phụ, cưỡi cân đầu vân trở về động Thủy Liêm ở Hoa Quả sơn. Trên đường nghe tiếng nước chảy huyền ảo, ngài dừng lại giữa không trung nhìn xuống, thì ra là thủy triều trên biển rộng phát ra tiếng vang. Đại Thánh liền nghĩ đến sư phụ, không nhịn được lệ rơi đầy mặt, cũng không biết sau khi đi, trên đường bọn họ đi Tây Thiên thỉnh kinh sẽ xảy ra chuyện gì...”

“Muốn biết câu chuyện về sau như thế nào, lại nghe lần tới phân giải.”

Cuối cùng nói xong, Tô Mặc Nhiên cảm lý lên uống một ngụm nước, trầm giọng nói hơi khô khốc, cô bây giờ chính là nâng tảng đá tự đập chân mình. Kể từ sau khi cha mẹ Liễu Nghiên Vũ tới, mẹ Liễu liền tiếp nhận tất cả công việc trong phòng bếp, cô mỗi ngày đều có sẵn thức ăn chỉ thỉnh thoảng giúp một tay nhóm lửa, hiện giờ chính là nông nhàn cả ngày không có chuyện gì làm, tâm huyết dâng trào mới kể câu chuyện xưa cho Trương Trí Viễn, không nghĩ tới bây giờ sẽ biến thành như vậy.

“Chị Tô, kể tiếp đi, kể tiếp, tiếp theo như thế nào?”

“Đừng vậy, đừng vậy, như thế nào, Đường Tăng này thật xấu.”

“Trư Bát Giới cũng hư.”

Chuyện xưa dừng ở đây các bạn nhỏ phía dưới không chịu, rồi rít nói cách nhìn của mình với chuyện xưa này, đều yêu cầu kể tiếp.

“Tiếp theo lại nói đến một chút dẫn dắt từ chỗ chuyện xưa này: Đường Tăng trong chuyện xưa này nói cho chúng ta biết, không nên bị hiện tượng mặt ngoài dối trá làm ra vẻ bị mê hoặc, cần phải xuyên qua hiện tượng nhìn bản chất.”

“Tôn Ngộ Không nói cho chúng ta biết: Thứ nhất, làm việc phải triệt để, nhỏ cỏ không nhổ tận gốc gió xuân thổi tới mầm non lại trỗi lên; thứ hai, khi bị vây nơi đầu sóng ngọn gió phải trực tiếp nói rõ quan hệ lợi hại, đừng chuyên quyền độc đoán, phải giỏi khơi thông, tránh cho dẫn tới hiểu lầm.” Diễn đàn lee quý đồn

“Trư Bát Giới nói cho chúng ta biết đừng vì riêng tư của bản thân mà ảnh hưởng tới đại cục.”

“Cả chuyện xưa nói cho chúng ta biết, một đoàn thể chỉ có tin tưởng lẫn nhau, trên dưới một lòng mới có thể lấy được thắng lợi.”

“Được rồi, quý cù cũ, hôm nay liền đến đây thôi, muốn nghe ngày mai trở lại, cỗ hòng chị Tô của các em cũng sắp bốc khói rồi.” Tô Mặc Nhiên kiên quyết không hề động đậy, nhanh chóng nói xong dẫn dắt chuyện xưa này cũng không quản những đứa bé này nghe hiểu được hay không, cô chỉ muốn kết thúc nhanh một chút, nói gọn, nói tiếp nữa ngày mai cỗ hòng sẽ cầm.

Mấy người bạn nhỏ vốn tưởng rằng làm nũng, ăn vạ, giả đáng yêu, có thể khiến cho chị Tô tiếp tục kể tiếp, nhưng làm như thế nào quân địch cũng phòng thủ thật sự chắc chắn, phe ta không thể làm gì khác hơn là buông tha tiến công, đi trở về phủ.

“A, a, về nhà chứ sao.”

“Đi, đi thôi.”

Nghe cô nói như vậy, mấy người bạn nhỏ cũng không làm ầm ĩ, mỗi một đứa cầm ghế của mình đi theo người lớn cùng nhau tan cuộc.

Mọi người đi hết, Tô Mặc Nhiên và Liễu Nghiên Vũ Tôn Hiểu Mỹ cùng nhau quét dọn “Chiến trường”, cũng may tất cả mọi người rất tự giác, đồ mình mang tới mình mang đi, ăn đồ ăn vặt cũng mang rác đi, tình huống tốt hơn về sau khi xem phim chiếu bóng ném đồ đầy đất nhiều.

Đám người tan cuộc tốp năm tốp ba đi về nhà, có một nhóm đi chung thảo luận tình tiết câu chuyện, có người gấp gấp đi về nhà thuật lại chuyện xưa hôm nay cho những người khác, toàn thôn bởi vì chuyện xưa của Tô Mặc Nhiên mà náo nhiệt thêm mấy phần.

“Không nghĩ tới nha đầu này còn có bản lĩnh vậy, chuyện xưa kể được không tệ, đặc biệt là tổng kết cuối cùng đó.”

Bạch Minh Viễn và Trương Hoài Dật cùng nhau nghe xong chuyện xưa trở về nhà họ Trương, bắt đầu từ khi Tô Mặc Nhiên kể chuyện xưa, mỗi lần nghe xong chuyện xưa, Trương Trí Viễn trở về sẽ khoe khoang với hai ông nội hôm nay nghe được câu chuyện gì, mặc dù tự thuật không được trọn vẹn nhưng hình dáng đại khái của chuyện xưa nói rất rõ.

Sau đó người nghe càng ngày càng nhiều, bọn họ cũng đi lắng nghe một phen, phát hiện kể được thật sự không tệ, sau đó cùng đứa cháu nhỏ nhà họ Trương ngày ngày đi báo cáo, giải buồn.

“Là không tệ, không ngờ con bé con nhỏ tuổi mà có thể có phần giải thích này.” Trương Hoài Dật nhấp một ngụm trà nóng nói, bày tỏ tán thưởng với việc mỗi lần Tô Mặc Nhiên kể chuyện xưa xong đều sẽ phát biểu một chút giải thích, bình thường những giải thích này đều là tích cực, có ý nghĩa giáo dục, có lúc sẽ đưa ra một tổng kết lại có chứa ý vị châm biếm không giải thích được.

“Chỉ có thể nói cháu gái lão Tô được dạy tốt, ông ấy ở dưới suối vàng biết được cũng có thể nghỉ ngơi, nếu đời cháu nhà chúng ta cũng giống như con bé, tôi chết không tiếc.”

“Mấy đứa cháu nhà ông cũng không tệ, chỉ có ông ngoại này ngoại kia.”

“Đúng rồi, chuyện này ông suy tính như thế nào, bây giờ không phải đã có sẵn thí sinh sao?” Bạch Minh Viễn hỏi.

“Ừ, tôi thấy có thể, tìm một cơ hội tôi nói một chút với con bé.” Trương Hoài Dật suy nghĩ một chút nói.

“Tôi thấy con bé có thể làm, không ai thích hợp hơn con bé.”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Giết Heo Và Câu Đói

Qua hai mươi bốn mỗi nhà cũng có thể phải chuẩn bị nghênh đón năm mới, có câu ca dao dân gian nói ra tập tục lễ mừng năm mới ở Đông Bắc: Hai mươi ba, tiễn Táo Vương; hai mươi tư, quét dọn nhà cửa; hai mươi lăm, đậu phụ đông hai mươi sáu, đi mua thịt; hai mươi bảy, làm thịt gà trống; hai mươi tám, nhào bột mì; hai mươi chín, chưng bánh bao; tối ba mươi nấu một đêm; mừng một, mừng hai đi đây đường.

Có thể nói qua hai mươi bốn mỗi nhà đều bận rộn, đại hội kể chuyện xưa cũng tạm thời chấm dứt.

Hai mươi bốn tháng chạp, cửa ải cuối năm giáng xuống tới, từng nhà giữa trưa quét dọn, phương Bắc gọi là “Quét dọn nhà cửa”, phương Nam gọi là “Phui bụi trần”. Sáng sớm Tô Mặc Nhiên đã đứng lên quét dọn vệ sinh, rửa sạch các đồ dùng trong nhà, phui trừ bụi bặm mạng nhện trong nhà, nhân dịp thời tiết tốt tháo giặt mền rèm cửa sổ.

Qua hai mươi bốn liền bắt đầu chính thức chuẩn bị để nghênh đón năm mới.

Mấy đứa bé nghịch ngợm trong thôn bắt đầu tán loạn ở khắp tất cả các góc trong thôn, tốp năm tốp ba kết bạn đi câu băng, bắt gà rừng, đánh chim nhỏ, bận rộn đến cực kỳ vui vẻ.

Đến mỗi lễ mừng năm mới vui vẻ nhất chính là đứa bé, lễ mừng năm mới có quần áo mới giày mới, bình thường nào có quần áo mới, đều là “Lão đại mới, lão nhị cũ, lão tam may may vá vá lại”. Chỉ có đến thời điểm năm mới người lớn mới có thể bỏ được mua chút vải làm quần áo cho con nhỏ, để cho bọn chúng ăn mặc sạch sẽ náo nhiệt rực rỡ qua năm mới.

Lúc bình thường đến lễ mừng năm mới trong nhà còn có thể mua chút thức ăn mà bình thường không được ăn, nói ví dụ như thịt heo, gà vịt, kẹo. Lúc này bình người miệng ăn trong nhà đều không ít, còn chưa thực hiện kế hoạch hóa gia đình, mỗi nhà đều có mấy đứa bé, bình thường ngay cả dưa muối cũng không nhất định cam đoan đủ được, ăn một cái trứng gà cũng phải dùng dao bổ chia ra làm mấy miếng, mỗi người chỉ cho phép ăn một miếng.

Quan trọng nhất là tiền mừng tuổi, tiền mừng tuổi bình thường đều là năm xu, một hào, năm xu có thể mua một chén mì trên đường.

Thời đại này mặc dù vật liệu hiếm hục lại có thể hiện ra mùi vị năm mới, không giống như xuân vận sau này mua vé khó khăn, lái xe trên đường bị kẹt khó khăn lắm mới về đến nhà trừ bỏ lễ mừng năm mới càng ngày càng nặng, phong bao đỏ càng ngày càng dày, gần như không có gì khác bình thường, đã không tìm thấy cảm giác mừng năm mới.

(*) Xuân vận: chỉ hiện tượng di chuyển quy mô lớn trước và sau Tết âm lịch ở Trung Quốc.

Hai mươi sáu tháng chạp đi mua thịt, muốn mua thịt phải giết heo. Heo nơi này vốn đều nuôi lớn hai năm, bình thường đội sản xuất đặc biệt sắp xếp một người chăn nuôi heo, sáng sớm mỗi ngày, heo vội vàng đi qua mỗi cửa nhà, các nhà liền thả heo nhà mình chạy vào trong đội ngũ, buổi tối đuổi heo trở về, lại theo đường cũ đưa trở về cho các nhà.

Giết heo bình thường đều bắt đầu từ tháng chạp dứt quãng tiến hành giết mổ, Tô Mặc Nhiên chưa từng thấy giết heo có ý chạy đi tham quan một chút.

Mấy người đàn ông cường tráng bắt heo trong chuồng heo, đè heo lại, trói bốn chân heo lại, sau đó dùng đòn gánh gánh heo lên sân giết heo.

Trong sân để một thùng gỗ lớn, là chuyên dùng để giết heo, trong thùng gỗ để băng ghế dài. Đặt heo lên ghế dài, hai người đè thân và bốn chân heo lại không cho nó lộn xộn, người phụ trách giết heo lại đè đầu heo, chính là một đao về phía cổ, cắt vỡ cổ họng heo lấy máu.

Trong thùng gỗ đã sớm chuẩn bị một chậu rửa mặt đựng máu heo, trong chậu rửa mặt để muối và dầu, chờ đựng đầy máu heo rồi để sang bên cạnh hầm, một lát sau máu heo sẽ hầm thành khối.

Chờ sau khi heo chết hẳn, cời sợi dây trói chân heo ra, bỏ heo vào trong thùng gỗ. Đồ nước đã đun sôi trước đó vào trong thùng gỗ, bốn người cường tráng cầm bốn chân heo không ngừng nhúng vào trong thùng gỗ. Chờ ngâm không sai biệt lắm thì bắt đầu cạo lông heo, lông đầu heo và móng heo khó xử lý nhất, cần kiên nhẫn cực lớn.

Sau khi cạo sạch heo thì bắt đầu mở ngực phanh bụng, móc nội tạng heo ngâm nước, cắt lấy đầu heo, cuối cùng cân.

Giết heo tết là chuyện lớn của người trong thôn, già trẻ lớn bé sẽ tới đây quan sát, tình hình hết sức náo nhiệt.

Giết heo tết, tiếp theo còn phải hấp bánh mền thầu và nặn bánh nhân đậu, đặt mua đồ tết, sáng hai mươi chín hoặc ba mươi thì dán song cửa sổ, câu đối xuân, tranh tết.

Tới thời điểm năm mới người nhà trong thôn sẽ đến nhà giáo viên Trương xin câu đối xuân, mua nguyên tờ giấy đỏ cắt thành mảnh dài lớn nhỏ hoặc thành hình vuông. Bậc thầy thư pháp trong thôn đều ở nhà giáo viên Trương múa bút vẩy mực, đây chính là chuyện tốt, người tới lấy câu đối xuân bình thường đều mang một chút đồ tết tới tạ lễ, cảm ơn người viết câu đối xuân cho nhà bọn họ.

Tô Mặc Nhiên cũng đi giúp một tay, kiếp trước điều khiến cho cô kiêu ngạo nhất chính là chữ đẹp, khi đó không ai quản cô, cô thích bút lông viết chữ, luyện viết chữ cần bình tâm tĩnh trí, chính hợp với ý cô. Chỉ có điều cô không có ý tứ muốn đồ tạ lễ, coi như có tình giúp một tay.

Câu đối này có đặc sắc thời đại rõ ràng.

“Nghe lời Mao chủ tịch, cùng đi với Mao chủ tịch”, “Phát động hăng hái, nỗ lực phấn đấu”, “Gió mưa đưa xuân về, tuyết bay đón xuân tới”, “Tự mình bắt tay, áo ấm đủ ăn”, “Tự lực cánh sinh, gian khổ phấn đấu”.

So sánh với nhiều loại câu đối xuân sau này, câu đối bây giờ đơn giản mộc mạc càng chân chất hơn.

Viết xong cho người khác đương nhiên không thể quên mình, cô cũng viết một đôi câu đối cho viện nhỏ của mình, lại viết mấy tờ chữ “Phúc” thật to, định

trở về dán lên cửa sổ.

“Ừm, không ngờ cháu kể chuyện xưa thật hay, chữ viết càng tốt.” Trương Hoài Dật đi tới nhìn câu đối Tô Mặc Nhiên viết, cực kỳ vui mừng bất ngờ, hiện giờ có rất ít người trẻ có thể viết ra chữ đẹp rồi.

“Nào có, cũng chính là có thể gặp người mà thôi, so sánh với mọi người còn kém xa lắm.” Tô Mặc Nhiên không dám tự cao.

“Đừng tự coi nhẹ mình, viết thật không tệ, chữ của đàn ông và phụ nữ có phong cách không giống nhau, đừng hăm mộ bọn họ, ông thấy chữ của cháu cũng rất đẹp, chỉ có điều cũng không thể tự thỏa mãn, phải kiên trì luyện tập.” Bạch Minh Viễn cũng đi tới nhìn chữ cô viết.

Trâm hoa tiêu khải, chữ viết thanh tú đẹp đẽ, tao nhã trong trẻo dịu dàng, trôi chảy thanh nhỏ, mang theo ý tứ trong trẻo dịu dàng linh động. Trước kia cô viết chữ không xuất sắc như vậy, kể từ sau khi luyện bí quyết dưỡng sinh, sức lực cô tay, lý giải về thư pháp đều nâng cao hơn một cấp bậc, hiện giờ mới có thể viết ra chữ khiến cho người ta kinh ngạc.

“Đạ, cháu sẽ tiếp tục cố gắng, tranh thủ viết tốt hơn.”

“Được, đứa bé ngoan, đáng tiếc nha, ông ước gì có một đứa cháu gái thật tốt như vậy.” Bạch Minh Viễn nhìn cháu nội mình lại liếc nhìn Tô Mặc Nhiên, về mặt tiếc hận.

“Đừng để ý tới lão già không biết xấu hổ này, Mặc Nhiên à, buổi tối ba mươi qua đây ăn cơm đêm giao thừa đi, cha mẹ Trí Viễn cũng chính là vợ chồng nhà con trai út của ông cũng sẽ trở về, đến lúc đó cùng nhau náo nhiệt một chút.” Trương Hoài Dật nghĩ tới cô một thân một mình ở Đông Bắc, cũng không có người thân, không bằng cùng đón lễ mừng năm mới với nhà mình.

“Là chú ba Trương ở trạm thu hồi trên huyện sao?” Đã sớm nghe ông cụ có một con trai đang làm công việc ở trạm thu hồi, mỗi lần bọn họ đi vào huyện đều sẽ đào được chút thứ tốt, nếu lần này có thể tạo mối quan hệ với chú ba Trương, nói không chừng sau này mình cũng có thể đi, cô có không gian nếu muốn trộm cất giấu thứ gì đó cũng sẽ không có ai biết.

“Đúng, chính là nó.”

“Được, vậy đến lúc đó cháu tìm cách đến hỗ trợ một chút, nhiều người chuẩn bị đồ khăng định là hơn, một mình bà nội đoán chừng bạn không qua nổi.”

“Được, cháu nấu ăn ngon, đến lúc đó chúng ta lại có lộc ăn.” Chỉ cần từng ăn đồ Tô Mặc Nhiên nấu cũng sẽ khen không dứt miệng, sức quyến rũ của tuổi nước trong không gian quả nhiên thế không thể đỡ, cho dù tăng thêm một giọt nhỏ nhỏ cũng có thể tăng mùi vị nguyên liệu nấu ăn lên cao nhất.

Giao thừa, một ngày cuối cùng trong năm, ngày này nhà nhà phải tề tổ, ăn cơm đêm giao thừa, đón giao thừa.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Cơm Tất Niên

Edit: susublu

Chu Tuyền thật sự tức đến mức muốn mở miệng mắng to. Sao Lý Mộng lại có thể mất bình tĩnh như vậy, đây không phải là giấu đầu lòi đuôi sao? Chỉ cần Lý Mộng bình tĩnh một chút thì bọn họ đã có thể lừa được Hứa Mạch đi rồi!

Bất kể trong lòng Chu Tuyền oán trách Lý Mộng như thế nào thì cũng không có cách nào thay đổi tình hình trước mắt. Mà Hứa Mạch cũng không có ý định tiếp tục diễn xuất với bọn họ. Tò vờ nghi ngờ đi tới gần, Hứa Mạch khẳng định nói: "Bên trong có người."

"Không có... Không có!" Chu Tuyền đổi giọng theo bản năng làm cho giọng mình trở nên rất lớn.

"Không thể nào." Nếu như lúc này còn dễ dàng mặc cho Chu Tuyền lừa bịp thì đúng là quá già tạo rồi. Hứa Mạch trực tiếp vươn tay ra, xoay nắm cửa, chắc chắn cửa bị khóa trái không mở được thì bình tĩnh chỉ túi dụng cụ trong tay Chu Tuyền, "Cạy cửa khóa ra."

Rõ ràng Chu Tuyền chần chờ một chút nhưng vẫn lấy dụng cụ ra dưới cái nhìn soi mói của Hứa Mạch.

Lý Mộng ở trong phòng đã sợ đến mức cả người phát run, một chữ cũng không nói ra được. Rõ ràng không nên như vậy, không phải kế hoạch của cô và Chu Tuyền rất hoàn mỹ sao? Còn Chu Tuyền nữa, tại sao lại nghe lời Hứa Mạch cạy khóa, cô đang ở bên trong, nếu mở ra sẽ bị phát hiện!

"Có lẽ... Tổng giám đốc, chắc là bên trong không người." Công nhân vệ sinh không nghĩ thông. Nhưng người mua chuộc cô luôn đưa lưng về phía Hứa Mạch thì nghĩ là rất có thể vì muốn tạo ra một kinh hi lớn nên muốn giúp một tay. Có người ngoài như cô ra mặt làm chứng thì nói thế nào cũng càng có sức thuyết phục.

Hứa Mạch không trả lời, nhìn cũng không nhìn công nhân vệ sinh, tầm mắt luôn đặt trên ổ khóa cửa, lặng lẽ chờ Chu Tuyền mở khóa.

Làm sao Chu Tuyền lại mở khóa được, đầu tiên là cầm nhăm dụng cụ. Chờ đến khi lấy đúng dụng cụ rồi thì lại không biết nên làm thế nào. Trong lòng không ngừng mắng Lý Mộng cản đường, diendafnleequysdoon cũng không nhìn được giận cá chém thớt Hứa Mạch rảnh rỗi đến đây gây sự. Chỉ cần Hứa Mạch lùi ra sau hai bước thì hẳn không cần cạy khóa rồi. Chỉ cần Hứa Mạch không đi tới thì cửa sẽ có thể tự động mở.

Nhưng mà dù Chu Tuyền nghĩ như thế nào thì mọi chuyện cũng không còn đường sống nữa. Hứa Mạch không có định bỏ qua cho hắn, rồi ngay cả Lâm Du cũng đứng dậy đi tới.

"Không sao chứ? Cửa còn chưa được cạy ra sao?" Đã nhận ra bóng lưng Chu Tuyền nên Lâm Du bình tĩnh đi đến gần, nghiêng đầu nhìn về phía cửa bị khóa.

Chu Tuyền đang cúi đầu không biết làm sao, đột nhiên cảm giác Lâm Du đến gần nên liền giương mắt nhìn cô theo bản năng. Trong phút chốc, bốn mắt nhìn nhau.

Hồng bét, lộ tẩy! Chu Tuyền nhanh chóng kéo thấp cái mũ trên đầu xuống, chỉ hận mình vừa rồi quá ngu xuẩn. Tay cầm dụng cụ cũng buông lỏng, cuối cùng hít sâu một hơi, lui về phía sau hai bước, âm thầm tính toán đường thoát.

"Chu Tuyền!" Không thể không nói, Chu Tuyền quả thật quá ngu xuẩn. Hắn để lộ sơ hở lớn như vậy thì sao Lâm Du có thể làm bộ như không nhận ra được. Cô kéo tay áo Hứa Mạch một cái rồi chỉ vào Chu Tuyền hỏi.

"Chu Tuyền?" Cùng là hai chữ này nhưng giọng của Hứa Mạch lại dọa người hơn Lâm Du, "Không ngờ Chu Nhị thiếu lại luân lạc tới Hứa thị làm thợ khóa. Tôi còn đang nghĩ không biết từ lúc nào mà nhân viên Hứa thị lại có năng lực làm việc kém như vậy. Thì ra là Chu Nhị thiếu tới đây để kiếm miếng cơm."

Nếu như đã bị nhận ra thì không cần giả bộ tiếp nữa. Vứt dụng cụ trong tay xuống đất, Chu Tuyền kéo mũ trên đầu xuống, nhìn về Hứa Mạch và Lâm Du: "Đã lâu không gặp."

"Chu Nhị thiếu bắt chuyện như vậy, hiển nhiên không được thú vị lắm." Lắc đầu với Chu Tuyền một cái, Hứa Mạch cười lạnh một tiếng, thuận tay gõ cửa phòng, "Không biết ở trong này là đại nhân vật nào? Đi ra đã làm quen một chút đi?"

Ngoài dự đoán của Hứa Mạch, trong phòng không có chút động tĩnh nào. Thật lâu sau cũng không mở cửa ra.

"Chắc hẳn Chu Nhị thiếu biết chứ? Hay là mời Chu Nhị thiếu giúp đỡ gọi người ra? Nếu không tôi đành phải báo cảnh sát rồi." Hoàn toàn không cho Chu Tuyền một chút tình cảm nào, Hứa Mạch thật sự dự định báo cảnh sát tới xử lý chuyện này.

Chu Tuyền biến sắc, cắn răng nghiêng lợi, nhưng lại không dám để lộ ra cảm giác bất an. Yên lặng đi tới cửa trước, ngẩng đầu gõ cửa: "Không cần trốn nữa, đi ra đi!"

Ngay cả là giọng Chu Tuyền thì vẫn không thể làm cho cửa mở ra. Điều này làm cho Chu Tuyền cũng thấy kinh ngạc.

Quay đầu thấy Hứa Mạch không có ý định dàn xếp ổn thỏa, Chu Tuyền không khỏi nắm chặt quả đấm, trực tiếp đập cửa: "Này, Lý Mộng! Mở cửa!"

Đợi thật lâu sau nhưng trong phòng vẫn không có chút âm thanh nào, hình như quyết định giằng co với người bên ngoài.

Hứa Mạch cười. Độ cong ở khóe miệng càng sâu, nụ cười trên mặt khuếch tán. Sau đó lấy điện thoại di động ra báo cảnh sát. Anh không phải người mềm lòng, lương thiện, nếu Chu Tuyền và Lý Mộng chủ động dâng nhượng điểm vào trong tay anh thì sao anh có thể bỏ qua được?

Không ngờ Hứa Mạch lại thật sự báo cảnh sát, Chu Tuyền không dám tin nhìn qua. Nghe giọng Hứa Mạch không giống như đang giả bộ để lừa dối thì liền chuyển hướng sang Lâm Du: "Tiểu Du, dù gì chúng ta cũng từng quen biết, cần gì phải vậy chứ?"

So với ý đồ bầu vùi quan hệ của Chu Tuyền thì phản ứng của Lâm Du lạnh nhạt hơn rất nhiều: "Không phải tôi gọi điện thoại."

Nói cách khác, muốn cầu tình thì hãy cầu Hứa Mạch đúng không? Nhưng ai mà không biết với Lâm Du thì anh ta mới là vị hôn phu cũ, còn với Hứa Mạch không có chút nào giao tình nào.

Sau khi sắc mặt thay đổi liên tục thì Chu Tuyền lại quay lưng lại, nặng nề đập cửa: "Lý Mộng, rốt cuộc cô có ra hay không? Trốn ở bên trong làm gì? Không phải là muốn chờ cảnh sát tới bắt đó chứ?"

Giọng Chu Tuyền quá lớn nên Lý Mộng nghe rõ ràng. Nhưng cô lại không tin. Vào giờ phút này cô ta đang trốn dưới giường nên cảm thấy an toàn, cũng nghĩ là Chu Tuyền đang cố ý lừa cô ra ngoài. Trong lòng cô hiểu rõ hơn ai hết, nếu như bị Hứa Mạch biết chuyện hôm nay là do cô tính kế thì Hứa Mạch sẽ không bỏ qua cho cô.

Lý Mộng trốn ở bên trong không ra, Hứa Mạch cũng không nóng nảy, Lâm Du cũng không coi là chuyện lớn gì. Hai người nhìn nhau một cái, trở về ghế sofa, lặng lẽ đợi Lý Mộng giờ trò tiếp theo.

Cũng đúng lúc này công nhân vệ sinh mới bắt tri bắt giác nhận ra là mình đã hiểu lầm cái gì rồi. Đợi nam nữ mua chuộc cô vốn không phải bạn của tổng giám đốc sao? Trông cả người ăn mặc có tiền như vậy, chẳng lẽ lại lừa cô?

Vừa nghĩ tới mình đã dẫn sói vào nhà, công nhân vệ sinh bị dọa sợ đến mức cả người run lên, liền vội vàng xoay người chạy đến trước mặt Hứa Mạch nhận sai.

Nhưng mà có vài sai lầm không được cho phép phạm phải. Đối với sai lầm lần này của công nhân vệ sinh, phương thức xử lý của Hứa Mạch rất đơn giản: Đuổi.

Không lường được mình lại vì một khoản phí nhỏ lại giao công việc ra, công nhân vệ sinh bị dọa sợ đến mức lệ rơi đầy mặt, chỉ hận không thể quỳ xuống dập đầu xin tha thứ với Hứa Mạch.

Nhưng thái độ của Hứa Mạch rất kiên quyết, lập trường không hề rung chuyển. Cũng vì vậy mà chuyện cô ta bị đuổi đã được quyết định, không thể nào thay đổi.

Cuối cùng công nhân vệ sinh khóc sụt sùi bị quản lý đưa đi. Mà Chu Tuyền muốn đi lại không đi được, không thể không tiếp tục cố gắng đập cửa.

Cảnh sát tới rất nhanh, đứng trong văn phòng Hứa Mạch, sau khi được Hứa Mạch đồng ý thì trực tiếp phá cửa đi vào. Sau đó tìm được Lý Mộng đang nằm dưới gầm giường bị lỗ tai cự tuyệt nói chuyện với người bên ngoài.

Lý Mộng bị Chu Tuyền kéo từ dưới giường ra ngoài. Nếu sớm ra ngoài một chút thì Chu Tuyền tin rằng mình có thể đưa Lý Mộng ra khỏi Hứa thị. Nhưng bây giờ ngay trước cảnh sát mặt thì anh có thể làm gì? Chỉ có thể ngoan ngoãn bị dẫn đi cùng với Lý Mộng thôi!

Dĩ nhiên, trước khi cảnh sát rời đi thì Hứa Mạch lên tiếng gọi hai người đi ở sau cùng lại. Rất đúng dịp, là người quen. Ban đầu người Lâm Du hỏi cũng là hai người này!

Vì vậy Hứa Mạch chỉ phòng làm việc của mình, nói là động cơ của Chu Tuyền và Lý Mộng không tốt, phiền hai vị giúp tra xét rõ ràng.

Bởi vì tám thám bản đã được thay nên cũng không phát hiện ra điều dị thường. Nhưng máy theo dõi dưới mặt bàn lại rất nhanh được bị lục soát ra. Sau đó hành động Lý Mộng bỏ thuốc trong cốp xe cũng vừa vặn được quay lại, hai vị cảnh sát cũng nhanh chóng tìm được tám thám bản còn chưa kịp giặt.

Chứng cứ xác thật, không thể nào chống chế. Lý Mộng và Chu Tuyền tự đào mộ nhốt mình vào cục cục cảnh sát nên không thể được bảo lãnh ngay lập tức, thật là làm cho người cảm nín.

Lúc bác cả Tần nhận được tin thì liền choáng váng tại chỗ. Làm sao có thể? Bà chỉ kêu Lý Mộng nhân cơ hội làm việc, sao Lý Mộng lại ngốc đến mức để cho Chu Tuyền xếp đặt toàn bộ quá trình, hơn nữa còn là Lý Mộng tự mình bỏ thuốc?

Lý Mộng và Chu Tuyền cũng không nghĩ tới cuối cùng bọn họ lại bị hại bởi chính máy theo dõi của mình gán. Lúc ấy Chu Tuyền chỉ muốn mau chóng rời khỏi, để mặc Lý Mộng ở lại văn phòng Hứa Mạch từ từ hành động. Suy nghĩ ngược lại máy theo dõi bọn họ gán là giả, quay được cái gì cũng không sao... Nhưng mà... Lý Mộng quả thực đã làm cho anh thất vọng, cuối cùng còn để cảnh sát tới, đúng là khiến anh tức giận đến đau dạ dày.

Lý Mộng càng hô to oan uổng, la hét chuyện này không liên quan đến mình, tất cả đều là người khác sai cô làm. Mà người bị Lý Mộng tố cáo vừa vặn chính là bác cả Tần.

Từ lúc sinh ra tới nay đây là lần đầu tiên bị mời đến cục cảnh sát để thẩm vấn, thiếu chút nữa bác cả Tần đã nổi dóa. Rốt cuộc kiếp trước bà ta thiếu Lý Mộng cái gì, sao kiếp này lại bị Lý Mộng gieo họa?

Dĩ nhiên bác cả Tần kiên quyết không thừa nhận chuyện này là chủ ý của bà. Cho dù có đối chấp với Lý Mộng thì bác cả Tần cũng phủ định, bà là người vô tội không biết gì.

Lý Mộng không thể nào lấy ra đoạn thu âm cuộc nói chuyện với bác cả Tần, hướng chỉ ban đầu bác cả Tần chỉ nói với cô ba chữ "Lâm Nhất Thiên", điều này sao có thể là chứng cứ định tội được?

Vì vậy nên không những Lý Mộng không có thể đổ tội cho bác cả Tần để thoát thân mà ngược lại còn đắc tội với cái núi dựa lớn là bác cả Tần.

Nhìn sắc mặt lạnh lùng của bác cả Tần, lúc đi qua cô cũng không thèm nhìn cô một cái thì Lý Mộng mới bừng tỉnh, diễn dafnlê quysdôn hình như cô đã làm sai chuyện gì rồi? Vội vàng muốn gọi bác cả Tần lại nói xin lỗi nhưng lại phí công. Bác cả Tần bỏ đi không thèm quay đầu lại, cũng quyết định sẽ không tới thăm Lý Mộng nữa!

Lần này, ngược lại thì anh họ Tần lại rơi vào thế bối rối. Anh ta muốn cứu Lý Mộng nhưng Lý Mộng lại kéo mẹ anh vào, chuyện này thật sự không đúng. Chờ đến khi anh họ Tần dò xét hỏi xem có muốn cứu Lý Mộng hay không thì lại bị một ánh mắt lạnh của bác cả Tần quét qua và một mệnh lệnh cương quyết.

Bác cả Tần nói: Dù Lý Mộng có chết ở trong tù thì cũng không cho anh họ Tần đi thăm!

Đến đây Lý Mộng đã thành công đắc tội với hai người cuối cùng có thể làm núi dựa cho cô, không còn đường sống để trở mình rồi.

So với bác cả Tần và anh họ Tần thì phản ứng của Chu Đáo lạnh nhạt hơn nhiều. Ông ta đã từng ở trong cục cảnh sát nên cũng biết được đó chính là nơi chỉ cần có tiền là có thể tùy ý đưa người ra vào. Cần nhắc một chút rồi ông liền không nghĩ đến cục cảnh sát nữa. Ngược lại sớm muộn gì Chu Tuyền cũng sẽ được thả ra, cần gì phải lãng phí tiền và hơi sức đi đút lót? Chờ là được rồi.

Kết quả là giống với Lý Mộng, Chu Tuyền cũng bị người thăm hỏi bỏ mặc. Thử chờ đợi anh chỉ có những đợt tra hỏi và phán quyết.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Tật Ở Chân

Trương Trí Viễn vốn định đi tìm cha chơi, khi vào trong phòng nhìn thấy tất cả mọi người đang nói chuyện phiếm liền bò lên trên giường ngồi bên cạnh cha mình ăn trái cây khô, bé nhìn thấy cha vẫn luôn bóp bóp đùi cũng biết chân cha lại đau, bé biết mỗi khi cha đau chân mẹ đều phải dùng khăn lông xoa bóp cho cha, bé lập tức nhảy xuống giường đi nói cho mẹ.

“Mẹ, mẹ, chân cha lại đau.”

“Cái gì? Đau chân lại phát tác?” Trần Tú lập tức bỏ chậu mì lại cũng không để tâm tới rửa tay trực tiếp đi vào phòng.

Tô Mặc Nhiên nhìn tình huống không đúng lắm cũng buông nhân bánh sủi cảo trong tay xuống cùng đi xem một chút.

“Diệu Huy chân đau của anh lại phát tác?” Trần Tú vào trong phòng trực tiếp đi tới trước mặt ông xã hỏi.

“Cái gì? Chân đau lại phát tác, sao con không nói sớm?” Trương Hoài Dật thấy con dâu đột nhiên xông tới sợ hết hồn, vừa nghe thì ra là tật ở chân con trai lại phát tác, kể từ sáu năm trước tật ở chân của đứa con trai nhỏ này của ông thường phát tác, một năm nay càng trở nên nghiêm trọng và lại phát tác đến đau đớn khó nhịn, đã gặp không ít đại phu nhưng không thấy tốt lên.

“Không có gì, chỉ hơi đau, nhìn em chuyện bé xé ra to dọa sợ mọi người kia, cũng không phải chưa từng đau, tháng nào mà không đến một hai lần.” Trương Diệu Huy thấy bà xã đi vào cũng biết bà ấy chắc chắn biết rồi.

“Cái gì không có việc gì, mấy lần đau gần đây càng ngày càng nghiêm trọng, có lúc đau đến ngủ không được còn nói không có việc gì, anh định đợi đến khi không thể bước đi mới nói có chuyện phải không? Vén quần lên em xem một chút.” Trần Tú cũng biết người đàn ông của mình nhất định đã sớm đau, vẫn chịu đựng không muốn gần sang năm mới mà khiến cha mẹ quan tâm, trong lòng bà đau, vì cái bệnh này mà hai vợ chồng chịu không ít tội, đặc biệt là người đàn ông của mình, có lúc đau đến toát mồ hôi nhưng mà một chút biện pháp cũng không có, trong lòng bà gấp gấp.

“Không có việc gì, không có việc gì, không đau như thế nào cả.” Trương Diệu Huy lại tránh né cái tay của Trần Tú đang đưa tới định vén quần.

“Diệu Huy cháu cứ vén quần lên để cho bà xã cháu xem một chút, nếu như thật sự không có chuyện gì con bé cũng yên tâm.” Bạch Minh Viễn thấy hai mắt Trần Tú đã rung rung, không đồng ý có thể bật khóc, ông hơi không chịu được nói.

“Đừng, con vén lên nhìn một chút.” Trương Hoài Dật biết tính khí con trai mình, đáng vẻ này nhất định đã có chuyện. di1enda4nle3qu21ydo0n

Trương Diệu Huy không còn cách nào khác đành phải vén quần lên lộ ra đầu gối.

Chỉ thấy da thịt bốn phía đầu gối ửng đỏ, sưng vù, như vậy còn nói không đau?

Nước mắt ngấm trong mắt Trần Tú lập tức rớt xuống, “Đã như vậy sao anh còn không nói sớm.”

“Không có việc gì, vợ à, không có việc gì, em đừng khóc, anh không đau.” Trương Diệu Huy vừa thấy bà xã khóc lập tức tay chân luống cuống an ủi.

“Đây là thế nào?” Hoa Cẩm xử lý xong gà trống trở lại chỉ thấy trong phòng bếp không có một ai, chạy đến trong phòng lại thấy con dâu đang khóc.

“Mẹ, không có chuyện gì, chính là Tú nhi biết chân con lại đau nên hơi đau lòng.” Trương Diệu Huy liền vội vàng giải thích.

“Đau chân lại tái phát, sao không nói sớm, chờ mẹ đi múc nước.” Hoa Cẩm nói xong định đi ra ngoài.

“Mẹ, vẫn để con đi cho.” Trần Tú lau nước mắt nói.

“Không cần, con cứ đợi ở đây đi.”

Tô Mặc Nhiên nhìn chân Trương Diệu Huy, sưng đỏ, đau nhức, nóng rực, chắc là bệnh viêm khớp mãn tính.

“Có thể để cho cháu xem một chút không?” Tô Mặc Nhiên mở miệng nói.

Cô vừa nói, người một phòng đều nhìn cô, Trương Hoài Dật đột nhiên nhớ tới dường như Tô Mặc Nhiên biết chút y thuật, vội vàng nói: “Được, Mặc Nhiên cháu tới xem một chút.”

Tô Mặc Nhiên đi tới, cẩn thận kiểm tra đầu gối của ông ấy, lại đưa tay sờ, thử phát ra một tia nội lực đi vào.

“Tật ở chân này có phải thường phát tác, khi phát tác luôn là khớp xương đổi thành khớp xương khác, các khớp xương sẽ sưng đỏ, nóng rực, đau nhức, bình thường mấy ngày mới biến mất, nếu nhiễm trùng gần nửa tháng hoặc một tháng?” Tô Mặc Nhiên hỏi.

“Đúng, đúng vậy, khi phát tác lên đặc biệt đau hơn nữa sưng lên lợi hại, kiểm tra rất nhiều đại phu rồi đều nói trị không hết được.” Trần Tú vừa nghe cô nói tình huống đều đúng với vàng gậy đầu. Dieễn ddan lee quiy đôn

“Ừm, vậy thì đúng rồi, đây là bệnh viêm khớp mãn tính, không trị tận gốc sẽ phát tác lặp lại.”

“Vậy cháu có thể điều trị không?” Trương Hoài Dật ôm một tia hy vọng hỏi.

“Cái này, cháu chỉ có thể thử một lần, chỉ nắm chắc tám phần.” Tô Mặc Nhiên suy nghĩ một chút nói, thật ra thì cô có thể điều trị tận gốc, nhưng cô không muốn quá đặc biệt.

“Thật tốt quá, tám phần rất cao, các đại phu khác đều nói không điều trị hết.” Trần Tú vừa nghe có tỷ lệ thành công cao như vậy, nhận được đáp án còn tốt hơn các đại phu khác nhiều.

“Cháu trước kê phương thuốc, ngừng đau, đều là thuốc bình thường, thầy lang chắc có.”

“Ồ đây có giấy bút.” Trương Hoài Dật lập tức nhường bàn đất lại.

Phương thuốc: Nước gừng một lượng, nước hành một lượng, dấm gạo cũ năm tiền, cao da trâu ba lượng, trần bì tám tiền.

(*) Cao da trâu: còn gọi là ngư bì giao hoặc thủy giao, có tác dụng nhuận táo, lợi đại tiểu tiện, là thuốc chủ yếu để chữa đau, hoạt huyết của ngoại khoa.

“Sắc trần bì tám tiền thành nước đậm, khuấy chung với các vị thuốc trước, lửa nhỏ nấu thành cao, để nguội, trải lên băng gạc sạch sẽ, sau đó quấn lên đầu gối là được rồi.” Tô Mặc Nhiên giao phương thuốc cho Trần Tú

“Chỉ đơn giản như vậy?” Trần Tú không thể tin hỏi.

“Đây chỉ để ngừng đau, muốn trị tận gốc cháu còn phải về cầm công cụ, đi trước nấu thuốc để chú Trương ngừng đau thôi.”

“Được được, đi đi liền.” Trần Tú vội vàng đi tìm mẹ chồng, không biết nhà thầy lang, chỉ có thể để mẹ chồng đi một chuyến rồi.

“Ông Trương chú Trương cháu đi về cầm chút đồ, mọi người chờ cháu một chút.” Tô Mặc Nhiên đứng lên nói.

“Được, cháu đi đi.” Lúc Tô Mặc Nhiên trở lại mang theo một hòm gỗ nhỏ, đây là hòm thuốc cô cố ý nhờ thợ mộc trong thôn làm giúp cô. die nd da nl e q uu ydo n

“Cháu trước châm cứu cho chú loại trừ chứng viêm xem hiệu quả một chút.”

Tô Mặc Nhiên lấy ngân châm ra, dùng rượu cồn lau trừ độc, đâm vào mấy huyệt vị trên đầu gối, mang theo một chút nội lực về chuyển đưa vào mỗi cây ngân châm. Năm phút sau, kèm theo châm đâm, nội lực đè ép, mồ hôi vàng bên trong đầu gối bắt đầu theo ngân châm chảy ra.

Tô Mặc Nhiên dùng cái nhíp kẹp bông vải càng không ngừng lau, vừa lau vừa về chuyển ngân châm, ước chừng qua chừng bốn mươi phút đồng hồ mới thu kim.

“Được rồi, chú Trương chú cảm thấy như thế nào?” Tô Mặc Nhiên hỏi.

“Cảm giác tốt hơn nhiều, không sưng tấy đau nhức như trước, giống như cũng không cảm thấy nóng lên.” Trương Diệu Huy giật giật đầu gối phát hiện thật sự có hiệu quả.

“Thật sự quá tốt, thật tốt quá.” Nghe nói có hiệu quả, mấy người nhà họ Trương đều đặc biệt kích động.

“Bệnh này cần hành châm ba lượt, cách một ngày làm một lần, đây là dưỡng sinh hoàn cháu phối ra, bảy ngày uống một viên, không thể thừa không thể thiếu, kết hợp với đơn thuốc bó cháu vừa kê, một ngày một lần, đại khái ba bốn tháng sẽ khỏi, nếu như đến lúc đó lo lắng lại để cho cháu kiểm tra một chút.” Tô Mặc Nhiên lấy ra một bình sứ trong hòm đưa cho Trương Diệu Huy.

Dưỡng sinh hoàn là cô vốn căn cứ vào phương thuốc trên sách y thuật cổ trong không gian, tinh luyện dược liệu dùng nội lực nặn thành. Dưỡng sinh hoàn cực phẩm sử dụng dược liệu toàn bộ do không gian sản xuất, nước nấu thuốc đều là linh tuyến.

Dưỡng sinh hoàn có tác dụng chính là điều dưỡng thân thể khôi phục chức năng thân thể, dưỡng sinh hoàn cực phẩm có thể cải tử hồi sinh, chỉ cần còn một hơi cũng có thể cứu về.

Vì sợ tác dụng thuốc quá tốt đưa tới hoài nghi, dưỡng sinh hoàn lần này cô đưa cho Trương Diệu Huy không dùng linh tuyến điều chế mà chỉ dùng nước bình thường, thuốc dẫn sen quan trọng nhất trong phương thuốc, cô cũng chính là dùng sen trắng thường thấy nhất trong không gian, tác dụng cũng kém

nhất. Trong không gian sen vàng tốt nhất, sen đen thứ hai, sen đỏ thứ ba, cộng thêm linh tuyến và nước giếng, cô chia ra điều chế đường sinh hoàn có tác dụng khác nhau.

Loại cho Trương Diệu Huy coi như kém nhất, nếu cho loại tốt nhất nào phải dùng tới ba bốn tháng, hai ba ngày sẽ tốt rồi.

“Cám ơn, cám ơn.” Trương Diệu Huy vội vàng đưa hai tay nhận lấy bình sứ, đây chính là bí dược của người ta, nói không chừng vẫn là cách pha chế tổ truyền.

“Thuốc lúc trước cháu kê không phải để ngừng đau sao thứ này cũng cần thoa mỗi ngày?” Trần Tú hỏi ra nghi vấn của mình, chỉ cần về chân của chồng, bà đều vô cùng cẩn thận.

“Thuốc dán này không chỉ có hiệu quả ngừng đau còn có thể bức hàn độc trong cơ thể ra, chúng ta không chỉ uống thuốc điều trị còn phải đề phòng hàn động xâm lấn chặt đứt ngọn nguồn, hai bút cùng về bệnh mới mau khỏi.” Tô Mặc Nhiên kiên nhẫn trả lời vấn đề của bà ấy.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Làm Giáo Viên

Nghe giải thích của cô, Trần Tú cực vui mà khóc, cho dù như thế nào chỉ cần có thể tốt lên là được, bệnh này đã hành hạ thảm ông xã bà, bà cũng bị chịu tội không ít bởi vì căn bệnh này.

“Bà xã, đừng khóc, em xem không phải đều tốt sao...” Trương Diệu Huy ôm bà vai Trần Tú nhẹ nhàng an ủi, mấy năm nay bà xã đi theo ông chịu không ít khổ.

Tô Mặc Nhiên lau sạch sẽ ngón chân thu lại, thu hết hòm thuốc nhỏ của mình.

Từ Tường một lần nữa nhận thức y thuật của Tô Mặc Nhiên lại nâng cao một bậc, có lẽ cô thật sự biết bệnh của anh, có lẽ cũng có biện pháp chữa khỏi, anh định qua năm lại nói chuyện này với ông nội, anh cảm thấy Tô Mặc Nhiên sẽ không có vấn đề.

Buổi trưa mọi người ăn sủi cảo, có hai loại nhân rau hẹ nhân thịt và dưa chua nhân thịt. Bà Trương vẫn còn gói một xu và năm xu đã rửa sạch sẽ vào trong sủi cảo, nếu ai ăn được cả một năm sang năm sẽ có vận tốt.

Tô Mặc Nhiên ăn được một đồng năm xu, cô lau sạch sẽ đồng xu giữ làm kỷ niệm. Về sau có rất ít người gói tiền xu vào trong sủi cảo, mọi người đều cảm thấy tiền xu làm tiền tệ lưu thông quá không sạch sẽ, hơn nữa cũng sợ người già và trẻ nhỏ không cẩn thận nuốt tiền xu vào.

Buổi tối ăn lẩu, canh gà rừng làm nước dùng thơm ngon, món ăn đi kèm có thịt gà, thịt heo, cá viên, rau chân vịt, tỏi, cải trắng, cải củ, miến. Một nhóm người vây quanh một nồi lẩu nóng hôi hổi, mấy người đàn ông nâng ly cạn chén, mời rượu vung quỳ, phụ nữ canh chừng nồi thỉnh thoảng thêm chút đồ ăn vào bên trong Tô Mặc Nhiên chăm sóc tiểu Trí Viễn, gấp cho thẳng bé chút đồ ăn bé không với tới, cảnh tượng náo nhiệt ấm áp.

“Nào Tô Mặc Nhiên, chúng ta tối uống một ly, anh mời em” Thạch Cương đột nhiên bùng ly lên nói với cô.

“Sao lại đột nhiên đòi mời rượu em?” Tô Mặc Nhiên bùng ly lên, hiện giờ cô uống rượu có tư lượng bình thường không cao. d1en d4nl 3q21y d0n

“Vì cái gì anh không nói, trong lòng đều hiểu, dù sao phải cám ơn em” Thạch Cương tỏ vẻ “Em hiểu được”.

“Em cũng không phải giúp anh, nếu không phải thấy anh là người không tệ, em mới lười để ý, về sau nếu được đừng quên em” Thạch Cương là người chính trực cương nghị, đối xử với Liễu Nghiên Vũ đó chính là khăng khăng một mực, theo quan sát của cô, Liễu Nghiên Vũ cũng không phải thờ ơ, bằng không sao cô dám tùy tiện giúp một tay.

“Được, nếu được em chính là đại ân nhân của Thạch Cương anh, anh trước cạn vì kính.” Nói xong bùng ly lên một hơi uống cạn sạch tất cả rượu trong ly.

“Mấy đứa đang nói gì vậy? Mặc Nhiên, chú cũng muốn mời cháu một ly, chân chú đây hôm nay làm phiền cháu, bằng không chú còn chịu tội đó, nào, chú cũng kính cháu một ly.” Trương Diệu Huy cũng bùng ly lên mời rượu cô.

“Chú Trương chú quá khách khí, bác sỹ lòng cha mẹ, lại nói cháu tới Đông Bắc cũng được ông Trương chăm sóc không ít, nên là vậy, sao có thể để chú mời rượu cháu, nên là cháu mời chú mới đúng, nào, cháu trước cạn vì kính.” Nói xong Tô Mặc Nhiên cạn ly rượu dưới ly rượu của Trương Diệu Huy rồi làm một hơi.

“Được, sáng khoái, chú thích người sáng khoái, sau này có chỗ nào dùng được chú Trương cứ việc nói.” Trương Diệu Huy không ngờ cô bé nhìn như điềm đạm nho nhã này lại thoải mái dứt khoát như vậy, nếu mới vừa rồi ông chỉ mang lòng cảm kích cô thì hiện giờ hoàn toàn lại mang theo mấy phần thường thức.

“Một lời đã định, về sau nếu cháu đi huyện thành chơi, đến lúc đó chú Trương cũng đừng ghét bỏ cháu phiền toái.”

“Không thành vấn đề, đến lúc đó cứ tới, chú kêu đi Trần của cháu làm cho cháu cả một bàn thức ăn ngon Giang Nam.”

“Vây quyết định như thế.”

Tô Mặc Nhiên sớm muốn đi trạm thu hồi đào bảo bối, vẫn khổ nỗi không có cơ hội, hiện giờ cơ hội đưa tới cửa không nắm bắt lấy đó là kẻ ngu.

Trạm thu mua là một kho báu lớn, phá tứ cụ * đã gửi rất nhiều bản sao tranh chữ quý giá, sách, dụng cụ, phụ tùng, sách cổ đến trạm thu hồi, để tiêu hủy hoặc đề xuất khâu đổi lấy ngoại tệ. dinendian.loqidjon

(*) Phá tứ cụ: Phá trừ cụ tư tưởng, cụ văn hóa, cụ phong tục, cụ tập quán (破除舊思想、舊文化、舊風俗、舊習慣) hoặc Phá tứ cụ, lập tứ tân (tiếng Trung: 破四舊、立四新) là khẩu hiệu hành động của trào lưu Cách mạng văn hóa. Bốn điều cần tiêu diệt này là tất cả "tư duy cũ", tất cả "văn hóa cũ", tất cả "thói quen", tất cả "phong tục cũ" tại Trung Quốc. Năm 1966, vào lúc bắt đầu của cuộc Cách mạng Văn hóa, Mao Trạch Đông và Lâm Bưu đã phát động một chiến dịch chống lại bốn cái cũ cùng lúc với Bốn dọn dẹp, với mục đích để thoát khỏi những khuôn mẫu Trung Quốc cũ và tạo ra một nề nếp mới. Chiến dịch này được phát triển và thực hiện bởi Hồng vệ binh. Những điều khoản này không được quy định cụ thể và các Hồng vệ binh đã có thể hành động tương đối tự do cũng như diễn giải quy định theo ý họ. (Wikipedia)

Nhiều hơn chính là sách cổ bị đốt cháy tại chỗ, theo thống kê chỉ riêng khu Ninh Ba sách cổ đóng buộc chỉ bản Minh Thanh bị đánh thành bột giấy có tám mươi tấn! Mấy vạn bộ sách quý giá, tranh chữ cổ đều trong trận tai vạ lớn này biến mất.

Nếu không phải lúc trước Thủ tướng Chu * phái binh bảo vệ cố cung Bắc Kinh, chỉ sợ cũng sẽ bị hồng vệ binh phá phách cướp bóc cháy sạch không còn một mống, mặc dù như thế cũng chỉ để cho bọn họ không thể trực tiếp tổn thương đến cố cung mà thôi. Tượng Phật và non bộ Di Hòa Viên cũng không may mắn như vậy rồi, liên quân tám nước không làm xong chuyện bọn họ giúp đỡ làm cho xong, nhưng trong bọn họ hẳn là ai đụng đến tượng Phật đều không có một người may mắn thoát khỏi, sao mà bi ai thay!

(*) Chu Ân Lai.

“Mặc Nhiên à, đừng cố theo chân bọn họ uống rượu, ông có việc muốn nói với cháu.” Trương Hoài Dật để ly rượu xuống nói.

“Ông nội Trương ông nói đi, cháu nghe.” Tô Mặc Nhiên lập tức quẳng tin tức về phá tứ cụ ra sau đầu, lên tinh thần nghe lời ông cụ nói.

“Trường học chỗ tui ông có một giáo viên ngữ văn đầu mùa xuân sẽ được gọi về thành, để trống một chỗ, ông muốn để cho cháu đi, không biết cháu có bằng lòng không?”

“Để cho cháu đi làm giáo viên ngữ văn?” Tô Mặc Nhiên không thể tin mở to hai mắt, chuyện trên trời rớt xuống một cái bánh như vậy sẽ xảy ra trên người cô?

“Sao cháu không đồng ý?”

“Bằng lòng, sao lại không muốn, nhưng trong thôn không có ý kiến sao? Cháu vừa tới còn là người mới, còn có những thanh niên trí thức khác cũng bằng lòng chứ? Cháu cũng không có kinh nghiệm không biết có thể đảm nhiệm được hay không.” diee ndda fneeq uysd doon

“Yên tâm đi, những chuyện khác không cần cháu quan tâm, chỗ trường thôn ông sẽ đi nói, ông thấy cháu được, có trình độ học vấn, chữ viết đẹp, giác ngộ cao, làm giáo viên quá thích hợp đi.”

“Vây cháu cảm ơn ông.”

Tô Mặc Nhiên biết trong thôn vẫn tương đối quan tâm tới giáo viên trong trường học, phương diện đối xử cũng tốt hơn, so sánh với làm việc nhà nông mà nói thì công việc cũng nhẹ nhõm đi, vì vậy công việc có tính chất giống như về sau là công việc công vụ rất được thanh niên trí thức theo đuổi, bây giờ có thể cho cô cơ hội này cô dĩ nhiên bằng lòng.

Mặc dù quốc gia kêu gọi thanh niên trí thức xuống nông thôn tu sửa trái đất, tiếp nhận giáo dục của bản nông và trung nông, thật ra thì có bao nhiêu người thật tâm thật ý tiếp nhận xuống nông thôn giáo dục, mọi người trên căn bản cũng là bị tình thế bắt buộc, nếu không tại sao có nhiều người vót đầu cho nhon muốn trở về thành như vậy.

Cơm tất niên ăn tới rất khuya mới ngừng, mấy người đàn ông lớn tuổi đều uống hơi nhiều, hôm nay thật sự vui mừng đến bọn họ có phần không khống chế được.

Bạch Mộ Ngôn đỡ Bạch Minh Viễn uống nhiều đi về nhà trước, Tô Mặc Nhiên và Từ Cường Thạch Cương cùng nhau trở về.

“Không ngờ cụ Trương sẽ để cho em đi làm giáo viên, về sau chúng ta là đồng nghiệp rồi.” Từ Tường vừa đi vừa nói.

“Em cũng không ngờ, hôm nay lúc ông ấy nói ra em còn sợ hết hồn.”

“Có người tính toán bị rơi vào khoảng không.” Thạch Cương đột nhiên thốt ra một câu như vậy.

“Sao vậy?” Tô Mặc Nhiên nghi ngờ hỏi.

Từ Tường cũng biết cô còn không rõ ràng lắm, “Em chắc không biết Ngô Mẫn không biết từ chỗ nào biết được chuyện trường học sẽ trống một vị trí giáo viên, khoảng thời gian trước vẫn nhảy lên nhảy xuống thăm dò tin tức tìm quan hệ muốn chiếm vị trí này, hiện giờ ông cụ Trương để vị trí này cho em, chỉ sợ cô ta sẽ không bỏ qua.”

“Chuyện này có biện pháp gì chứ, em dù sao cũng không thể bởi vì cô ta mà từ chối ông Trương, lại nói nếu như cô ta thật sự có bản lĩnh nắm được cho cô ta cũng được, nếu như cô ta không nắm được còn dám tìm em phiền phức, em liền để cho cô ta ném thử chút sự lợi hại của em, em cũng không phải ngồi không, ngàn vạn lần không được chọc đại phu, rất nguy hiểm.” Tô Mặc Nhiên nghiêm trang nói, cô nói là những lời thật, y độc không phân biệt, cô không chỉ biết chế thuốc tốt cứu mạng còn chế cả thuốc độc đường ruột, chọc tới cô coi như không thể tổn thương tính mạng người cũng phải để cho cô ta chịu khổ một chút.

Từ Tường và Thạch Cương đưa Tô Mặc Nhiên về đến nhà mới quay đầu lại, ba miệng nhà họ Liễu và Tôn Hiểu Mỹ đã ngủ, họ cũng không gác đêm.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Thái Độ Của Trưởng Thôn (Bắt Côn Trùng)

Mùng một đầu năm, chúc tết, là tập tục truyền thống của dân gian Trung Quốc, là mọi người từ bỏ cái cũ đón người mới, là một phương thức biểu đạt mong ước tốt đẹp. Từ sáng sớm bắt đầu chúc tết cho người lớn trong nhà, chúc tết cũng có thể nhận được tiền mừng tuổi của người lớn trong nhà. Năm mới ra cửa cho dù gặp ai cũng phải về mặt tươi cười nói lời may mắn, có con nít tới chúc tết thì cho chút hạt dưa đậu phộng và kẹo. Đám con nít kết bè kết đội tới từng nhà chúc tết, mỗi đứa đều có thể thu được rất nhiều kẹo ăn, còn có thể nhận được bao lì xì.

Mùng hai tết về nhà mẹ đẻ, con gái đã lấy chồng đều vào ngày này mang theo con rể trở lại chúc tết, cho nên mùng hai tết cũng được gọi là “Ngày nghênh đón con rể”, ngày này mỗi nhà đều hết sức náo nhiệt.

Qua năm mới, Trương Hoài Dật đi tới nhà trưởng thôn nói cho ông ấy biết chuyện đã chọn lựa được giáo viên mới.

“Tô Mặc Nhiên? Chính là nữ thanh niên trí thức kể chuyện xưa cho đứa bé trong thôn?” Trưởng thôn Trương Đại Sơn suy nghĩ một chút, giống như đã từng nghe cái tên này ở đâu, đột nhiên nhớ tới, Tô Mặc Nhiên này chính là chị Tô biết kể chuyện xưa trong miệng cháu nội của mình.

“Cô ấy làm được hả?” Trương Đại Sơn hít một hơi thuốc lá, hơi do dự nói, người trẻ tuổi mới tới có thể làm giáo viên sao?

“Được, chắc chắn được, con bé vừa mới tốt nghiệp không bao lâu, chữ viết cũng rất đẹp, nhân phẩm đoan chính, hơn nữa bọn nhỏ đều thích con bé.” Trương Hoài Dật cảm thấy không có thí sinh nào thích hợp hơn Tô Mặc Nhiên.

“Ừ, như vậy à.” Trong miệng Trương Đại Sơn không ngừng hút thuốc lá rồi, cũng không trả lời đồng ý hay không đồng ý.

“Có phải có vấn đề gì không?” Trương Hoài Dật nhìn ông ta như vậy đoán chừng có chuyện phiền toái gì.

“Khoảng thời gian trước có một nữ thanh niên trí thức tên Ngô Mẫn vẫn đến đây tìm tôi, nói thân thể cô ấy không được tốt làm việc nhà nông không được, muốn tiếp nhận vị trí giáo viên này, lễ mừng năm mới còn mạnh mẽ tặng cho tôi không ít lễ, tôi nói không cần cô ấy bỏ lại rồi đi.” Trương Đại Sơn hơi khó xử nói.

“Ngô Mẫn? Cô ta cũng đi tìm tôi, tôi thấy người này không được, trộm chút mảnh lời một chút gương sáng cho người khác cũng không có, thân thể cô ta không tốt? Đã tới đây ba bốn năm việc nhà nông cũng không phải không thường làm, sao lần này lại không xong.” Trương Hoài Dật nhìn rất không khá thái độ làm người của Ngô Mẫn, nếu để cho cô ta làm giáo viên ông tuyệt đối không tán thành.

“Nhưng dù sao cô ta tới trong thôn đã lâu, Tô Mặc Nhiên vừa mới tới, nếu như để cho cô ấy làm giáo viên những thanh niên trí thức khác sẽ có ý kiến không, hơn nữa cô nhóc Tô này có quan hệ tốt với ông mọi người đều biết, đến lúc đó nếu như Ngô Mẫn náo loạn lên nói ông cậy quyền thiên vị thì làm như thế nào?”

“Chuyện này...” Trương Hoài Dật suy nghĩ một chút thật sự có khả năng này, chẳng lẽ cứ định như vậy? Để Ngô Mẫn làm giáo viên chẳng phải sẽ dạy hư học sinh sao, phải nghĩ ra biện pháp tốt thuyết phục trưởng thôn và những người khác mới được.

Hai mắt Trương Hoài Dật đột nhiên tỏa sáng, có rồi.

“Ông anh, ông không biết, Tô Mặc Nhiên này cũng không phải là thanh niên trí thức bình thường, con bé có tay nghề y thuật giỏi, bà nội con bé xuất thân từ nhà trung y, từ nhỏ con bé đã theo bà nội học y đến hiện giờ đã có một chút thành tựu, chân của con trai tôi xem bao nhiêu đại phu đều không khỏi, lần này trở về đón lễ mừng năm mới để cho con bé châm kim ba ngày lại phối chút thuốc, nói ba tháng sẽ tốt.” Trương Hoài Dật khoát tay ném ưu thế này ra, tin tưởng trưởng thôn nhất định sẽ đồng ý, trưởng thôn là một người hiểu chuyện chắc chắn biết giá trị trong này.

này có thể nghĩ.

“Tôi để Cô Mặc Nhiên làm giáo viên không riêng gì bởi vì con bé thích hợp cũng là muốn lán một nhân tình cho con bé, nếu đến lúc đó trong thôn có nhà ai bị thương bị bệnh cũng tiện để cho con bé giúp một tay đúng không?” Trương Hoài Đạt tiếp tục thuyết phục.

“Thật sao, cô bé này thật sự là thầy thuốc?” Trương Đại Sơn nghe xong lời này lập tức đứng bật dậy, thôn lón họ có thể có một thầy thuốc chính đáng trấn giữ, đây tuyệt đối là một chuyện tốt.

“Tôi còn có thể lừa gạt ông sao, nếu ông không tin có thể đi hỏi thăm một chút, khoảng thời gian trước thanh niên trí thức họ Liễu kia bị mất tích trên núi, lúc tìm trở về chân đau trật khớp xương chính là con bé nắn xương lại cho, lúc ấy thầy lang cũng không có cách nào kê chút thuốc, con bé kia chỉ hai ba cái liền nắn xương xong.” Trương Hoài Đạt nói đến là sự thật, cũng không sợ Trương thôn đi ra ngoài hỏi.

“Chuyện này tôi nhớ, chính là chuyện xảy ra năm trước, nắn xương cũng không phải người bình thường có thể làm được, trong thôn chúng ta trước kia cũng có người bị trật chân, không ai nắn chân lại cho sau này thành người thọt.”

Trương Đại Sơn dĩ nhiên biết ý vị trong này là như thế nào, nếu như trong thôn có một thầy thuốc, an toàn tính mạng của người dân trong thôn có bảo đảm, nếu như có người có thể học được một hai, đây chính là chuyện tốt tạo

phúc muôn đời sau, vị trí giáo viên này nói gì cũng phải để cho cô ấy.

Trương Đại Sơn buồn bực trong đầu hút thuốc, trong đầu không ngừng tính toán: “Nói đến vị trí giáo viên này cho ai tôi cũng không có ý kiến, nếu Tô Mặc Nhiên bằng lòng xem bệnh cho người dân trong thôn chúng tôi dĩ nhiên vị trí giáo viên kia cho cô ấy làm, cũng không thể để thầy thuốc vừa làm việc nhà nông vừa xem bệnh, như vậy quá mệt mỏi, chỉ có điều không biết Tô Mặc Nhiên có bằng lòng không.”

“Chuyện này...” Trương Hoài Đạt nghĩ tới con bé nhất định bằng lòng, chuyển ý niệm lại nghĩ một chút mình còn chưa thông qua với con bé, lúc này cũng không tiện bảo đảm.

“Không bằng chúng ta gọi cô ấy tới.” Trương Hoài Đạt nói.

“Được.” Trương Đại Sơn liền kêu cháu nhỏ của mình đi gọi Tô Mặc Nhiên, thằng nhóc này ngày ngày đến viện nhỏ của Tô Mặc Nhiên nghe chuyện xưa đã vô cùng quen thuộc, như một lần khỏi liền chạy ra ngoài. Dieễn ddàn lee quing đôn

Tô Mặc Nhiên nghe nói trưởng thôn tìm cô cũng không dám trì hoãn, lập tức thu dọn một chút liền đi theo cháu nội của trưởng thôn, đến nhà trưởng thôn nhìn thấy ông cụ Trương và trưởng thôn ngồi trên giường gạch, cô nghĩ đoán chừng vì chuyện giáo viên kia.

“Trưởng thôn, ông Trương, hai người tìm cháu?”

“Mặc Nhiên tới rồi, nào, nào ngồi đây.” Trương Hoài Đạt vừa thấy cô tới liền kêu cô ngồi lên giường gạch.

“Mặc Nhiên à, gọi cháu tới chính là muốn hỏi cháu một chuyện.”

“Ông Trương có chuyện gì cứ việc hỏi, cháu nhất định biết gì sẽ nói hết không giấu giếm.” Cô Mặc Nhiên nghiêm túc nói.

“Mặc Nhiên à, ông thấy y thuật của cháu không tệ, cháu cũng biết điều kiện chữa bệnh ở nông thôn rất kém cỏi, nếu có bệnh tật gì chỉ thuận theo ý trời, chúng ta nghĩ tới cháu có thể xem một chút khi người dân ông thôn sinh bệnh không.” Trương Hoài Đạt có phần cẩn thận dè dặt hỏi, chỉ sợ đứa nhỏ này một miệng từ chối rồi, đến lúc đó ông nên nói lại cho trường thôn như thế nào.

“Ông Trương, cháu còn tưởng là chuyện gì, chuyện này có gì khó xử, cứu sống mạng người là trách nhiệm của mỗi người học y, nếu người nào trong thôn ngã bệnh cứ tới tìm cháu.” Cô Mặc Nhiên cười nói.

“Chỉ có điều, bệnh cũng có nặng nhẹ, hơn nữa cũng không nhất định có thể kiểm tra được chính là Hoa Đà trên đời ông ấy cũng không dám đảm bảo như vậy, cháu chỉ có thể nói cố hết sức cố gắng lớn nhất của cháu trị hết bệnh.”

Lời cảnh cáo phải nói trước, nếu ngày nào đó có ngộ nhờ, cũng không trách được cô không nhắc nhở trước.

“Đây là tất nhiên, ai còn có thể không biết, thầy thuốc cũng không phải thần tiên, cháu gái cháu yên tâm, ông đây sẽ nói rõ ràng với người trong thôn.” Trương Đại Sơn

vừa nghe Tô Mặc Nhiên bằng lòng xem bệnh cho người trong thôn lập tức vui mừng ra mặt, vỗ vỗ ngực bảo đảm.

“Vậy ông em Trương, để cho thầy thuốc Tô tiếp nhận vị trí giáo viên ngữ văn, nhẹ nhàng một chút như vậy cũng có tinh lực xem bệnh cho người dân trong thôn.” Bây giờ Trương Đại Sơn cả người sáng khoái, hận không thể lập tức đi nói cho người trong thôn tin tức tốt này.

Ông nghĩ chờ quen thuộc với thầy thuốc Tô rồi, nói không chừng về sau khi thầy thuốc Tô xem bệnh còn có thể mang theo thầy lang học một chút, y thuật cũng có thể nâng cao, như vậy lỡ như ngày nào đó thầy thuốc Tô trở về thành bọn họ cũng không sầu lo.

Chuyện giáo viên tiểu học trong thôn cứ quyết định như vậy rồi, chỉ có điều có người còn không biết, đang nhờ quan hệ chung quanh bắt được danh sách kia.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Trạm Thu Hồi

Qua tết nguyên tiêu, bầu không khí náo nhiệt của tết âm lịch cũng dần đi xa, thời gian đến trường nhập học cũng không xa. Trương Hoài Dật và Bạch Minh Viễn thương lượng một chút, định đi tới huyện một lần tới trạm thu hồi đào chút sách quý. Lần này bọn họ định mang theo Bạch Mộ Ngôn và Tô Mặc Nhiên cùng đi, mang theo hai người bọn họ mở mang thêm chút kiến thức, về sau cũng có thể cùng nhau giúp một tay thu thập, bằng không dựa vào hai cục xương già bọn họ có thể ăn không tiêu.

Tô Mặc Nhiên nghe nói muốn đi trạm thu hồi vô cùng hưng phấn, trước kia xem tiểu thuyết thấy nhân vật chính đi trạm thu hồi thu được khoản đặc biệt lớn, cảm giác kia thoải mái đến nơi, lần này đến lượt cô cũng phải kiểm đầy chậu đầy bồn.

Sáng sớm thứ năm, bốn người yên vị trên máy kéo chạy tới huyện, lúc này thời tiết còn chưa ấm áp, trên máy kéo phủ đầy rom rạ, phía trên rom rạ phủ chăn bông.

Bạch Mộ Ngôn leo lên xe trước, lại kéo Tô Mặc Nhiên lên, nắm tay trai đẹp cô còn hơi ngượng ngùng, may nhờ gió lớn cổ áo thật dày che mặt lại.

Hai người chia ra kéo Trương Hoài Dật và Bạch Minh Viễn lên xe, hai người già vừa lên xe liền rúc vào trong chăn ngủ bù, theo xe lắc lư dần tiến vào giấc mộng đẹp, sau đó tìm đồ là công việc tốn sức, không đường đủ tinh thần không được.

Cô và Bạch Mộ Ngôn không ngủ, hai người ngồi dựa chung một chỗ.

Cô vốn định tâm sự với Bạch Mộ Ngôn, vừa định mở miệng phát hiện tình huống thật sự không thích hợp, âm thanh máy kéo quá lớn, nếu muốn nghe rõ

người nói chuyện thì phải dựa vào kêu hơn nữa giọng lớn mới mở miệng liền thổi thẳng vào miệng, chỉ đành phải buông tha.

Máy kéo một đường xóc nảy, ước chừng sau một giờ cuối cùng đã tới huyện.

Bọn họ sợ dĩ lựa chọn thứ năm là bởi vì mỗi thứ tư các trạm thu mua của huyện thành phố khác cũng sẽ vận chuyển tất cả đồ tồn kho tới đây. Nơi này có nhà máy chế biến giấy và nhà máy luyện hóa lớn nhất toàn tỉnh, đại bộ phận phá tứ cự toàn tỉnh cũng sẽ đưa đến nơi này. Trạm thu mua nơi này cũng là nơi lớn nhất toàn tỉnh, chỉ riêng kho hàng có sáu cái.

Trương Diệu Huy là trạm trưởng trạm thu hồi, vì vậy mỗi lần bọn họ tới trộm chút bộ sách người khác cũng không dám nghiêm túc kiểm tra, luôn ý tứ thu chút tiền cho có, thật đúng là có người trong triều dễ làm chuyện. Bọn họ đến huyện liền chạy thẳng tới trạm thu mua, mới vừa vào người gác cổng trạm thu mua liền tiến lên đón.

“Ông Trương, ngài đã tới.” Người gác cổng tiểu Vương vừa nhìn thấy mặt lập tức mặt mày tươi cười đi lên chào hỏi, nhanh chóng mở cửa cho bọn họ đi vào, đây chính là cha trưởng trạm, nên phục vụ cho tốt.

“Ừ, vì trường học sắp vào học, tôi tới tìm một chút giấy bút cho đám trẻ con trong thôn, bài thi còn có sách thiếu nhi.” Trương Hoài Dật nói rõ ý đến.

“Được, ngày hôm qua lại đưa tới mấy xe tải đồ, mọi người đi vào trước, cháu đi gọi người mở cửa cho mọi người.” Tiểu Vương nói xong đội nón chạy vào phòng bên cạnh.

Tô Mặc Nhiên đi theo mấy người Trương Hoài Dật đi vào trong, bên trong là một hàng kho hàng lớn, sáu gian liền một chỗ, mỗi gian phòng đều treo quốc kỳ, bức họa ảnh chân dung chủ tịch Mao Trạch Đông.

Bọn họ dừng lại ở kho hàng đầu tiên, chỉ chốc lát sau Trương Diệu Huy và một người đàn ông mập mạp cùng nhau chạy tới.

“Cha, chú Bạch, hai người đã tới, ồ, tiểu Ngôn và Mặc Nhiên cũng tới nữa, cha bản thân cha tới tìm đồ gọi con giúp một tay là được rồi, sao lại gọi cả cô bé này tới nữa, Mặc Nhiên đi với chú tới phòng làm việc ngồi một chút đi, buổi trưa tới trong nhà ăn cơm, chú để di Trần làm hai món sở trường cho cháu.”

Trương Diệu Huy biết trình độ

yêu thích tranh yêu sách của cha mình, vốn đoán chừng qua hết năm không được bao lâu sẽ tới, quả nhiên hôm nay mới đi làm đã nghe được người gác cổng tiểu Vương đến báo cáo cha ông tới, không ngờ lần này cha ông còn mang theo hai đứa bé tới.

Hiện giờ Trương Diệu Huy cảm kích Tô Mặc Nhiên vô cùng sâu sắc, chân của ông trải qua hơn nửa tháng điều trị đã tốt hơn phân nửa, quả thật không thể tưởng tượng nổi, lần này nhất định phải cảm tạ cô bé này tử tế, quay đầu lại gọi điện thoại về để bà xã mình mua thêm chút đồ ăn.

“Chú Trương, chú khách khí rồi, cháu sẽ lập tức tiếp nhận vị trí giáo viên ngữ văn ở trường học, giúp bọn nhỏ tìm một chút sách giáo khoa đó là chuyện bên trong.” Tô Mặc Nhiên cười nói, cô cũng không muốn bỏ qua cơ hội tốt này.

“Thế nào, Mặc Nhiên bằng lòng giúp cha thì như thế nào, bảo con giúp một tay, con chỉ làm trở ngại chứ không giúp gì còn không bằng không giúp, con chạy nhanh đi, giờ làm việc đừng dây dưa lề mề ở đây. Trương Hoài Đạt khẽ quay cổ lập tức đuổi con trai đi.

“Vậy cũng được, con đi làm trước, buổi trưa con tới gọi mọi người, tiểu Từ, mở cửa ả.” Người đàn ông mập đi cùng Trương Diệu Huy tới mở cửa chỉ vội vàng bỏ lại một câu “Tìm xong gọi tôi” liền lại rời đi cùng ông.

Đi vào kho hàng, Tô Mặc Nhiên lập tức sợ ngây người, kho hàng to như vậy chất đầy các loại đồ, từ loại thư, họa, đồ sứ, dụng cụ gia đình, liễn, phật tượng vân vân, lộn xộn chồng chất, mùi vị hơi hám cũng không dễ ngửi.

“Khụ, khụ.” Mặc Nhiên nhẹ nhàng ho khan hai tiếng.

“Mùi vị nơi này không dễ ngửi.” Bạch Minh Viễn đứng bên cạnh Tô Mặc Nhiên vừa đứng nhìn thấy cô che miệng mũi.

“Vâng, mùi vị thật khó ngửi.”

“Chờ lát nữa sẽ ngửi thành thói quen, mới vừa bắt đầu tới chúng ta cũng không quen, thiếu chút nữa ra bệnh tật, tiểu Ngôn, cháu chăm sóc Mặc Nhiên một chút.” Bạch Minh Viễn nói với cháu nội mình, từ khi tiến vào kho hàng Bạch Mộ Ngôn trừ nhều mây một cái thì phản ứng khác gì đó đều không có, giống như không khí nơi này mát mẻ như bên ngoài.

Không cần đâu ông Bạch, để cho anh ấy theo ông đi, cháu trẻ hơn không có gì đáng ngại.” Để cho anh ta đi theo sao được, cô còn len lén thu đồ như thế nào.

“Bắt đầu đi. Mộ Ngôn và Mặc Nhiên phụ trách tìm sách giấy bút, nếu thấy thư họa gì tốt có thể mang tới cho chúng ta nhìn xem, những thứ khác không cần nhìn, mang không ra.” Nói xong liền chui đầu vào trong đống sách, Bạch Minh Viễn cũng bắt đầu tìm ở một góc.

Đầu tiên Tô Mặc Nhiên đi chung quanh một chút, phát hiện đồ nơi này thật nhiều, lại còn khiến cho cô phát hiện ra một cái lò, bạn nói thứ đồ này cũng có người thu sao? Chẳng lẽ cũng chỉ vì mặt trên của nó khắc một chút tranh thùy mặc? Cô chọn một góc khá xa những người khác lục lọi, trong lòng suy nghĩ mọi người mang không ra không có nghĩa là chắc mang không ra, há há, phát con mẹ nó rồi.

Tìm một lát Tô Mặc Nhiên liền phát hiện, lý tưởng rất đầy ắp thực tế thật gầy gò. Quá nhiều thứ, tranh chữ cổ khắp nơi, trừ đồ trang sức cô hoàn toàn không biết món đồ nào là thật món đồ nào là hàng nhái, món đồ nào là tranh chữ quý giá món đồ nào là bình thường, lòng tràn đầy vui mừng bị nước lạnh thực tế dội lạnh thấu tim.

Không cách nào cô chỉ đành thu một chút đồ vàng bạc và ngọc, những thứ khác cô hoàn toàn không hiểu, nhìn cái nào đều giống như thật lại không thể thu tất cả vào không gian.

Tính toán ban đầu rơi vào khoảng không, cô đành hoang tìm một chút sách giáo khoa tiểu học, thỉnh thoảng nhìn thấy sách giáo khoa trung học và sách luyện thi cô cũng thu vào, vào sau sẽ khôi phục thi đại học, đến lúc đó sẽ có

nhu vậy, về sau sẽ không phải tìm kiếm nữa, đến lúc đó sẽ có tác dụng rồi.

Bốn người chia ra bốn góc kho hàng không ngừng tìm kiếm.

Cô Mặc Nhiên tìm kiếm đột nhiên phát hiện ra một cái cửa, mỗi một bên kho hàng đều có một cái cửa rộng hơn một thước, để tiện vận chuyển nội bộ giữa các kho hàng. Cô nghĩ những thứ kia cũng tìm kiếm không sai biệt lắm rồi, nếu cô thu vào những món đồ vàng ngọc trong kho hàng này dễ dàng bị người phát hiện, không bằng đến kho hàng khác tìm một chút.

Cô đẩy cửa ra đi tới kho hàng thứ hai, phát hiện giống như kho hàng thứ nhất khắp nơi đều là đồ. Cô Mặc Nhiên bắt đầu đào bới vật khắp nơi, lúc này không có ai theo dõi, cô thu đồ tới hoàn toàn không có gánh nặng trong lòng.

Đào xong kho hàng thứ hai tiếp tục đào kho hàng thứ ba, khi cô đang vui sướng làm con chuột khoét kho thóc ở kho hàng thứ ba thì ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng mở cửa.

“Cạch.” Khóa mở ra.

Cô Mặc Nhiên vội vàng nhanh chóng trốn phía sau tủ treo quần áo trong kho hàng chồng chất.

Cô ngừng thở, phát hiện tiếng bước chân càng lúc càng gần, giống như đang đi đến chỗ cô giấu mình, chẳng lẽ bị phát hiện rồi?

Chương 28: Năm Cái Thùng

Tô Mặc Nhiên nghe tiếng bước chân càng lúc càng gần, trong lòng càng nóng nảy, khi tiếng bước chân sắp tới chỗ cô giấu mình, tâm niệm cô vừa động, bóng người đột nhiên biến mất.

Tô Mặc Nhiên xuất hiện trong thư phòng trong không gian cô thờ phào nhẹ nhõm, còn may còn may, hù chết cô, lại quên mất món thần khí không gian này, may mà thời khắc mấu chốt liền nghĩ tới bằng không sẽ gặp nguy hiểm, cũng không biết hai người bên ngoài vào làm chi.

Nghĩ đi nghĩ lại trước mắt đột nhiên xuất hiện hình ảnh bên ngoài không gian.

Hai người đàn ông đứng ở chỗ cô vừa giấu mình, một cao một thấp, trong tay người cao cầm chìa khóa kho hàng.

Người đàn ông cao đẩy một đồng đồ vật lẩn lộn phía sau tủ quần áo ra, lộ ra năm cái thùng gỗ lớn giấu phía dưới, ông ta nói với người vóc dáng thấp: “Bên trong mấy cái thùng này đều là một nhóm tranh chữ cô quý giá tôi len lén lượ ra trong đồng đưa tới, tôi đã tìm người kiểm tra rồi đều là đồ thật, còn có một bộ đồ dụng cụ gia đình bằng gỗ Hoàng Hoa Lê ở mặt sau cùng, cậu tìm cơ hội đưa đồ đến chỗ cũ, phía trên sẽ phái người xuống lấy.”

“Biết rồi anh Triệu.” Người đàn ông vóc dáng thấp nói.

“Cẩn thận một chút, lần này đồ vật bên trong phần lớn đều giá trị liên thành, phía trên rất coi trọng, cậu cũng đừng xảy ra sơ suất, lỡ như làm hỏng tôi không cứu được cậu.” Người đàn ông cao thấy vẻ mặt người vóc dáng thấp không cho là đúng, vội vàng cảnh cáo ông ta. Nhóm hàng này giá trị không nhỏ, bọn họ nhất định có thể được chia không ít tiền, làm xong lần này có thể nghỉ một khoảng thời gian, gần đây thần kinh căng thẳng quá mức chỉ sợ ra một chút lầm lỗi. d1en d4nl 3q21y d0n

“Biết rồi, em làm việc anh còn không yên tâm sao, anh Triệu, anh nói lần này hàng ra khỏi, chúng ta có thể được chia bao nhiêu tiền? Lần trước mất công sức lớn ra một đám như vậy, cuối cùng được chia tí xiu, đủ làm gì chứ.”

“Cậu nên vừa lòng đi, lần trước hàng chất lượng không tốt còn có thể bán được nhiều tiền như vậy cũng không tệ rồi.” Người cao bốp một cái đánh lên đầu người vóc dáng thấp, tên ngu ngốc này cũng không nhìn coi bây giờ là thể đạo gì, còn dám chê ít?

“Anh Triệu, anh nói phía trên bán những món đồ này cho ai vậy, hiện giờ ai dám trộm giấu những món đồ này, bị tra ra liền bị tội chết.” Mỗi lần bọn họ đều chỉ phụ trách mang đồ vật đến điểm đã định trước, lần sau lại đi thì hàng lần trước đều không còn, có thể thần không biết quỷ không hay mà mang đồ đi như vậy khẳng định không phải nhân vật đơn giản, ông cảm thấy người phía trên này có chức vị không thấp.

“Hình như là mua cho người nước ngoài, tôi cũng không rõ ràng lắm, cậu mặc kệ nó, có tiền chia là được, quan khi giờ nó bán cho ai.”

“Anh Triệu, anh nói nếu đồ trong kho hàng này đều mang ra bán thật tốt, Trương Diệu Huy đó lại không biết điều, chết sống không chịu theo chúng ta làm một trận, mấy lần lão ta canh chừng càng lúc càng nghiêm, tiếp tục như vậy muốn chuyển chút đồ ra ngoài thật khó khăn.” Người đàn ông vóc dáng thấp nhắc tới Trương Diệu Huy liền nói giận trong lòng, thật đúng là lão ngoan cố suy nghĩ bảo thủ, tiền đã đưa tới cửa còn từ chối, đầu óc bị nước vào.

“Đừng có gấp, phía trên sớm muộn gì cũng sẽ thu thập lão ta, chỉ có điều không tìm được cơ hội thích hợp.” Người cao hình như biết được chút manh mối gì, thần thần bí bí trao đổi với người vóc dáng thấp.

“Nghe nói hôm nay cha lão ta lại tới, đang ở kho hàng thứ nhất.” Người đàn ông vóc dáng thấp nói, còn dùng ngón tay cái chỉ chỉ về phía kho hàng thứ nhất.

“A, mỗi lần cha lão ta tới đều sẽ len lén

mang ra ngoài một ít sách, cho rằng người nào không biết rồi, nếu không phải phía trên không để cho lút dây động rừng, tôi đã sớm bắt lão ta tại chỗ, hừ, cứ để cho lão ta sung sướng một đoạn thời gian, chờ cơ hội thành thực thu thập Trương Diệu Huy, cha lão ta cũng không chạy trốn được, đến lúc đó trạm thu hồi này chính là thiên hạ của

chung ta, đến lúc đó chúng ta sẽ không phải tay cái gì được cái đó.” Người đàn ông cao đã tâm bình bình phát phát tay.

“Được, đợi đến một ngày kia, chúng ta cùng nhau đại phát tài.”

“Ha ha, ha ha.”

-----Puck.d.d.l.q.d-----

Chờ hai người khóa cửa kho hàng rồi đi xa, Tô Mặc Nhiên mới từ trong không gian ra ngoài.

Hai người này xem ra không phải là hạng tốt lành gì, tự nhiên âm thầm trộm đồ từ trong trạm thu hồi ra bán cho người nước ngoài, nghe giọng điệu của bọn họ giống như phía trên còn có đồng bọn.

Tô Mặc Nhiên vung tay lên thu sạch sẽ năm thùng lớn vào trong không gian, lại chạy đến phía sau thu luôn cả bộ dụng cụ gia đình bằng Hoàng Hoa Lê vào, tiện nghi cho người khác còn không bằng tiện nghi cho mình, dù sao bọn họ lén lút giấu, chính là mất bọn họ cũng không dám lộ ra, chỉ có thể đánh gãy răng và máu nuốt vào trong bụng, đen ăn đen quả nhiên là kinh doanh kiếm lời nhiều nhất. dinendian.logidjon.com

Bọn họ lại còn định lật đổ chú Trương độc chiếm trạm thu hồi, xem ra phải tìm một cơ hội nhắc nhở.

Cô thu đồ xong lập tức ôm tập sách giáo khoa tiểu học tìm được rồi khỏi kho hàng thứ ba.

Trở lại kho hàng thứ nhất đá của hana. trana làna cô

Còn lại một hàng dài như vậy, hàng này, hàng kia, hàng kia
thở phào nhẹ nhõm.

“Em đi đâu?” Một giọng nam trầm thấp đột nhiên vang
lên sau lưng cô.

“A.” Tay Cô Mặc Nhiên khẽ run rẩy, toàn bộ sách
giáo khoa rơi trên mặt đất.

“Sao anh đi đường không có tiếng động, anh dọa người sẽ
dọa người ta chết khiếp đó.” Cô Mặc Nhiên xoay người
lại đã nhìn thấy Bạch Mộ Ngôn đứng ở sau lưng cô, cô
vỗ ngực ổn định lòng kinh hoàng, hù dọa nhiều vài lần
không thể không chết trẻ.

“Anh sớm tới, là em không nhìn thấy anh.” Bạch Mộ
Ngôn nhún nhún nói. “Em đi đâu?”

“Em đi kho hàng bên cạnh nhìn một chút.” Cô Mặc
Nhiên ngồi xổm xuống nhặt sách giáo khoa rơi dưới đất
lên, Bạch Mộ Ngôn cũng ngồi chồm hóm xuống nhặt
giúp cô.

“Anh tìm xong rồi?” Cô Mặc Nhiên hỏi.

“Ừ, khu này anh đã tìm khắp.”

“Chỗ này em cũng đã tìm rồi, chúng ta đi xem hai người
ông Trương đi.”

“Đi thôi.”

Hai người Trương Hoài Đạt và Bạch Minh Viễn
đang khoa tay múa chân với một lúc tranh trong tay, trong

miệng còn nói lảm bảm, bên cạnh hai người chắt đóng không ít bộ sách đóng luộc chỉ và quyển trục.

Khi Tô Mặc Nhiên tìm đến bọn họ thì hai ông cụ này lại đang rùm beng, hai người như đũa bé không ai phục ai làm cho đỏ mặt tía tai, mắt thấy hai người ồn ào càng lúc càng lớn, Tô Mặc Nhiên và Bạch Mộ Ngôn chạy nhanh qua kéo hai người ra.

Chờ biết rõ nguyên nhân gây gỗ, bọn họ dờ khóc dờ cười.

Thì ra ban đầu hai lão già này tìm riêng, bình yên vô sự. Đột nhiên Trương Hoài Đạt tìm được một quyển tranh cuộn, là một bức tranh trúc của Trịnh Bản Kiêu, Trương Hoài Đạt giống như hiến vật quý để Bạch Minh Viễn qua xem, hai người nhìn một chút nhất trí nhận định bản vẽ này là đồ thật, Trương Hoài Đạt cảm thấy vận khí hôm nay của mình không tệ.

Bạch Minh Viễn nhìn thấy thèm cũng bắt đầu dùng hết sức tìm tranh chữ, cuối cùng để cho ông tìm được bản vẽ ông cho rằng là đồ thật.

Tranh núi xanh Nam Sơn của Vương Thì Mẫn.

Bạch Minh Viễn mừng rỡ như điên vội vàng kêu Trương Hoài Đạt tới đây xem xét, sau khi xem xong Trương Hoài Đạt lại cảm thấy bản vẽ này có vấn đề, có thể không phải là đồ thật.

Nghe lời này, Bạch Minh Viễn không chịu, chính ông tìm được bản vẽ là đồ thật người khác tìm được là đồ dỏm,

Bạch Minh Viễn cảm thấy Trương Hoài Đạt đây là ghen tỵ với ông, Trương Hoài Đạt nói là ông ăn ngay nói thật, hai người cứ rùm beng như vậy.

“Hai ông tìm được nhiều như vậy nhưng lại mang không ra, còn ở đây náo loạn, có ý nghĩa gì?” Bạch Mộ Ngôn nói một câu bỏ đi tất cả kiên ngạo của bọn họ.

Cuối cùng hai lão ngoan đồng như cũ giấu tranh của từng người ở bên người mang ra ngoài, sau đó trên người mỗi người lại giấu vài cuốn sách, quần áo mùa đông mặc dày giấu vật gì cũng nhìn không ra, người gác cổng cũng không dám soát người, mang đi thật sự không khó khăn.

Khi đi ra cô đi cuối cùng, bỏ tất cả đồ bọn họ lựa ra nhưng không có cách nào mang đi vào trong không gian.

Buổi trưa ăn cơm ở nhà Trương Diệu Huy, hai vợ chồng nhiệt tình tiếp đãi bọn họ. Tô Mặc Nhiên bắt mạch cho Trương Diệu Huy, thân thể khôi phục tốt hơn dự đoán. Trước kia Trương Diệu Huy là quân nhân, tố chất thân thể không tệ mấy năm nay vì tránh né phân tranh ở kinh thành mới mượn cớ bệnh tật lui xuống, dương sinh hoàn cũng chưa khỏi nội thương trong thân thể ông ấy rồi.

Buổi tối về đến nhà, cô không kịp chờ đợi vào không gian kiểm tra chiến lợi phẩm lần này của cô.

Mở năm thùng lớn ra, toàn bộ bên trong đều đựng đầy đủ các loại tranh chữ cổ, vàng bạc châu báu, phi thúy san hô, còn có một vài tượng gỗ tượng đá. Chính cô cũng thu không ít đồ vàng bạc và đồ ngọc, mấy người Trương

Hoài Đạt chọn phân nhiều lọ bộ sách tập tranh, cô tìm một thùng lớn, sửa sang lại chứa tất cả vào.

Chuyến đi này quá đáng giá rồi.

Sửa sang xong chiến lợi phẩm, cô lại tiếp tục dọn dẹp không gian, trong khoảng thời gian này cô cảm không ít thứ từ trong không gian ra ngoài, đều len lén trộn lẫn dùng chung với nhau. Mỗi lần khi làm cơm đều sẽ thêm vào trong túi gạo, túi bột mì, chai dầu, lọ muối, lọ đường, v.v... Một chút gạo, mì, dầu, muối, đường. Mỗi lần thêm số lượng không nhiều lắm, cũng không dẫn tới hoài nghi, ai lại không có việc gì đi chú ý tới những thứ đồ này, nhiều nhất chính là cảm thấy ăn ít đi một chút mà thôi.

Thực dụng nhất trong không gian đó chính là giấy vệ sinh và băng vệ sinh, giấy vệ sinh còn may, băng vệ sinh khi cần dùng thì phiền toái, vì không để cho người ta phát hiện, mỗi lần tới tháng cô đều đi vào phòng vệ sinh trong không gian đi vệ sinh, đồ bỏ đi đều thừa dịp buổi tối lúc không có người thì vứt hết. Thật may ban đầu chứa thật nhiều giấy vệ sinh và băng vệ sinh, nếu không hiện giờ đều dựa vào giấy vệ sinh và vải bông, cô thật lòng không chịu nổi.

Thu dọn xong không gian, tắm rửa.

Đông đi xuân tới, nhiệt độ không khí bắt đầu ấm lên, tuyết đọng bao phủ cả vùng đất mấy tháng cuối cùng chậm rãi hòa tan, bước chân mùa xuân dần dần tiến đến.

Tô Mặc Nhiên chính thức tiếp nhận chức vị giáo viên ngữ văn tiểu học và thầy thuốc tạm thời trong thôn, đãi ngộ tiền lương giáo viên không tệ, xem lệnh cho người ta còn có thể kiêm thêm thu nhập, nói tóm lại những người

con có thể kiếm thêm thu nhập, rồi tìm lại những ngày sau tương đối nhàn nhã.

Trong thôn không phải không có người ghen tỵ nói xấu dẫu, nói lời hại nhất đương nhiên là Ngô Mẫn, cô ta cho rằng Tô Mặc Nhiên đoạt chức vị của cô ta.

Tô Mặc Nhiên hoàn toàn không quan tâm, nói đã nói, sau lưng ai không có người nói, ai không nói người khác sau lưng.

Hôm nay trường học tan học, cô và Từ Tường cùng nhau kết bạn trở về khu thanh niên trí thức, mới ra khỏi cửa trường học không bao xa, chỉ nghe thấy có người kêu: “Tô Mặc Nhiên, nhanh, nhanh lên, Ngô Mẫn và Nghiên Vũ cãi vã.”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Thạch Cương Uy Vũ

Ngô Mẫn và Nghiên Vũ cãi vã?

Trong ngày thường Ngô Mẫn và Nghiên Vũ căn bản không có qua lại, hai người không phải cùng một nhóm thanh niên trí thức lại không ở cùng nhau, không phải đồng hương cũng không làm việc cùng nhau, sao hai người kia lại cãi vã? Hơn nữa tính tình Liễu Nghiên Vũ chẳng chặc ỏn trọng không có tính khí nóng nảy giống như Tôn Hiểu Mỹ, nếu nói Tôn Hiểu Mỹ gây gổ với người cô tuyệt đối tin tưởng, nhưng là Liễu Nghiên Vũ? Không thể đi.

Tô Mặc Nhiên không quan tâm nhiều vội vàng chạy tới chỗ gây gổ.

Từ xa Tô Mặc Nhiên đã thấy không ít người vây lấy một chỗ, thời gian này chính là thời điểm tan ca, con đường này là lối duy nhất vào thôn, cãi vã ở đây người vây xem có thể nhiều cỡ nào.

Lúc này giải trí cuộc sống vốn ít, sau khi tan ca trừ ăn cơm ra ngủ chính là ăn cơm ngủ, vừa nghe có người gây gổ trên căn bản buông chuyện trên tay xuống tới đây vây xem, còn thiếu mang theo băng ghế và hạt dưa tới ngồi xem cuộc vui rồi.

Tô Mặc Nhiên lập tức bước nhanh hơn chạy tới.

Từ Tường đi theo sau lưng cô chỉ cảm thấy người phụ nữ trước mặt giống như một con gió đã chạy xa, hừ hừ, không chơi bắt nạt người như vậy, mặc dù thân thể anh không được tốt lắm nhưng cũng là đàn ông có được không, một người đàn ông lại chạy không bằng một người phụ nữ, nói ra tự ái quá đau đớn.

Tô Mặc Nhiên bước nhanh chạy đến chỗ xảy ra chuyện, vạch ba tầng ngoài ba tầng trong đám người vây xem ra, phát huy đầy đủ kinh nghiệm chen lấn xe buýt kiếp trước, cuối cùng đã tới trung tâm của khu đất.

Lúc này hai người Tôn Liễu đang đối chiến với Ngô Mẫn và đồng bọn nhỏ của cô ta, hai bên cô tới tới đi đi mỗi sừng miệng chiến, không ai phục ai.

Nghe hồi lâu Tô Mặc Nhiên cuối cùng làm rõ ràng ngọn nguồn sự việc.

Hôm nay sau khi Liễu Nghiênn Vũ tan ca đi về nhà, từ xa liền gặp phải Ngô Mẫn và người bạn nhỏ của cô ta đứng ở ven đường tán gẫu, vốn cô cũng không quá để ý, không quen biết hai người này, trong ngày thường chính là người ngay cả chào hỏi cũng không chào.

Đợi đến khi cô đến gần mới phát hiện ra được hai người kia lại đang thảo luận về Tô Mặc Nhiên. Bởi vì Ngô Mẫn không trở thành giáo viên vẫn ghi hận Tô Mặc Nhiên trong lòng, vụng trộm không ít lần chửi bới Tô Mặc Nhiên ở trước mặt thanh niên trí thức khác. Còn Liễu Nghiênn Vũ, chỉ cần là người cô nhận định liền vô cùng bao che người ta, bạn có thể nói cô không tốt nhưng tuyệt đối không được nói người cô nhận định không tốt, trùng hợp chính là, Tô Mặc Nhiên chính là người Liễu Nghiênn Vũ nhận định, là người cô xác định rõ trong phạm vi vòng bảo vệ.

Nghe có người nói xấu Tô Mặc Nhiên hơn nữa còn hết sức khó nghe, về mặt mẽ nóng nảy ả núp dưới đoan trang nho nhã trong nháy mắt bị nổ tung, lập tức tranh cãi đôi câu với hai người kia, Ngô Mẫn sao có thể từ bỏ ý đồ, hai bên liền rùm beng lên, sau đó Tôn Hiểu Mỹ lại gia nhập vào, đại chiến thế giới hoàn toàn bộc phát.

Nói cho cùng ngọn nguồn cuộc tranh tranh này vẫn là cô.

Trong lòng Tô Mặc Nhiên không hiểu sao ề ảm chua chát, đời trước cô vẫn bị người nhà bỏ rơi, không ai sẽ ra mặt cho cô bởi vì cô bị uất ức bị tổn thương, không ai quan tâm thậm chí ngay cả chú ý đến cô cũng không có. Người khác đều nói cha mẹ của cô đối xử với cô không tệ, không thiếu cô ăn uống còn chu cấp cho cô đi học mua nhà cho cô, không biết rằng có lúc coi thường cũng là một loại tổn thương.

“Tôn Hiểu Mỹ, tôi không nói cô, cô đi theo mò mẫm xen vào làm gì, Liễu Nghiênn Vũ, có bản lĩnh đừng núp phía sau, vừa mới bắt đầu không phải rất có thể nói sao? Người càng nhiều liên sợ rồi?” Ngô Mẫn gằn cổ chỉ vào Liễu Nghiênn Vũ cao giọng nói.

“Cô nói cái gì đó, Tô Mặc Nhiên và Nghiênn Vũ đều là bạn của tôi, sao chuyện này lại không liên quan đến tôi? Tôi coi thường nhất chính là người luôn nói sau lưng người khác, có bản lĩnh nói trước mặt.” Tôn Hiểu Mỹ bất mãn Ngô Mẫn luôn tìm Liễu Nghiênn Vũ gây phiền toái.

“Nói ngay trước mặt thì nói ngay trước mặt, một con giày rách giả bộ thanh cao cái gì, còn tưởng rằng mình là hoàng hoa khuê nữ sao, đã sớm là hàng đã xài rồi bị người dùng nát còn

giả bộ đại gia khuê tú cái gì, phụt.” Ngô Mẫn “Phụt” một tiếng phun một bãi nước miếng sang bên cạnh, về mặt khinh bỉ

“Cháu nữ thanh niên trí thức này nói gì vậy, nói thế nào cũng là người được giáo dục sao không có tư cách như vậy.” Mẹ Liễu nghe lời này cũng tức giận, cha Liễu bên cạnh mặc dù hết sức nhẫn nại nhưng trên mặt cũng tỏ vẻ tức giận.

Thạch Cương trong đám người vây xem nắm chặt đòn gánh trong tay, ngón tay hơi trắng bệch, sắc mặt lạnh lẽo, trong mắt lóe lên một tia sắc bén, trên dưới toàn thân hiện lên vẻ tàn ác, hận không thể lập tức xông ra cho Ngô Mẫn hai làn tay.

Liễu Nghiênn Vũ vội vàng thuận khí cho mẹ Liễu trấn an cha Liễu, hai ông bà cả đời chưa từng đồ mặt với người khác, lần này tới Đông Bắc là lần đầu tiên.

Ánh mắt Cố Mặc Nhiên híp lại, bàn tay giấu trong ống tay áo nắm chặt, chìa tay vừa lật, trên bàn tay liền xuất hiện một viên thuốc nhỏ như hạt đậu nành.

“Tôi nói sai à, một người phụ nữ đã ly hôn còn giả bộ thanh cao, người như Vương lão tam còn muốn kết hôn cô còn không bằng lòng, muốn tôi nói nếu có người bằng lòng muốn cô cũng không tệ rồi còn kén chọn, nhanh chóng cuốn gói dời khỏi đây cùng người đi, bằng không cô nói có người đàn ông còn chưa kết hôn sẽ cần cô, cô nói đi, nói đi.” Vương lão tam là người không vợ trong thôn, là người lười biếng hờ hững còn có thể đánh bà xã, nghe nói một người vợ trước của ông ta chính là bị ông ta đánh chết, khoảng thời gian trước coi trọng Liễu Nghiên Vũ lại chạy đến trước mặt cha Liễu mẹ Liễu cầu hôn liền bị cha Liễu ngay tại chỗ đánh ra ngoài.

“Đúng thế đúng thế, ai sẽ muốn chứ, ai muốn người đó là kẻ ngu.” Ngô Mẫn và cô bạn nhỏ của cô ta vênh vác há hê nói.

“Mày...” Ba miệng nhà họ Liễu và Tôn Diệu Mỹ đều tức giận đến nói không ra lời.

“Tôi muốn.” Thạch Cương trong đám người cuối cùng không chịu đựng được nữa, đột nhiên sai bước ra ngoài chắn trước người Liễu Nghiên Vũ.

Mọi người vây xem cũng bị Thạch Cương đột nhiên xuất hiện làm cho sợ ngấy người, đây là tình huống gì

Ngô Mân cũng bị Thạch Cương dọa cho hồi rỗi, trong đám thanh niên trí thức Thạch Cương là nhân vật hung ác, làm việc lợi hại, sẵn thủ cũng là tay giỏi, đánh nhau càng không tởm cỡ thế nào là lấy một địch mười, người này trợn lăn cùng một chỗ với Liễu Nghiên Vũ từ khi nào rồi.

“Liễu Nghiên Vũ cho dù đã ly dị, ở trong mắt tôi cô ấy còn tốt hơn cô đồ đàn bà như vậy gấp trăm gấp ngàn lần, lấy vợ nên cưới vợ hiền, người phụ nữ như cô vậy cưới về chỉ biết gieo họa của nhà, cho dù là hoàng hoa đại khuê nữ tôi thấy cũng không có ai thèm muốn.” Thạch Cương mặt lạnh nói với Ngô Mân, giọng nói tràn đầy châm chọc, đáng vẻ chê cười trên mặt rõ ràng.

“Hôm nay tôi để lời ở đây, bắt đầu từ hôm nay ai còn dám nói xấu Liễu Nghiên Vũ dù một chút nhỏ xiu chính là làm khó dễ cho Thạch Cương tôi, đến lúc đó đừng trách tôi không khách khí.” Ánh mắt Thạch Cương quét qua tất cả mọi người, anh đã sớm bắt mắt cảm hận người trong thôn nói bóng nói gió hận không thể lập tức đánh người nói ra một trận, cô tình Từ Tường nói phải nhẫn nại, bạo lực không giải quyết được sự tình chỉ biết thêm dầu vào lửa, nếu không phải như vậy anh đã sớm ra tay.

Liễu Nghiên Vũ đứng sau lưng Thạch Cương, nhìn bề vai rộng rãi của Thạch Cương thay cô ngăn cản ánh mắt của mọi người, trong tai nghe lời nói bảo vệ cô của anh, hốc mắt nóng dần lên.

Mọi người vây xem cũng bị Thạch Cương trấn áp, Tô Mặc Nhiên thầm nói to một tiếng trong lòng: Người đàn ông chân chính, Thạch Cương uy vũ.

Mắt thấy tình huống chuyển biến đột ngột, Ngô Mẫn nóng nảy: “Hai người... Hai người đôi câu nam nữ này...”

“Rắc” trong không khí truyền đến một tiếng gãy vỡ cắt đứt lời nói của Ngô Mẫn.

Chỉ thấy Thạch Cương chột “Rắc” một cái nhấc chân cứng rắn bẻ gãy đòn gánh trong tay, Thạch Cương cầm đòn gánh bẻ thành hai mảnh chậm rãi đi về phía Ngô Mẫn, thân hình cao lớn giống như tòa núi lớn đè lại.

“Anh... Anh định làm gì?” Ngô Mẫn nhìn thấy Thạch Cương đi về phía cô lập tức sợ đến co rúc về phía sau.

“Cô nên may mắn vì tôi không đánh phụ nữ.” Nói xong vèo một tiếng ném hai mảnh đòn gánh ở bên cạnh chân cô ta.

“Phù.”

Khi mọi người và Ngô Mẫn đồng thời thở phào nhẹ nhõm, Liễu Nghiên Vũ đột nhiên bước nhanh vọt lên, phát tay tát một cái tát lên mặt Ngô Mẫn.

“Bốp.” Ngô Mẫn trực tiếp bị một làn tay ngã xuống đất.

“Anh ấy không đánh, tôi đánh.” Sắc mặt Liễu Nghiên Vũ ửng đỏ, cô chưa bao giờ hả giận giống như bây giờ. Cô đã sớm muốn tát Ngô Mẫn rồi, chỉ có điều giáo dục của cô khiến cho cô không làm ra được chuyện đánh người.

hiện giờ liều mạng làm cho trong lòng thật sung sướng. đi
ien n# dang# yuklle e# q quiq on

“Mày, mày lại dám đánh tao?” Hai mắt Ngô Mẫn mở
thật lớn, không thể tin che mặt bị đánh.

“Đánh chính là cô, Ngô Mẫn, tôi cho cô biết, tôi cho dù
đã ly dị còn mạnh hơn người đàn bà chanh chua hèn hạ vô
sĩ hai mắt không có tư cách dạy dỗ người khác, lại nói tôi
và Thạch Cường, nam chưa cưới nữ chưa gả, nói chuyện
đôi tượng khắp nơi là hợp tình hợp lý hợp pháp, không
đảm nhận nổi câu nói câu nam nữ kia của cô, không giống
như có vài người cả ngày chỉ biết nhớ thương người đàn
ông của người khác, hừ, Thạch Cường, chúng ta đi.”

Liễu Nghiên Vũ nói xong trực tiếp kéo Thạch Cường
đi tới trước mặt cha Liễu mẹ Liễu, “Cha, mẹ, Liễu
Mỹ, chúng ta về nhà đi, đừng nóng giận.”

“Thạch Cường, đỡ cha em một chút.”

“A.” Mới vừa rồi khi Liễu Nghiên Vũ kéo anh thì
anh đã sớm hội hợp, bây giờ nghe Liễu Nghiên Vũ nói
như vậy lập tức ân cần đỡ cha Liễu đi về, “Chú, ngài
chăm một chút.”

Người vây xem thấy người trong cuộc đều đi hết cũng dần
tản ra.

Tô Mặc Nhiên nhắc chân đi tới trước mặt Ngô Mẫn.

Lúc này Ngô Mẫn còn ngồi sững sờ trên đất, nhìn thấy
Tô Mặc Nhiên đi tới, mặt tức giận nhìn chằm chằm cô,

nếu như ánh mắt có thể giết người, Tô Mặc Nhiên đoán chừng đã phải chết mấy trăm lần.

Cô ngồi xuống trước người Ngô Mẫn, đưa tay trái nâng cằm Ngô Mẫn lên, “Chắc, chắc, bàn tay này đánh thật ác độc.”

“Mày định làm gì.” Ngô Mẫn gạt tay đang nắm cằm của cô ra.

“Ngô Mẫn, tôi biết rõ cô không chịu phục, cảm thấy tôi đoạt vị trí giáo viên của cô, nhưng chuyện này là quyết định của trường thôn và hiệu trưởng, lại nói vốn chính là người có năng lực có được, cô không có bản lĩnh cũng đừng trách người khác.”

Tô Mặc Nhiên đến gần bên tai cô ta khẽ nói: “Còn nữa, nhớ quản tốt miệng của mình, đừng để cho nó nói tục khắp nơi, nhân nại của tôi có mức độ, lần này coi như cho cô một lần dạy dỗ, nếu còn có lần sau nữa tôi không dám cam đoan sẽ làm ra chuyện gì với cô.”

Nói xong cô đứng lên, ngón tay nhẹ nhàng bắn ra, cũng không có ai nhìn thấy một viên thuốc nhỏ cứ như vậy trượt vào trong cổ họng Ngô Mẫn.

“Mày cho tao ăn cái gì.” Ngô Mẫn tỏ vẻ hoảng sợ bóp cổ họng, đáng tiếc viên thuốc nhỏ sản xuất trong không gian vừa vào miệng đã tan.

“Bí mật, ngày mai cô sẽ biết, yên tâm, chỉ là trừng phạt nho nhỏ, phải ngoan đó, nếu không, lần sau...” Tô Mặc Nhiên cười đến cảnh xuân rục rịch, Ngô Mẫn lại từng

con gió lạnh thổi qua, không tự chủ được rút người một cái.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Kết Hôn

Liễu Nghiên Vũ và Thạch Cương chia ra đỡ cha Liễu mẹ Liễu ngồi vào trên giường gạch, sau đó hai người một làm thuận khí, một đi rót nước. Nhìn động tác ăn ý của hai người, cha Liễu và mẹ Liễu trao đổi ánh mắt.

Sau khi đi vào Tô Mặc Nhiên bắt mạch cho cha Liễu mẹ Liễu trước, dù sao tuổi cũng lớn, tức giận quá mức dễ ảnh hưởng đến thân thể.

Thật may hai người cũng không đáng ngại, chỉ có điều mẹ Liễu bị tức giận đến huyết áp lên cao hơi đầu vầng mắt hoa, Tô Mặc Nhiên đề nghị bà trước nằm xuống nghỉ ngơi một chút, ổn định tâm tình. Cha Liễu cũng hơi tức giận công tâm, khí tức uất ức tích tụ nơi ngực, thời gian dài sẽ có nội thương, cô kê chút thuốc an tâm tĩnh khí điều trị cho ông.

“Chị Nghiên Vũ, hôm nay cảm ơn chị, em biết rõ chị vì em nên mới cãi vã với bọn họ, bằng không...”

“Chuyện này không liên quan đến em.” Liễu Nghiên Vũ ngắt lời Tô Mặc Nhiên.

“Chị đã sớm không ưa hành vi cô ta luôn ở sau lưng nói xấu người khác, em không biết cô ta lại nói em, nói em...” Liễu Nghiên Vũ nghĩ tới điều gì hơi ngượng mở miệng, nghĩ tới cũng đỏ mặt.

“Cô ta nói gì em rồi vậy?”

“Cô ta nói giáo viên Trương sợ dĩ đề cử em làm giáo viên là bởi vì... Bởi vì em cùng với ông ấy, cùng với ông ấy, cái kia...” Da mặt Liễu Nghiên Vũ hồng, rất ngượng ngừng nói ra trước mặt nhiều người như vậy.

“Hừ.” Sắc mặt Tô Mặc Nhiên trầm xuống, không ngờ tư tưởng của Ngô Mẫn lại tân tiến như vậy, lúc này đã có thể nghĩ đến quy tắc ngầm? Mụ, nội, nó, mình bản thủ liên nghĩ người khác cũng xấu xa như vậy.

Thật sự cho rằng cô không biết ban đầu vì sao Vương lão tam lại cầu hôn Liễu Nghiên Vũ sao? Trong này không phải do cô đang khích bác sao. Cô đã tận mắt nhìn thấy Ngô Mẫn và Vương lão nhị từ trong ruộng bắp một trước một sau đi ra, chỉ nhìn tư thế đi bộ của cô ta cũng biết mới vừa bị XX, Vương lão nhị này là anh trai ruột của Vương lão tam. Xem ra cô cho Ngô Mẫn trừng phạt còn quá nhẹ, trong mắt Tô Mặc Nhiên lóe lên tia sáng lạnh lẽo.

Sau khi bắt mạch cho cha Liễu mẹ Liễu xong, Tô Mặc Nhiên kéo Tôn Hiểu Mỹ đi ra ngoài, lúc gần đi lại cho Thạch Cương một ánh mắt “Cố gắng lên”. Chuyện này hôm nay xảy ra quá đột ngột, không ai từng nghĩ tới Thạch Cương sẽ đứng ra, nhưng nếu xảy ra sẽ luôn luôn đối mặt. Cô và Tôn Hiểu Mỹ dù sao cũng là người ngoài, đây là chuyện nhà hãy để cho chính bọn họ giải quyết.

Bốn người ở trong phòng nói chuyện thật lâu, tính tình Tôn Hiểu Mỹ nóng, trên miệng đít giống như cấm đinh ngồi cũng không ngồi yên, càng không ngừng nhìn còn định nghe góc tường, cuối cùng đề cho cô khuyên tới khuyên lui mới bỏ đi chủ ý này.

Đợi đến cuối cùng khi Thạch Cương đi ra, chỉ thấy trên mặt anh sắc mặt vui mừng khoe mắt đuôi mày đều mang theo nụ cười, nhìn Liễu Nghiên Vũ đi theo phía sau anh ra ngoài, sắc mặt ửng đỏ mặt mũi hoa đào khoe miệng còn chứa nụ cười ngượng ngùng.

Đối mặt với nhạo báng của cô và Tôn Hiểu Mỹ, sắc mặt Liễu Nghiên Vũ càng đỏ đến có thể nhỏ ra máu. Thạch Cương chỉ biết ở bên cạnh cười khúc khích, tâm nguyện nhiều năm trở thành hiện thực, đoán chừng đã vui mừng đến ngốc.

Cha Liễu mẹ Liễu hài lòng Thạch Cương, trong khoảng thời gian này Thạch Cương vẫn chăm sóc bọn họ có thừa, bọn họ là người từng trải nào không hiểu được nguyên nhân trong đó, chỉ có điều mẹ Liễu vẫn không yên lòng, con gái mình dù sao đã ly hôn, nhìn thái độ làm người nói năng giáo dục của Thạch Cương cũng biết gia cảnh không kém, gia đình như vậy sẽ tiếp nhận cưới con dâu đã từng ly hôn sao?

Sau đó lời nói của Thạch Cương đã bỏ đi băn khoăn của mẹ Liễu, Thạch Cương nói: “Nhà chúng con chỉ có con và cha hai người, lại không có mẹ chồng cũng không có anh chị em chồng, ngay cả ba cô sáu bà cũng không hề có liên lạc, người hoàn toàn không cần phải lo lắng sẽ có người làm khó Nghiên Vũ, về phần cha con càng không cần phải lo lắng.”

Mẹ Liễu nghe xong cảm thấy gia đình như vậy không thể tốt hơn, lúc này cũng đồng ý hôn sự của hai người. Thái độ của Thạch Cương với con gái nhà mình bà hết sức hài lòng, con gái mình cũng không phải thờ ơ với Thạch Cương, nếu trai có tình gái có ý, vậy còn có gì hay mà ngăn cản.

“Vậy chúng ta liền giao con gái cho cậu, cậu phải đối xử tốt với con bé.”

“Người cứ yên tâm đi, miệng con ngu ngốc không biết nói người cứ nhìn biểu hiện của con đi.”

“Mẹ, mẹ nói cái gì đó...” Liễu Nghiên Vũ vừa nghe mẹ cô lại cứ “Bán” cô đi như vậy, lập tức mắc cỡ đỏ mặt.

“Trai lớn lấy vợ gái lớn gả chồng, chuyện này có gì mà thẹn thùng.”

Thạch Cương và Liễu

Nghiên Vũ quyết định mấy ngày nữa sẽ đi làm chứng minh lĩnh giấy chứng nhận kết hôn, bởi vì qua không bao lâu nữa cha Liễu mẹ Liễu sẽ phải về nhà, ở đây đã ở suốt cả mùa đông, cũng nên đi về. Liễu Nghiên Vũ hy vọng có thể kết hôn trước khi cha mẹ đi, như vậy cha mẹ đi về cũng có thể yên tâm. Thạch Cương đương nhiên cầu còn không được, càng sớm càng tốt.

Ngày hôm sau lúc chàng vạng tối Tô Mặc Nhiên mới từ trường học trở lại, Tôn Diệu Mỹ tỏ vẻ hưng phấn nói cho cô biết, Ngô Mẫn gặp báo ửng. Cái miệng thích nói người thì phi của cô ta sưng lên, vừa đỏ vừa sưng giống như lap xương treo ngoài miệng, chét cười mọi người rồi, tìm thầy lang uống thuốc cũng không tiêu, hiện giờ Ngô Mẫn cứ núp trong phòng không dám đi ra ngoài gặp người, thật đúng là rất hả hê lòng người.

Trong lòng Tô Mặc Nhiên biết rõ ràng đây không phải là dị ứng mà do mình trong lúc rảnh rỗi nghiên cứu ra một loại thuốc viên mà thôi. Không có tổn thương cho thân thể, chính là cái miệng sẽ sưng mẩn đỏ liền thành miệng lap xương mà thôi, cô cũng chỉ là trừng phạt nhỏ, nếu lắm mồm vậy để cho nó nghỉ ngơi một khoảng thời gian.

Bởi vì chuyện này mặc dù Ngô Mẫn làm việc thu lại rất nhiều, nhưng ý hận trong mắt càng lúc càng sâu, bây giờ Ngô Mẫn giống như con rắn độc giấu mình trong bóng tối, khắc đầu lưỡi đỏ tươi ánh mắt chăm chú nhìn con

mỗi, chỉ cần có cơ hội sẽ xông lên cắn một phát.

Ngô Mẫn như vậy thật sự tạo thành một phiền toái lớn cho các cô, đây là nơi sau.

Trong một ngày thời tiết cảnh xuân tươi đẹp dưới ánh nắng mặt trời rực rỡ, Liễu Nghiên Vũ và Thạch Cương cuối cùng hi kết liên canh, bọn họ không tổ chức lớn, chỉ mua trái cây kẹo đậu phộng táo đỏ chia ra một vòng trong thôn xóm. Ở nhà đặt một mâm rượu nhạt mời một số người thân nhau tới đây uống rượu, bao gồm Từ Tường Trường Hoài Đạt Bạch Minh Viễn còn có trưởng thôn và trưởng đội sản xuất, mọi người vô cùng náo nhiệt ăn bữa rượu mừng, ngày đó trong cả viện nhỏ đều tràn đầy ấm áp và hạnh phúc.

Đạn hán đã lâu gặp cam lộ, tha hương gặp bạn cũ, đêm đông phòng hoa chúc, bâng vâng đề tên.

Hôm nay Thạch Cương hết sức vui mừng, anh cuối cùng cười được người phụ nữ thầm mến nhiều năm ngàn nghĩ vạn nhớ, chờ sau khi tất cả mọi người rời đi, Thạch Cương khom lưng một phát ôm lấy cô dâu của anh. Dieễn ddàn lee quiiy đôn

“Tốt quá, anh cuối cùng cười được em, Nghiên Vũ, anh yêu em, anh sẽ vĩnh viễn vĩnh viễn yêu em.” Tối nay Thạch Cương uống hơi nhiều, đi đường cũng hơi loạng choạng, lá gan cũng lớn lên, những lời này nếu đặt vào bình thường anh khẳng định không dám nói, hiện giờ thôi...

“Thạch Cương, cảm ơn anh, cảm ơn đã yêu em.” Liễu Nghiên Vũ tỏ vẻ hạnh phúc, cô rất cảm ơn ông trời đã đỡ

Nghiên Vũ có vẻ hạnh phúc, cô đã cảm ơn ông trời đã cho cô gặp Thạch Cương cũng khiến cho Thạch Cương yêu cô.

“Hắc hắc, cô dâu tối nay là đêm động phòng hoa chúc.”
Thạch Cương cười khúc khích nói.

“Anh ngốc quá, xuống em xuống, đứng cũng không vững, thả em xuống, em đi lấy ít nước tẩy rửa cho anh.” Mặt Liễu Nghiên Vũ đỏ lên, vỗ cánh tay Thạch Cương.

“Không được, anh muốn ôm em lên giường.” Nói xong ôm Liễu Nghiên Vũ xiêu xiêu vẹo vẹo đi vào trong.

“Anh thả em xuống, anh có được không đừng té.” Liễu Nghiên Vũ vội vàng vòng chắc cổ Thạch Cương, chỉ sợ té xuống.

“Hôm nay anh sẽ để cho em xem một chút xem có được không.”

Nói xong Thạch Cương trực tiếp đè lên Liễu Nghiên Vũ ở trên giường gạch, lật người đè lên.

Một đêm này sóng vỗ tung bay nước lửa hòa tan, hai bóng người quấn quýt thật chặt ở chung một chỗ, trong không khí tràn ngập hơi thở khiến cho người ta say mê, tiếng yêu kiều và tiếng thở thấp liên tiếp...

Cùng lúc đó, Kinh thành, một đại viện.

Bên trong thư phòng to như vậy có hai người, dưới ánh đèn lò mờ, một cụ già mái tóc có điểm bạc trắng ngồi đằng sau bàn sách bằng gỗ thật, đứng trước bàn đọc sách là một

người đàn ông trung niên chừng ba mươi mấy tuổi mặc quân phục màu xanh lá cây. Hai người cứ lẳng lặng như vậy không nói gì, người đàn ông trung niên cúi đầu không thấy rõ vẻ mặt giống như đang rơi vào trầm tư. Ngón tay ông cụ tóc trắng nhẹ nhàng gõ trên mặt bàn, nhìn không ra vẻ mặt, tiếng vang thanh thúy không ngừng vang vọng trong khoảng không gian của căn phòng.

Hồi lâu, người đàn ông trung niên cuối cùng ngẩng đầu lên, vẻ mặt nghiêm trọng.

“Cha, cô bé kia có thể tin không? Đây cũng không phải là chuyện nhỏ, lỡ như xảy ra điều gì không may hậu quả khó lường được, chúng ta nhất định phải cẩn thận.”

Từ Tiên Tiến cau mày hỏi, ông hết sức không đồng ý với cách nói chuyện của ông cụ, tại sao có thể kỳ thác hy vọng lên trên người một con nhóc không hề có kinh nghiệm.

“Điều tra vốn không phát hiện ra vấn đề, ông là nội của con bé và chú Trương của con là bạn bè lâu năm, chú Trương con hiểu rõ cách làm người của bọn họ, bà nội con bé ra đời trong gia đình trung y nghe nói tổ tiên còn từng làm ngự y, y thuật cao minh, điểm này Diệu Huy cũng chứng minh.” Ông cụ Từ dùng gõ ngón tay, trong đầu không ngừng suy tư, nếu như có thể ông cũng không muốn kỳ thác toàn bộ hy vọng lên trên người một cô bé mới vừa mười tám tuổi.

“Không phát hiện ra vấn đề không có nghĩa là không có vấn đề, chờ có vấn đề phát hiện nữa sẽ trễ, không phải nói con bé là con gái của Trần Trương Long sao? Dựa vào

điểm này chúng ta cũng không thể tin tưởng.” Từ Tiền Tiến nóng nảy không hiểu sao ông cụ lại đột nhiên hồ đồ để cho con gái của kẻ địch vội tới chữa bệnh cho tiểu Tường, đây không phải dè vào miệng cọp sao.

Nhà họ Trần và nhà họ Từ luôn là kẻ thù, hai nhà chia ra thuộc về hai phe cánh khác nhau, trong ngày thường không ít người tới tới đi giao thiệp với hai nhà, Trần Tường Long là người gian trá, ngoài mặt mặt mũi hiền lành sau lưng lại không biết làm bao nhiêu việc thất đức, người này vì đạt mục đích không chừa thủ đoạn này, con gái của ông ta có thể tốt đến đâu?

“Năm đó nhà họ Trần làm được không phải nói, khi con bé con nhỏ lại được mẹ của con bé mang về nhà mẹ, những năm này cũng chưa từng liên hệ với nhà họ Trần, chúng ta cũng chưa bao giờ nghe nói tới nhà họ Trần còn có đứa con gái như vậy, hơn nữa năm đó mẹ của con bé bị cha con bé làm tức chết, con bé cũng sẽ không cầu kết với nhà họ Trần.” Ông cụ Từ đứng lên càng không ngừng đi tới đi lui, trong lòng cũng không ngừng cân nhắc.

“Nhưng dù sao máu mủ tình thâm, ai biết được bọn họ có thật sự không có liên lạc hay không.”

Ông cụ Từ trầm tư một lúc: “Tiểu Tường cũng nói người này có thể tin, cha tin tưởng ánh mắt của tiểu Tường, thì một lần đi, hiện giờ cũng không có biện pháp nào khác, kết quả không phải còn tệ hại hơn bây giờ sao?”

“Con vẫn không yên lòng...”

Từ Tiền Tiến còn định nói gì nữa lại bị ông cụ giờ tay

cắt lờn.

“Như vậy đi, con đi một chuyến, tự mình gặp cô bé này, nếu quả thật có vấn đề cũng tiện giúp đỡ lẫn nhau.”

“Được, vậy con trở về dọn dẹp một chút, ngày mai sẽ lên đường.”

“Được, con đi đi.”

Sau khi Từ Tiên Tiên đi, Từ Thiên Thọ một mình ngồi trong thư phòng cực kỳ lâu, hy vọng ông đưa ra quyết định chính xác, nếu không tiêu Từ Hoàng...

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Thập Niên Bảy Mươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.